supărător rechizitoriu.

Scurt timp după despărţirea noastră, de cel care ar fi putut să ne fie client, iată că soseşte şi temuta „inspecţie", în persoana sergentului major Traian Ioniţă, jovial tip caragealesc, care cum ne zăreşte începe să ne facă gesturi disperate, s'o luăm din loc.

Doamne, ce mişcare printre agenţii aduce sosirea lui! Hainele cafenii se pregătesc par'că de paradă atâtea parlamentări au loc, în care ordinele sboară cu rigide tresăltări de musculatură facială.

Şi am pornit-o în sus, departe, dincolo de Capul Podului, dincolo de Vila Minovici, dincolo de Potou. Fiat-ul par'că sbura şi stăpâna lui îmi atrase atenţia:

— „Am nişte roţi, toate noi. E o plăcere să mergi".

Dar deodată în plin câmp farurile s'au stins brusc, iar motorul a stopat.

— „Ce-i, ce s'a întâmplat?"

— „Nimic, lasă că-i vin eu de hac. Am mai păţit odată aşa. Dealtfel am simţit încă mai adineauri, că motorul are să se înnece.

S'a dat jos şi scoţându-şi sculele, mai mult pe bâlbâite, şi-a făcut reparaţia.

Localul la care am oprit era aproape pustiu. Chelnerii ne-au primit întâiu drept clienţi şi când le-am făcut cunoscut că noi la rândul nostru îi aşteptăm, surâsurile li s'au oprit pe dată.

— „Puteţi aştepta atunci mult şi bine, sunt doar vreo câteva perechi în „chambruri".

Prima femee şofeur de piaţă în România, la volan.

— „Dă-le de veste, cari vor să meargă spre oraş".

— „La ziuă!"

Proorocirea lor nu s'a împlinit. Câţiva bărbaţi, însoţiţi de o duduie au ieşit din local. Incepură să dea târcoale, cu oarecare curiozitate şi numai după invitaţia noastră s'au urcat în maşină. Pe drumul lin, convorbirea s'a închegat dela primele rostogoliri ale roţilor.

— „Dece vă avântaţi aşa departe, în plină noapte?"

— „Revolverul este tovarăşul care-ţi ţine cel mai bine de urît.

— „Şi ce mai poţi face cu el, când ţi s-au imobilizat mâinile şi o persoană străină a trecut la volan?"

— „Nu-i dai răgaz să ajungă până acolo. Apoi persoane suspecte nu iau în maşină, oricât mi s'ar oferi".

— „Invitaţii primiţi?"

— „Fireşte.

Unul dintre bărbaţi chicoti înainte de a-şi formula dorinţa.

— „N'aţi vrea să ne întovărăşiţi şi pe noi la „Castelul cu Flori?"

Am ciocănit nervos cu degetele, speteaza canapelei.

— „Doamna cunoaşte, îmi pare, varieté-ul?"

— Spelunca?"

— „Da.

— „Aveam de gând să fac un reportaj şi, la ultima mea vizită în local, n'am găsit personagii tocmai interesante. Firma e cea care împrumută tot farmecul. In seara aceasta însă, frumoasa d-voastră tovarăşe îi va da dreptul să o poarte.

Aţi văzut vreodată zâmbete de alviţă, care se întind la nesfârşit, iar la capăt aştepţi să vină ceva, un cuvânt de răscumpărare şi înghiţi atunci desgustat în sec?

Brusc domnii tăiară firul oricărei convorbiri. Automobilul la destinaţie taxa 58 de lei. Doi lei au rămas bacşiş. Imediat după ce i-am debarcat, am început din nou roata prin centru, dar poliţia devenise de-o conştiinciozitate îngemănată virtuţii.

„Carnetul... carnetul..." săcâiau ei, la fiecare nouă încrucişare de străzi.

Şi d-na şofeuză, nu ştiu cum făcea, dar de fiecare dată uita unde l-a pus şi în timpul acesta câte un gură cască privia cu o curiozitate bovină aşteptând deslănţuirea hărţuelilor obicinuite străzii.

In trei ore am avut opt călători.

In dreptul statuei Brătianu un viraj forţat a înţepenit maşina. Stăpâna a luat mâinile de pe volan şi cu o linişte care nu spunea nimic şi-a aprins o ţigară.

— „Trebue să oprim un şofeur, pentru că eu acum nu-i mai pot face nimic.

Cu un gest al braţului a oprit primul automobil. Conducătorul s'a dat jos şi fără cârtire şi-a început munca.

— Nu prinde manivela... mi se plânse ea. Nu-i acumulatorul bine încărcat şi nu mai poate porni contactul.

Când motorul a prins din nou viaţă am rugat să mă însoţească spre locuinţa mea.

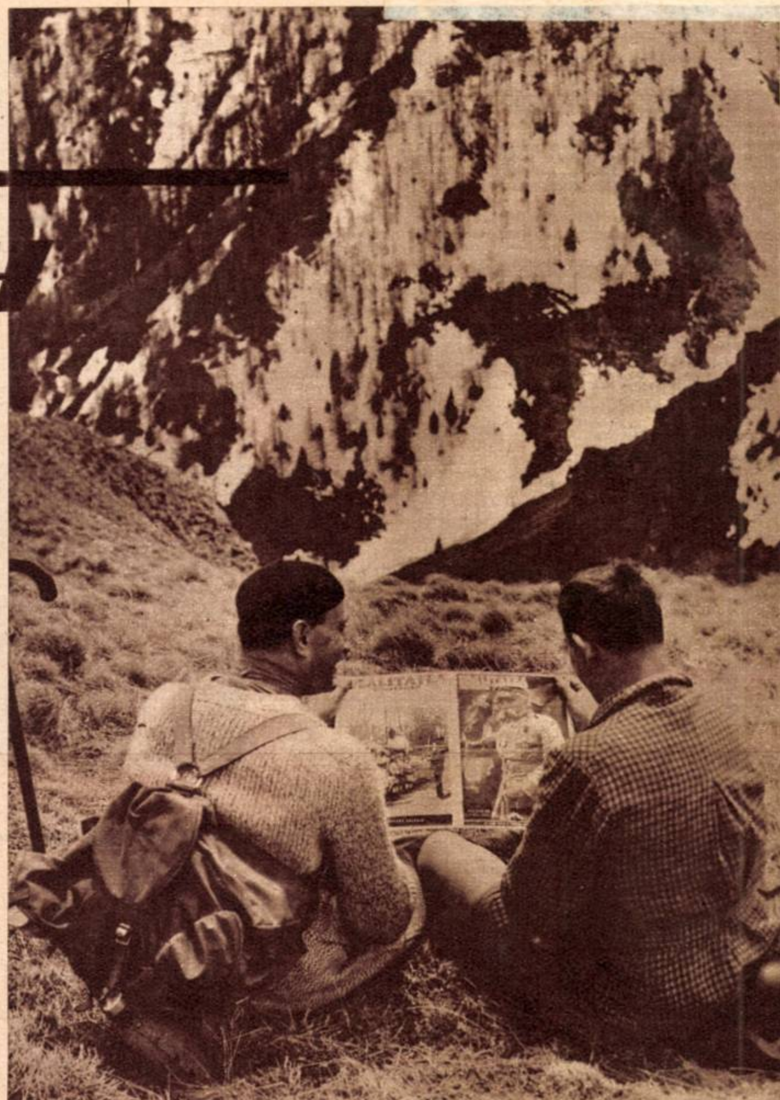
La despărţide şi-a formulat dorinţele. O maşină mare, frumoasă, elegantă şi din zori şi până seara şiraguri nesfârşite de clienţi. Existenţa asigurată prin propriile mijloace, vindecă răni, deschizând zări de încredere în viaţă.

MARGARETA NICOLAU

ÎNVIEREA LA PEŞTERA IALOMICIOAREI

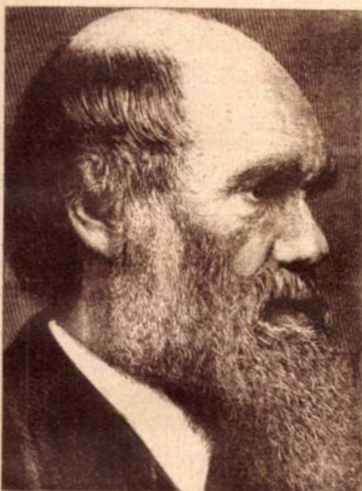
Un grup de prieteni ai revistei noastre, au pornit în excursie înainte de Paşti, pentru a asista la serviciul religios al Invierii, care a avut loc la mânăstirea din peştera Ialomicioara.

Dela Sinaia, sportivii noştri au trecut pe jos culmile şi văile, prin zăpada proaspăt căzută, pentru a primi harul divin, în rusticitatea impresionantă, a mânăstirii din gura peşterii. (Foto Berman-Realitatea)

50 DE ANI DELA MOARTEA LUI DARWIN

S'AU împlinit cincizeci de ani dela moartea marelui naturalist şi fiziolog Charles Robert Darwin. Lucrarea sa: „Despre originea speciilor şi selecţiunea naturală" a însemnat în ştiinţă o adevărată revoluţie. Vederile originale pe care le expune asupra variabilităţii speciilor, alcătuesc o doctrină în ştiinţa transformismului, doctrină numită după numele său: darwinism.

Cu prilejul cinquantenarului morţii sale, să încercăm să pătrundem puţin în viaţa intimă a savantului, viaţă care a însemnat o luptă continuă pentru deslegarea problemelor umanităţii.

Casa pe care ani dearândul a locuit-o Charles Darwin la Down (Kent), a fost cumpărată recent de către un chirurg din Londra, spre a o dărui apoi naţiunii britanice, în semn de omagiu către marele savant. In această casă, Darwin a lucrat şasesprezece ani. Aci — o întâmplare neprevăzută — l-a silit să dea în vileag rezultatul cercetărilor sale, mai curând decât prevăzuse.

Intr'adevăr, în cursul anului 1858 Darwin primeşte dela unul dintre prietenii săi, naturalistul Alfred Rousselle Wallace, o scrisoare şi un studiu. Prin scrisoare Wallace îl ruga să citească studiul şi să-l trimeată apoi cunoscutului biolog Sir Charles Lyell, dorind să aibe şi opinia aceluia. Citind studiul, Darwin fu uimit: „N'am întâlnit niciodată — exclamă dânsul — o coincidenţă atât de isbitoare. Dacă Wallace ar fi avut în mâini manuscrisul meu, n'ar fi putut să facă un rezumat mai fidel".

Darwin a fost câtva timp foarte abătut, căci — dezamăgit de faptul de a-şi vedea zădărnicite atâtea străduinţi şi atâta muncă, — savantul era hotărît să publice imediat studiul lui Wallace.

Dar când coincidenţa fu supusă celorlalţi oameni de ştiinţă, cari erau în curent cu cercetările îndelungate şi penibile, făcute de către savant asupra aceluiaş subiect de care se ocupa Wallace, aceştia isbutiră să-l convingă să scoată unul din capitolele din „Origina speciilor", care era gata şi să-l publice împreună cu studiul lui Wallace. Amândouă expunerile fură citite într'o reuniune a lui „Linnean Society", şi dădură naştere la numeroase discuţiuni.

In cursul aceluiaş an, Darwin îşi termină opera asupra „Originii speciilor", şi până la moarte mai publică multe alte lucrări, dintre care cele mai importante: „Originea omului", „The movements and habits of climbing plants", „The expresion of the evolution in men and animals", „Insectivorous plants" şi „The Power of Movements in Plants".

Casa din Down va fi curând restaurată, aşa cum era pe când îl adăpostia pe Darwin. Rudele şi descendenţii savantului, au hotărît să pue la locul lor, mobilele şi să adune iar toate cărţile bibliotecii.

Când şi-a stabilit reşedinţa la Down, sănătatea savantului era şubredă. Liniştea locului, traiul pacinic, pe care-l ducea, îl odihniau de munca depusă în Londra. Cu trei ani mai înainte, se căsătorise cu o vară a sa, Emma Woodgewood, care a fost pentru el o tovarăşe devotată şi drăgăstoasă.

In fiecare zi, după amiază, Darwin îşi făcea plimbarea zilnică, se opria mai întâi în seră, unde examina seminţele plantelor sale, şi apoi, cu foxterrierul său Polly, pleca prin pădure, lovind cu piciorul pietricelele, care se găsiau pe drum. Locuitorii din Down îl recunoşteau de departe şi-l salutau cu respect, când trecea prin faţa lor. La înapoiere din plimbare, se opria într'un colţ al drumului, totdeauna acelaş, ca să observe sborul păsărilor. Orice formă a vieţii exercita asupra lui o adevărată fascinaţie, şi îl umplea de bucurie, dibăcia pe care o avea, de-a descoperi cuiburi de rândunele. Ca unui copil, îi plăcea să arunce pietre într'o ţintă, dinainte fixată, şi rare ori o greşia.

Darwin era foarte mândru de adoraţia pe care o aveau pentru dânsul câinii numeroşi, cu cari trăia la Down. Un căţeluş mic avea obiceiul, în fiecare seară, să se bage în patul lui şi să doarmă la picioarele sale; un altul, Polly, era cel mai bun tovarăş al său, acela cu care obicinuia să se plimbe, şi se deosebia prin dibăcia pe care o avea, de-a prinde pesmeţii, pe cari savantul îi arunca, în joc. Dibăcia câinelui îi producea multă plăcere.

La 8 dimineaţa, Darwin se aşeza la lucru şi stătea în cabinetul său până la 9 şi jumătate. După aceea, când sosia poşta, cercea pe îndelete scrisorile, şi se desfăta apoi ascultând un capitol dintr'un roman citit de soţia sa. In urmă se apuca iar de lucru. Călătoriile sale în America de Sud, îl făcură să se obicinuiască cu ţigareta, şi în tot timpul cât asculta lectura doamnei Darwin, fuma. După masă, juca table cu soţia lui, şi era foarte vesel când câştiga una sau mai multe partide. Intr'o zi chiar, a comunicat prietenului său, Asa Gray, la Boston, numărul ultimelor recorduri: „până azi nu mi-a câştigat decât 2490 de partide „pe când eu am la activul meu 2796 de partide. Ura! Ura!"

Din căsătoria lor, Darwinii au avut zece copii, dintre cari numai şapte au ajuns la maturitate. Din scrisorile pe care savantul le-a adresat prietenilor şi copiilor săi, se poate vedea că-i iubia foarte mult. N'a fost deloc sever cu dânşii, şi ei l-au tratat mai mult ca pe un camarad. Intr'o zi, când savantul intră în sala de desen, a găsit pe unul din copii dansând pe divan, lucru care era cu totul oprit: „Lenny, Lenny — spune dânsul — ce înseamnă asta ? E împotriva oricărei regule de bună purtare !" — „In cazul acesta — răspunse copilul — ar fi bine dac'ai pleca de aici, din odaie".

* * *

O ultimă boală, de care a fost atins Darwin, i-a sdruncinat cu totul sănătatea: devenise foarte sensibil la orice coborîre de temperatură, şi călătoriile sale la Londra, în special iarna, erau o ameninţare permanentă. Doi dintre copiii săi, Emma şi Francis, puseră împreună bani, ca să-i cumpere o blană, şi diferite obiecte de lână, pe care niciodată nu şi le-ar fi cumpărat singur. Le lăsară pe masa de lucru, ca să le găsească, mai înainte de-a face plimbarea obicinuită. Lui Darwin, în faţa „surprizei" îi veniră lacrimile în ochi.

Lucrările sale ştiinţifice îl obosiseră atât, încât în primăvara anului 1882, nu mai era în stare să-şi facă plimbările cotidiene, şi nici să meargă să asculte cântecul pasărilor. S'a stins, domol, la 19 Aprilie a aceluiaş an, în vârstă de 74 de ani, şi a fost înmormântat la mânăstirea din Westminster, nu departe de mormântul lui Sir Isaar Newton, lăsându-ne însă o operă, care nu va muri niciodată.

R.

DIN LUMEA LARGĂ

Marlene Dietrich, excelenta actriță a lui Paramount, a primit un dar cu care se poate mândri. O mare casă de confecțiuni din Tokio i-a dăruit un kimono splendid, din cea mai bună mătase japoneză, brodat cu aur. In fotografia alăturată vedem pe Marlene purtând darul pe care l-a primit.

In dreapta paginei: *Turnul Eiffel din Paris fotografiat de corespondentul nostru prin crengile înflorite ale unui arbore din Champs de Mars.*

Stânga jos: *O excursiune cu automobilul acum 25 de ani. Inainte cu un sfert de secol, o plimbare cu acest monstruos automobil, era o dovadă de mare curaj. Intr'adevăr, cu toată pălăria enormă care se purta pe atunci, vedem că doamnele nu erau apărate deloc împotriva intemperiilor și a vântului, mașina nefiind acoperită și neavând par-brise. Sportivele noastre de azi, purtând bascuri și mânecile sumecate, iau câte o sută de kilometri pe oră, pe marile șosele internaționale.*
Progresăm...

Dreapta jos: *Prima felicitare. Miss Catherine Clive, o urmașă directă a generalului Lord Clive, — prin a cărui victorie militară s'a impus Indiei de est dominația engleză, — s'a căsătorit de curând la biserica Chelsea-Hospital din Londra, cu secretarul de Legație Christopher Steel. Primul care a felicitat-o pe tânăra mireasă, a fost... câinele său. In fotografia noastră vedem această scenă.*

VULPI ARGINTII IN ROMANIA

FIŢI liniştiţi, nu e vorba de povestea vre-unui vânător, care ştie să întrebuinţeze mai bine „briciul cinegetic" (minciunile vânătoreşti), decât arma lui. N'a inventat nimeni cârduri de vulpi argintii, gonind printre dealurile moldovene, sau prin Bărăgan, ci este o realitate autentică: vulpile argintii cresc în România, dar desigur, nu în libertate, ci în crescătorii speciale.

Nu multă lume ştie că lângă Braşov şi la Deva, în Transilvania, funcţionează de ani de zile ferme model, ai căror conducători se ocupă exclusiv cu reproducerea şi creşterea vulpilor argintii.

Prima fermă de acest fel, care a fost creată în România, a fost aceea fondată în 1928, lângă Braşov, de Ost-Fox-Company. Inceputul a fost făcut cu cinci perechi de vulpi. Astăzi, crescătoria posedă 70 de perechi, cu aproximativ 200 de pui.

O extensiune mai mare a luat *Mona-Pelsdyrfarm*, din Deva, o sucursală a unei case de specialitate, din Norvegia.

Creşterea şi îngrijirea acestor animale este relativ uşoară. Vulpea argintie îşi are originea în Nordul Americei, şi a fost urmărită până în punctele cele mai înaintate ale noului continent, de vânătorii şi trapperii americani, pentru blana ei preţioasă. Cu timpul, rassa lor ar fi dispărut poate, dacă lord Strathcona, preşedintele Companiei Hudson-Bay — un om cu vaste resurse intelectuale — n'ar fi luat hotărîrea să se încerce reproducerea şi creşterea vulpilor argintii, în captivitate, în ferme speciale.

Un exemplar excepţional de frumos din ferma dela Deva. Vulpea este atât de bine domesticită, prin captivitate, încât devine prietenoasă.

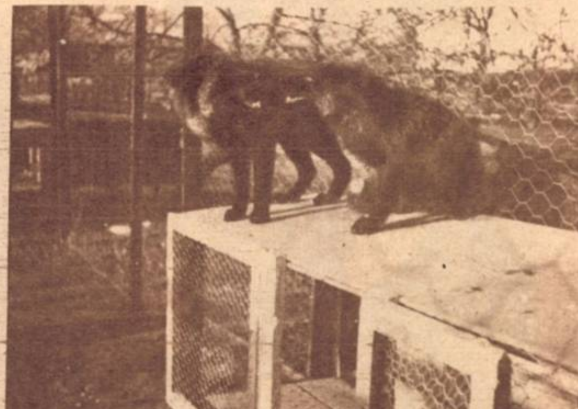
După mulţi ani de sforţări extraordinare, compania a înregistrat primele succese, isbutind să obţină reproducerea, în captivitate, a unor vulpi sălbatece. In anul 1894 s'a fondat, la gurile fluviului Lonzero, prima fermă de acest fel. După cercetări care-au durat mulţi ani, s'a isbutit a se înnobila şi mai mult această rasă de animale, îmbunătăţindu-le, prin hrană excepţională, condiţiunile de trai şi obţinând în consecinţă, blăni din ce în ce mai frumoase.

Creşterea vulpilor argintii s'a introdus în Europa, în anul 1923, şi dela început a înregistrat un mare succes. Continentul nostru, numără aproximativ 600 de ferme, cu 5000 de perechi reproducătoare. Dar şi Rusia, Jugoslavia, Bulgaria, Suedia şi Norvegia. Graţie acestui fapt, producătorii din ţările de mai sus, economisesc foarte mul te cheltueli de transport.

Un capitol foarte important în creşterea vulpilor argintii, îl constitue hrana lor, care se compune din 80% carne, — de carne, costă circa 120 de lei, pe când la noi, putem obţine kilogramul la 20 de lei. Pentru carnea de capră şi de oaie, proporţia de preţ este aceeaşi. Unei vulpi îi trebuie zilnic 250—280 gr. de alimente. Deci dacă unui crescător central-european îi convine să plătească de şase ori

Vedere din ferma dela Deva, cu cuştile luminoase şi aerisite, şi cu garduri despărţitoare, de sârmă, pentru fiecare pereche în parte.

O idilă între două vulpi argintii, pe „terasa" cuştei, pe care o ocupă. Animalele au eşit la soarele de primăvară.

crescătorii europeni s'au lovit, la început, de nenumărate greutăţi. Clima noastră nu convenia acestor animale. Cu încetul însă, ele s'au aclimatizat.

In mai toate ţările producătoare, fermierii au trebuit să-şi instaleze crescătoriile în munţi, pentru a obţine astfel clima aproximativă a şesurilor Canadei. Cu toate acestea, în unele ţări, fermele sunt instalate şi în câmpie, cum ar fi în România, preferinţă animale mici, pe care le-ar putea vâna culpea în libertate fiind, adică: epuri de casă, păsări, oi, capre, etc. — şi 20% legume. In ţările pe care le-am numit mai sus, mai ales în România, Bulgaria şi Jugoslavia, costul acestor alimente, este mai eftin decât oriunde.

Hrana cea mai ideală a vulpei argintii, o constitue desigur epurii de casă. In Europa centrală, un kilogram din această preţul hranei acestor animale, şi să aibe totuş un venit din profesiunea lui, vă închipuiţi excelentele condiţiuni pe care le au crescătoriile de vulpi argintii, în România.

Blana vulpii argintii este de-o frumuseţe neînchipuită, şi este considerată drept cea mai ideală podoabă, pe umerii unei femei.

D. B.

Preşedintele Republicei Franceze, victima unui atentat odios

Paul Doumer, preşedinte al Republicei Franceze, Vineri după amiază, în timpul cât se afla la o Expoziţie a cărţii, organizată de scriitorii francezi, foşti combatanţi, a fost victima unui atentat.

Un fascist rus, refugiat în Franţa anume Gorguloff, nebun probabil, a tras trei gloanţe asupra preşedintelui Republicei Franceze. Toate trei au lovit pe Paul Doumer şi străduinţele medicilor de a-l salva, au fost zadarnice: al 13-lea preşedinte al Republicei Franceze s'a stins din viaţă, în ziua de Sâmbătă 7 Mai, la orele 5 dimineaţa, în vârstă de 75 de ani, regretat de-o lume întreagă.

Paul Doumer, născut la 22 Martie 1857, era fiul unui salahor, din oraşelul Aurillac. Prin muncă şi perseverenţă, a ajuns profesor de matematici, în 1977, iar mai apoi datorită energiei sale, Paul Doumer s'a ridicat tot mai sus pe scara socială: a fost gazetar şi deputat, ministru şi guvernator al Indochinei.

In 1927, Paul Doumer este ales preşedinte al Senatului, iar la 13 Mai 1931 devine preşedinte al Republicei.

Fotografia noastră înfăţişează pe Paul Doumer în mijlocul familiei sale.

Sâmbătă a sosit în Capitală delegaţia bulgară la congresul organizat de comitetul pentru apropierea româno-bulgară. In capul paginei, sus: delegaţii străini şi comitetul organizator, fotografiaţi în gara Filaret, la sosire. Sus, stânga: d-nii Bojinoff, pictor (st.) şi Kostoff, autorul piesei „Mina de aur" care s'a reprezentat la Teatrul Naţional din Bucureşti. Dr.: d-na şi d. Sagaieff directorul Teatrului Naţional din Sofia şi d-na Elena Christova, actriţă.

Scriitorul francez Jerome Tharaud a sosit în Capitală. Mai sus îl vedem (dr.) împreună cu Voevodul Mihai, d-nii Bibescu, Gatosky şi colonel Pălăngeanu, la aerodrom.

La 8 Mai a avut loc la regimentul 4 Roşiori o mare serbare hippică, organizată de divizia 3-a de cavalerie; emulaţia a fost încoronată de un deosebit succes. In fotografia noastră din dreapta, vedem pe d. sublocotenent Ionescu Tancred, care a obţinut premiul I, iar sus pe d. plut. Piskara Petre, care s'a remarcat în mod excepţional şi a fost viu aplaudat de asistenţă, pentru figurile executate.

Toate fotografiile din ţară: *I. Berman-Realitatea.*

MARSILIA
PORTUL VICIULUI ŞI AL MIZERIEI

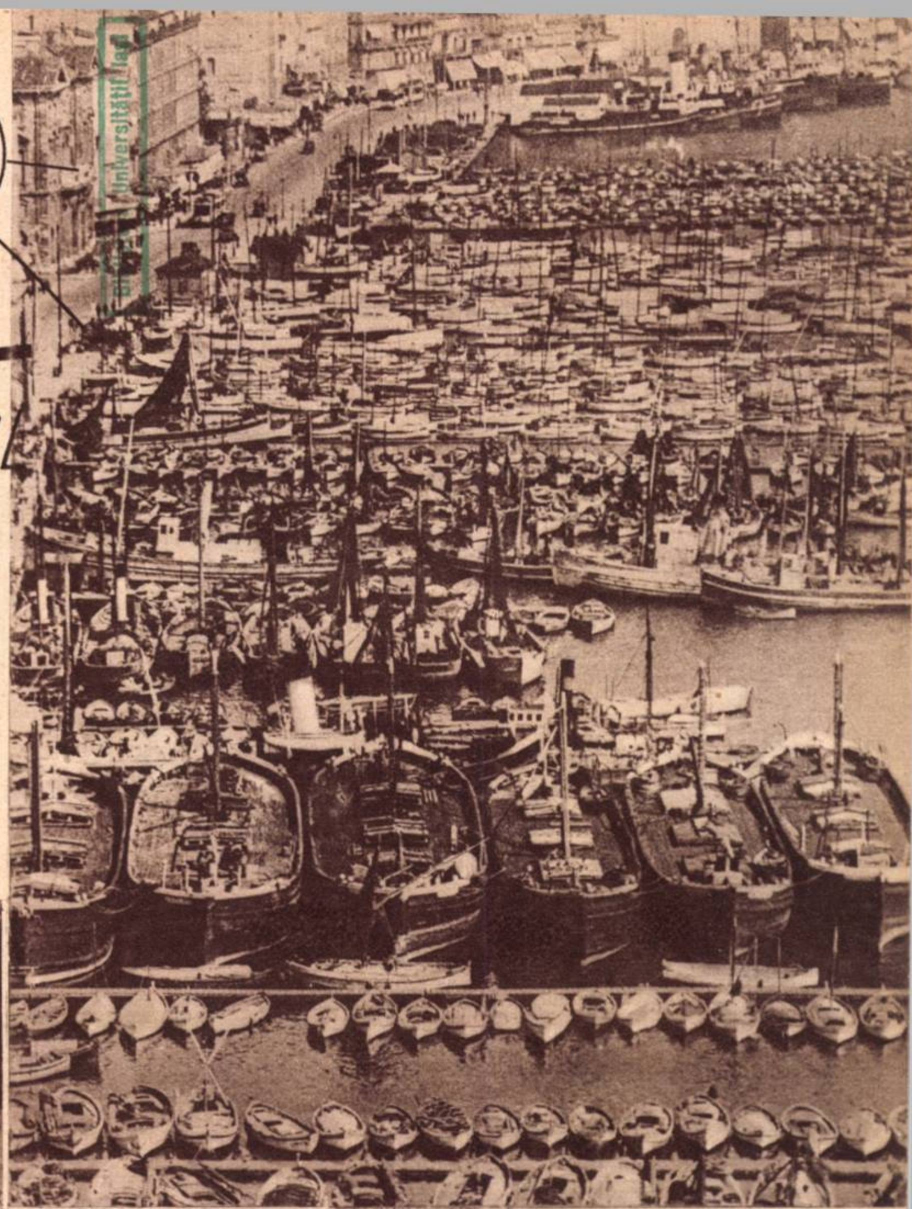
APROAPE nu există un alt oraş în Europa, care să se poată compara în diversitatea mizeriei şi a desfrâului, cu acest port francez.

Marsilia este oraşul în care se învecinează bogăţii uriaşe şi mizeria fără nume, frumuseţea şi nenorocirea, în care pulsează o viaţă intensă de oraş modern, alături de obiceiuri medievale.

Nu zadarnic a fost numită Marsilia *„Poarta Orientului"*.

In interiorul ei domneşte o activitate extraordinară, viaţa a două lumi cari se îmbină aci: orientul şi occidentul.

Dealtfel Marsilia este cel mai vechi oraş al Europei, şi întemerierea lui nu datează din timpul romanilor, ci de mai înainte, din zilele primilor navigatori şi comercanţi „internaţionali", fenicienii. Inainte cu 3000 de ani, aceşti îndrăzneţi marinari şi-au

Sus: *In cartierele periferice ale Marsiliei, nu există canalizaţie. Femeile îşi spală rufele sărăcăcioase, în basinul unei fântâni.* Stânga: *Soldaţi coloniali în faţa unui negustor ambulant. Marfa pe care o vinde acesta, este deobiceiu furată.*

transplantat aci moravurile lor asiatice, şi astăzi încă se mai simte parcă suflul acestor timpuri antice, pe străzile înguste şi colţuroase ale bătrânului port.

Marele scriitor francez, Gustave Flaubert a făcut aci primele cercetări istorice, pentru celebrul lui roman „Salambo". Dar viaţa intensă şi activitatea neîntrecută, a oraşului ,a atras pe mulţi alţi literaţi pictori şi istoriografi ai moravurilor.

Poate numai un port asiatic, ca Shanghai sau Calcutta s'ar putea compara cu Marsilia, în bogăţie, în activitate, în mizerie, murdărie şi viciu. Alături de uriaşele şi higienicile clădiri ale Marsiliei moderne, se văd o mulţime de case vechi, rămase ca vestigii ale antichităţii sau Evului Mediu; aceste ruine sunt îngropate aproape în murdărie şi noroi şi formează domiciliul stabil al celor mai mizerabili oameni. La 20 de paşi dela „La Carnibière", unul din cele mai frumoase bulevarde ale lumii, se găseşte „Vechea poartă", de unde începe păienjenişul ulicioarelor de doi şi trei metri lărgime, prin care abia se poate trece, din cauza aglomeraţiei permanente.

In aceste străzi s'a stabilit citadela crimei, a prostituţiei, a celei mai negre mizerii, şi a celei mai înspăimân-

Jos: *La cinci minute de centrul cu străzile-i luxoase ,se află această stradă ruinată, ale cărei case se mai ţin doar în proptele.*

tătoare sărăcii. In cârciumile şi birturile murdare, îşi au cartierul general cei mai nenorociţi dintre declasaţi, spărgători, pungaşi de buzunare, tâlhari de drumul mare, cerşetori, traficanţi de carne vie, marinari beţi, contrabandişti, negustori de opium, borfaşi, întreţinuţi şi mai ales cea mai frecventă „marfă" a cartierului: prostituatele.

Dar acestea nu stau numai în cârciumă, ci şi în plină stradă. Aci pândesc ore întregi apariţia unui marinar beat a unui exotic din sud sau din răsărit, rătăcit prin mulţimea acestor străzi, care prin îngustimea şi întunecimea lor, par mai curând nişte ganguri nesfârşite, un labirint de ulicioare pestilenţiale.

Aceste femei sunt în acelaş timp şi sentinelele întreţinuţilor lor, hoţii, contrabandiştii, spărgătorii pe cari îi avizează prin semnale speciale când poliţia apare în razzie.

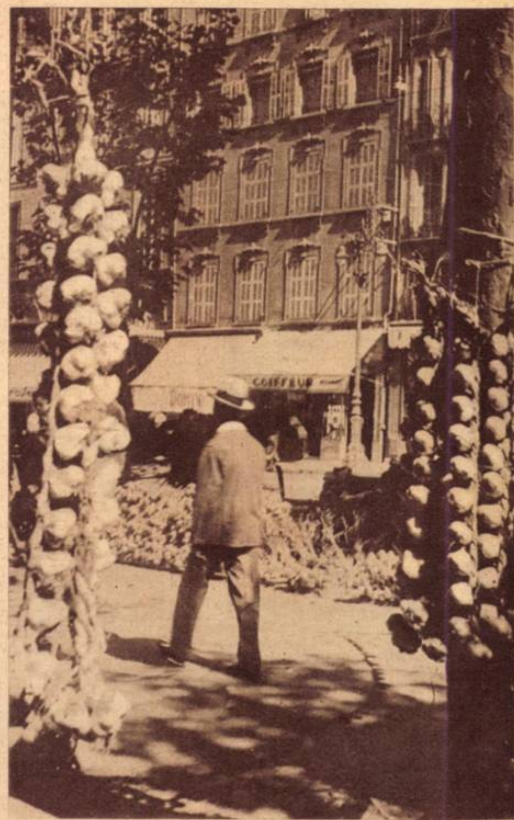
Una din cele mai mari probleme ale poliţiei criminaliste din Marsilia, este să dea de urma criminalilor aci. Intr'adevăr, cartierul din afara Porţii Vechi, prezintă cele mai ideale ascunzişuri, pentru oamenii cari caută să li se piardă urma. Şi adesea s'a întâmplat ca un criminal să fie căutat timp de şase luni de zile, fără să poată fi găsit.

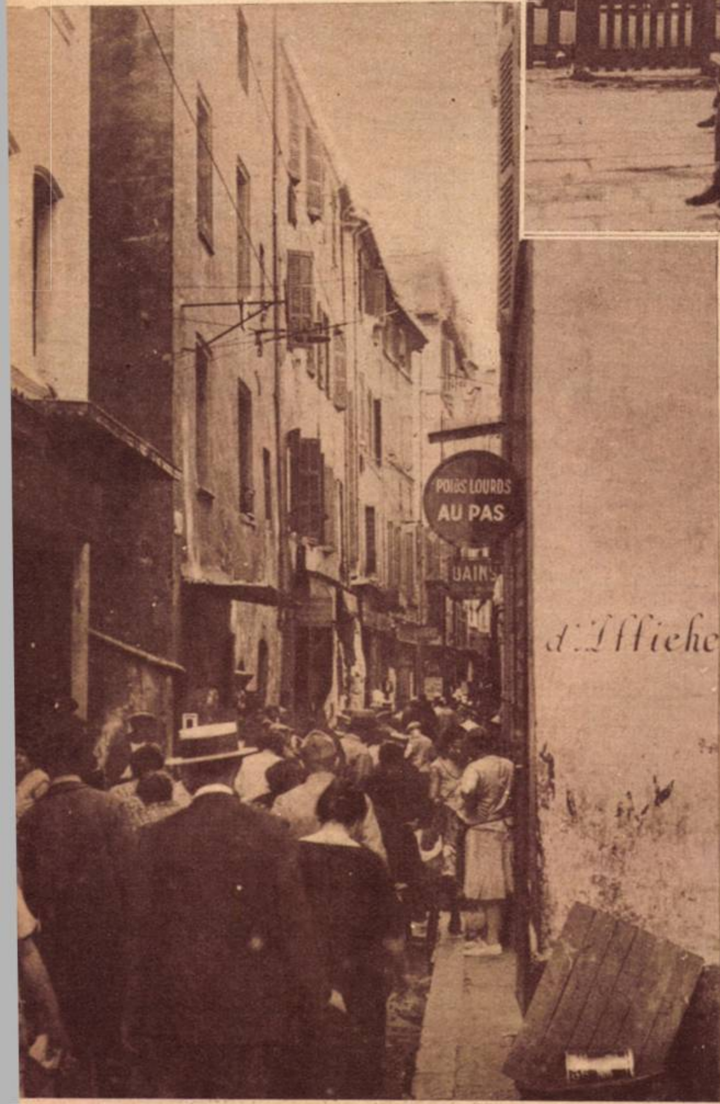
Autorităţile mai admit încă activitatea aceasta în cartierele rău famate, din motivul că acestea sunt un ascunziş sigur pentru mulţi răufăcători internaţionali, şi pentru ocnaşi evadaţi, cari îşi caută aci salvarea; căci această „Poartă a Orientului" este în acelaş timp o poartă spre libertate. Iar când se organizează razii mari, pot fi găsiţi aci foarte mulţi clienţi vechi de ai poliţiei, cari sunt arestaţi şi făcuţi inofensiv pentru o bucată de vreme.

K. W.

Sus: *Vedere din port (cheiul rezervat yachturilor de lux). Pe chei îşi pierd vremea la soare, şomeri şi pungaşi de buzunare, servitoare fără lucru şi muncitoare fugite dela bărbaţii lor.* Dreapta: *Observaţi în fotografia noastră uriaşele căpăţâni de usturoi, care prin mărimea lor sunt o caracteristică a regiunei. „Vegetarienii", vagabonzii cari n'au ce mânca) au un cult special pentru acest fruct, care de bine-de rău, le potoletşe foamea.*

Stânga mijloc: *Afluenţa într'o zi de sărbătoare, pe una din străzile mărginaşe ale Marsiliei;* st. jos: *Dacă acest vânzător ambulant vinde o duzină de lămâi pentru un franc, ce mai câştigă el la toată afacerea?* Jos: *Piaţa de fructe şi legume, într'un cartier de muncitori.*

BRIGADELE PESCĂREȘTI IN Rusia

Femeile atârnă peștele la uscat

După ridicarea peștilor, năvodul este ridicat în barcă.

COLECTIVITATEA n'a cuprins, in Rusia, numai cercurile largi ale agriculturii, ci şi pescăria a fost scoasă din domeniul privat, şi colectivizată după modelul preferat de Soviete, adică militarizarea.

Acest caracter de colectivism militarizat, s'a imprimat în cazul de față din motive de ordin economic, şi anume pentru a obicinui pe pescari să renunţe la veniturile personale, care le reveneau din exercitarea profesiunei lor, şi care — cele mai adesea — erau destul de însemnate, în trecut.

Prin organizarea în brigade pescăreşti se caută a se întări în convingerea fiecărui lucrător, sentimentul, că oricine este individual un luptător pentru ridicarea nouei Rusii. Pentru pescari in special, identificaea cu soldatul şi asimilarea lui la viaţa mili-

La țărm, peștii sunt scoși cu sita din bazin și transportați în cergi.

tară este foarte uşoară ,deoarece el este în permanentă luptă cu elementele naturii, iar bogăţia care sclipeşte, prizonieră în plasa sa, o poate considera oarecum pradă de răsboi.

Un entusiasm extraordinar pentru acest fel de exploatare, îl vădesc mai ales pescarii depe ţărmurile Mării Caspice şi în special acei din portul Astrahan.

Pescarii au creeat trupele lor de asalt, „brigadele de atac", cum le numesc ei, cari se ocupă exclusiv cu greaua profesiune a aruncării şi strângerii năvoadetor brigade de atac este foarte to grigade de atac este foarte importantă pentru colectivitate, deoarece de rezultatul lor depinde succesul material, reprezentat prin ajutorul pe care-l dă statul organizaţiei, sub formă de caicuri şi corăbii de pescuit (acestea se numesc azi „bărci şi corăbii culturale") năvoade şi instrumente, cu care sunt aprovizionate din belşug toate organizaţiile de pescari. Comitetul KPSU-ului dă directive precise asupra numărului peştilor, cari trebuesc prinşi.

Dacă o brigadă pescueşte numărul de peşti care i s'a impus, numărul ei este trecut pe o tablă roşie. Dacă însă nu isbuteşte să împlinească numărul cerut, este trecută pe o tablă neagră. Se vede prin urmare că se uzează de mijloace drastice spre a stimula vanitatea şi simţul de onoare al pescarilor, în mod individual.

Cea mai grea pedeapsă pentru o nereuşită profesională, este excluderea unui individ, sau a unui grup, din brigăzile pescăreşti ale statului.

Şi într'un asemenea caz, traiul devine pentru respectivul individ, sau pentru asociaţie, imposibil, deoarece după condamnarea lui nu se poate angaja nicăeri la lucru, boicotul urmărindu-l în oricare regiune s'ar duce.

Vânzarea peştelui vânat se face exclusiv prin organele statului ,care se intereseasă foarte mult de exportul lui, deoarece peştele trebue să-i plătească o mare parte din maşinile scumpe, cu care şi-a înzestrat uzinele.

Statisticile arată că exportul de peşte din Rusia a mers crescând din ce în ce mai mult, în anii din urmă. Astfel, în 1929, exportul de peşte din Rusia a înregistrat 35.689 de tone, pe când în 1930 s'au exportat 38.045 de tone. In 1929 s'au exportat 1422 de tone de icre de Mandciuria, iar în 1930 exportul a crescut la 2264 de tone.

Pescarii şi femeile lor îşi confecţionează, deobicei singuri hainele şi încălţămintea. Mulţi dintre ei au fost scoşi din primitivismul în care trăiau, prin grădinărit, care ia proporţii din ce în ce mai mari, în regiunile pescăreşti, precum şi prin radio şi lectură, de care îngrijesc cluburile, în fiecare regiune.

* * *

O fi colectivizarea duşmană de moarte a capitalului, dar între lucrătorul speculat de capital în uzinele americane sau europene şi pescarul „colectivizat", care are dreptul să se hrănească numai cu calcan şi să asculte conferinţe doctrinare la radio, nu e nici o diferenţă.

Astfel că..... .

Dr. CAROL SIEBERT

VIATA A INCEPUT ACUM 2000 000 000 DE ANI

NU mai departe decât acum câteva secole, credința generală era că omenirea noastră e bătrână doar de vreo câteva mii de ani. Epoca creeației fusese situată, atât de religie cât și de știință, la vreo câteva secole înainte de primele date ale istoriei politice, primele date cunoscute fiind ridicarea Babilonului sau zidirea piramidelor din Egipt. Treptat savanții făcură descoperiri ce plasau începutul istoriei terestre tot mai departe în trecut.

In ultima vreme, cercetările fizicei moderne au adăugat o nouă și îndelungată eră istoriei terestre cunoscute până acum, stabilind că viața a început cu vreo două miliarde de ani înainte. Această determinare se datorește descoperirii a șeapte zăcăminte de radium și alte substanțe radioactive, situate în diferite puncte ale globului pământesc, asupra cărora, calculându-se proporția în care se reduc, s'a ajuns a se fixa momentul formației.

Inchipuiți-vă un individ care ar parcurge o cale lungă și dreaptă — calea istoriei, făcând câte un pas, cu fiecare sută de ani. La șase zeci de pași în urma sa, se află începuturile istoriei umane, în Egipt și Babilon; nu-l desparț decât douăzeci de pași de începuturile erei creștine dar a lăsat cu aproape opt kilometri înapoi, epoca în care omenirea prindea să evolueze, părăsind aspectele maimuței. Inceputurile vieții însă, se afla la o mie cinci sute de kilometri în urma sa.

Infățișarea pământului mai înainte ca viața să fi început a se desvolta.

Dealungul acestei căi drepte întinzându-se pe cel puțin două bilioane de ani, natura a lăsat la intervale depozite de minerale radioactive, constituind un fel de ceasornice întoarse parcă, pentru a funcționa milioane de secole.

Presupunând că un individ, îmbinând cronicarul cu dulgherul, a clădit o scară de două mii de trepte gravând pe fiecare din aceste trepte în desene sau înscris, istoria a o mie de ani de viață. Să imaginăm mai departe că o oarecare catastrofă a distrus această scară în așa fel încât unele trepte au fost împrăștiate și strămutate iar altele, sfărâmate cu desăvârșire. Edificiul n'ar fi totuș cu desăvârșire pierdut. Cu o cantitate suficientă de timp și răbdare, o altă persoană ar putea aduna treptele împrăștiate, reconstituind pe cele pierdute sau distruse și readucând, în cele din urmă, întreaga scară la starea inițială. Asta e tocmai realizarea arheologilor, cari au reconstituit din ruini, nenumărate edificii, purtând amprenta unor epoci anterioare istoriei umane.

Cam tot astfel au lucrat și geologii. Treptele scării ce marchează evoluția vieții sunt formate din diferitele straturi de stâncă suprapuse în oceanul, lacul sau fluviul unei epoci trecute. Aceste sedimente, conținând în marea majoritate fosile de animale și scoici, sau urme de plante, ne furnizează un raport parțial asupra formelor de viață, din acele vremuri.

Prin cutremure, deplasări de continente și multe alte vicisitudini ale planetei, aceste sedimente au fost sfărâmate și împrăștiate. Fragmente rămase au fost adunate de geologi, cari au reconstituit evenimentele cu meticulozitate și în ultima vreme, instituția americană intitulată „The National Research Council" a centralizat toate descoperirile făcute în acest domeniu, coordonându-le și supunându-le unui studiu critic.

Printre aceste piese de istorie pământeană cele șapte ceasornice radioactive formează astăzi punctul central al cercetărilor și modul lor de funcționare constă în graduala dezagregare a atomilor radioactivi. Intr'o mică porțiune de radium, spre exemplu, există bilioane de atomi, atât sunt de infime aceste ultime diviziuni ale materiei.

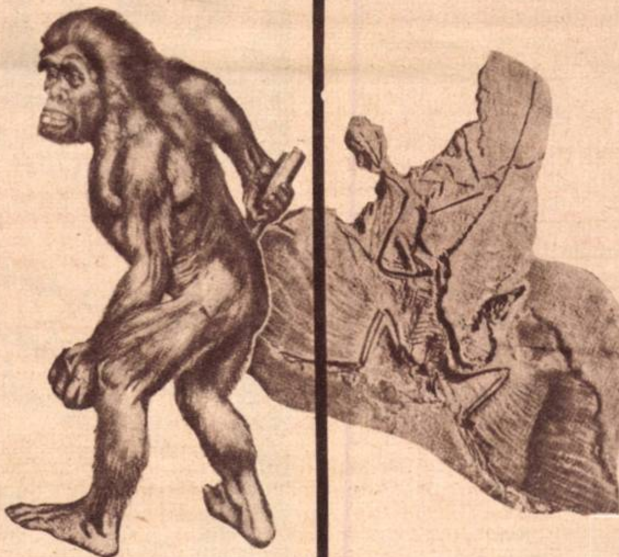
In fiecare secundă, atâta vreme cât radium-ul durează, explodează un anume procent, din atomii componenți.

După explodare, fiecare atom al acestei materii se preface într'un atom de plumb și această caracteristică a fenomenului dă savanților posibilitatea să citească ceasornicele de care-am vorbit.

Inchipuiți-vă că ați descoperit undeva pe pământ un strat de stâncă, formând prima treaptă din gigantica scară a vieții. Stânca conține eventual case de animale sau frunze și plante, ce ne dau o idee asupra vieții din acea epocă. Poate cuprinde însă, straturi de pământ, nisip și alte substanțe, din care vom deduce climatul ce stăruia la acea vreme. Mai departe, s'ar putea ca stânca să conție minerale, compuse în parte din radium sau alte elemente radioactive, formate adesea de apele fierbinți, ce țâșnesc din măruntaiele pământului, sau în alte împrejurări.

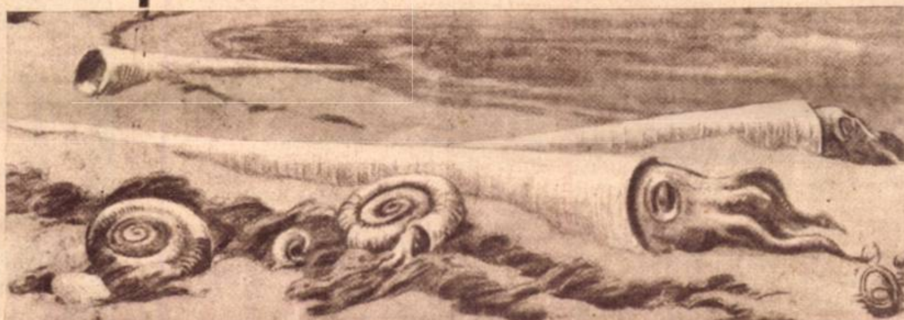
Imediat ce mineralul radioactiv s'a format, începe procesul de explozie al elementelor radioactive și continuă, fără întrerupere, într'o proporție constantă. Deci, numărul atomilor de plumb se traduce prin numărul atomilor de radium explodați, secundă cu secundă, dealungul a bilioane de ani. Savanții moderni vor citi aceste ceasornice de radium, evaluând cantitatea de material radioactiv din mineralul descoperit în vremea noastră, în proporție cu cantitatea de plumb ce s'a format.

E ca și cum un ceasornic obișnuit ar sfărâma anual prin eroziune, o anumită cantitate de metal în rotițele sale, lăsând să cadă praful rezultat.

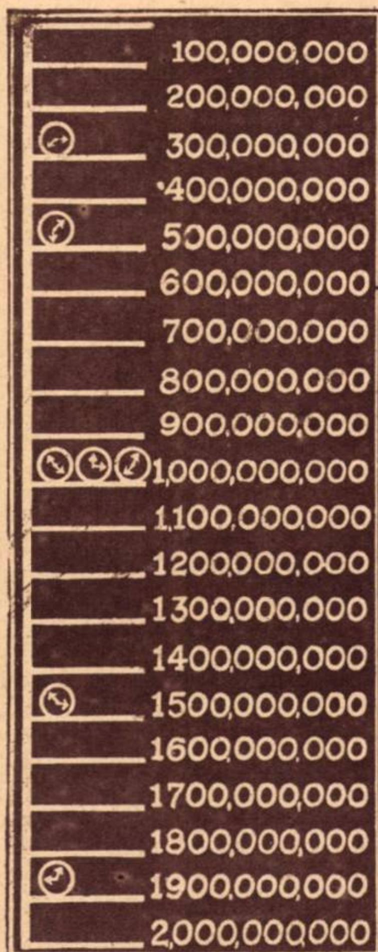
O reconstituire a omului maimuță, numit de savanți „Pithecanthropus Erectus".

Jos: Strămoșii octopusului modern.

pe placa de jos a cutiei ce-l cuprinde. La câteva mii de ani de aci înainte, dacă ceasornicul ar merge neîncetat, cineva ar putea determina timpul dealungul căruia a funcţionat acest aparat cântărind atât metalul rămas în rotiţe, cât şi praful de alamă acumulat la bază.

Chestia ceasornicelor radioactive din natură, nu e însă tot atât de simplă. In primul rând radiumul pur dezagreghează mult prea repede pentru a înregistra scurgerea a câtorva milioane de ani. S'a calculat că jumătate din cantitatea sa totală se mistue în 1.700 de ani, şi

Diagramă arătând când a început să funcţioneze fiecare din cele şapte ceasornice radioactive. Fiecare diviziune a desenului reprezintă 100.000.000 de ani.

s'a căutat astfel un alt element radioactiv, anume uraniul întrucât exploziile atomilor săi sunt mai puţin frecvente şi se reduce la jumătate, în vreo cinci bilioane de ani, cifră ce depăşeşte oricare din estimările ce s'au făcut asupra vieţii pământene.

Profesorul Knopf arată, în recentul său raport către National Research Council că pentru a se putea determina timpul înregistrat de ceasornicile radioactive, chimiştii vor avea să facă o serie de analize, cât mai precise. Mai departe, pentruca aceste calcule şi analize să-şi atingă scopul, se vor alege mostre de minereu radioactiv de pe stâncile a căror natură şi fosile sunt bine cunoscute, căci altfel, cifra ce va rezulta poate fi exactă, dar reconstructorii istoriei pământene nu vor şti în ce epocă a luat naştere zăcământul-ceasornic.

Din cauza unor astfel de incertitudini, comitetul profesorului Knopf a respins sute de analize şi studii făcute asupra mineralelor radioactive. Singure cele şapte depozite, pomenite, par să îndeplinească toate condiţiunile reclamate de o determinare pe a cărei veridicitate să ne putem baza.

Cel mai nou din ele s'a format, după toate probabilităţile, acum 260.000.000 de ani şi a fost depozitat pe acea treaptă a vieţii când imense straturi de cărbune se formau în pădurile preistoriei. Următorul numără patru sute cincizeci de milioane de ani şi s'a format în vremurile când cele mai mari creaturi ale pământului erau nişte moluşte ca nautilul şi când Natura plăsmuia în oceane, primii peşti.

In al treilea rând ca vechime, stau trei zăcăminte de minerale radioactive, depozitate nu departe de Norvegia de astăzi şi care s'au format în perioada de o sută de milioane de ani, dintre anul 900.000.000 şi anul 1.000.000.000. In sfârşit mai sunt alte două ceasoarnice radio-active, ce funcţionează mai de mult. Unul din ele a pornit acum 1.465.000.000, într'un mineral radioactiv, găsit lângă Keystone, în Nordul Dakotei; cellalt a pornit acum 1.852.000.000 ani, într'un mineral găsit azi în Rusia.

După geologi, acest ultim specimen dovedeşte că crusta pământului trebue să fi avut aspectul de astăzi şi acum 1.852.000.000 de ani. Adevărata vârstă a globului terestru e în realitate şi mai mare, pentrucă cel mai vechi dintre ceasornicele radioactive a fost găsit într'o vână de stâncă ce trebue să fi existat cu milioane de ani mai înainte ca acest ceasornic să fi pornit. Asta face ca majoritatea geologilor să evalueze vârsta pământului şi a vieţei sale cam la două miliarde de ani.

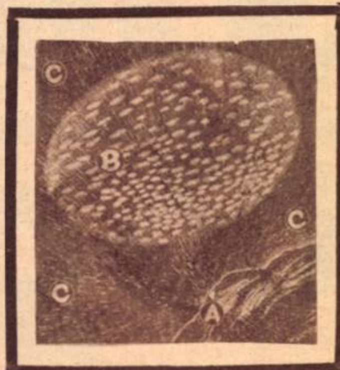
Ceeace surprinde pe biologi, în această gigantică istorie pământească, e faptul că viaţa a avut nevoie de atâta vreme pentru a se desvolta. Epoca reptilelor, atât de bine cunoscută din miile de fosile de monstruoşi dinozauri şi alte animale care-au trăit pe atunci, se află la o depărtare de două sute de milioane de ani, în trecut.

Acum un miliard de ani, viaţa apăruse pe pământ de cel puţin tot atâta vreme. Totuş manifestările ei cele mai superioare în acea epocă erau câteva ierburi marine, cu mult mai puţin complicate, decât vegetaţia oceanelor moderne şi poate câţiva viermi, ca cei cari au lăsat urme vizibile, sub forma unor muşuroae practicate în stâncile Canadei.

Stâncile mai vechi, corespunzând primei jumătăţi din istoria vieţii pământului, nu cuprind fosile, dar găsim în ele straturi de cărbune, sub formă de grafit, care atât după geologi, cât şi după biologi, nu s'a putut forma decât sub acţiunea vieţei.

Aceste sedimente reprezintă probabil resturile nenumăratelor bilioane de bacterii şi de mici vieţuitoare mono-celulare ca protozoarele şi germenii boalelor epidemice de astăzi.

Din ceeace s'a putut reconstitui până acum, s'a ajuns la concluzia că viaţa a prins să se organizeze, sub forma de germene sau amoebă abia în cinci sute de milioane de ani, şi i-a trebuit o altă jumătate de miliard de ani, spre a evolua din

Cum explodează radiul sau uraniul: a. o bucăţică de materie radioactivă emiţând părticele radiante; b. pete de lumină, produse de ciocnirea acestor părticele cu o placă de metal special preparată; c. Părticele de radium sburând în toate direcţiile, cu o viteză de 25.000 km. pe secundă.

aceste primitive creaturi monocelulare, luând forma unei ierbi marine, sau a unui vierme. In sfârşit, alte cinci sute de milioane de ani trecură, pentruca viermii să devie mici creeaturi mai complicate. Primele fiinţe de-o organizaţie superioară, care-au trăit atât în apă cât şi pe uscat, au avut forma unor ciudate moluşte, cu scoica dreaptă, înrudite cu octopusul modern, iar altele au fost trilobiţii, probabil, strămoşii insectelor de astăzi.

Viaţa de uscat n'a început decât acum vre-o cinci sute de milioane de ani, mamiferele au apărut acum un milion de secole, iar omul, în ultimile două milioane de ani.

Cercetările geologilor au ajuns la concluzia că epocă cu epocă, progresul îşi iuţeşte pasul. Evoluţia a mers mult mai departe în ultima sută de milioane de ani, decât în cei un miliard nouăsute de mii cari au precedat.

Faptul acesta e pentru omenire de-un interes pasionant. Dacă s'a realizat atât de mult în cele două milioane de ani, ce ne despart de primii paşi pe care omul îi face depărtându-se de maimuţă, ce minuni ne mai rezervă viitorul, în care evoluţia îşi croeşte calea cu viteză crescândă?

E. A.

PICK ŞI PUFF

„PREFECTUL"

Dragă Puf,
Fusesem gata
Să te chem la telefon
Şi... să 'ncep cu judecata!
Oare asta mi-i răsplata
Că nu-s rău şi fanfaron?

Treburi care nu se-amână
M'au împiedecat să-ţi scriu:
(— E-a treia săptămână!... —
Azi, — îmi vine peste mână,
Căci, de tine, nu mai ştiu!...

Cum vedeai că trece vara,
N-ai simţit nici un îndemn
Când stăteai pe gânduri, seara,
Să iei tocul, călimara,
Şi să-mi dai şi mie-un semn?!

Dar, să termin cu dojana
Şi s'ajungem la subiect:
Vai de soarta mea, sărmana!
De vre-o lună dele... mana:
„Domnul" a ajuns prefect!!...

Nu făcuse lucru mare,
Dar, — ca oamenii subţiri, —
Cu talent şi 'nflăcărare
Repetase-o cuvântare
La vre-o zece întruniri!

Instalat la prefectură
Intr'un vechiu birou frumos —
Bate 'n masă, face gură, — —
Porunceşte şi înjură,
Şi-i teribil de nervos...

Cu ţăranii, înainte,
Sta de vorbă zile 'ntregi...
Azi, doar două-trei cuvinte,
De mă mir şi eu cum minte
Pomenind mereu de... „legi"!

Ia măsuri de mântuială,
— Şi 'ntre noi să fie zis:
N'a făcut nici o scofală!
Tot ce-a fost făgăduială
A rămas un simplu vis...

... Ruşinat peste măsură,
Amărît şi abătut, —
— Când îl văd la prefectură,
O 'ntrebare mă tortură:
Cum de nu l-am cunoscut?!
PIC.

Dragă Pic,
din cele scrise
Despre „domnul" tău, constat
Că e practic. Pare-mi-se,
Tu pluteşti mereu în vise,
Pe când el e... om de stat!

Lupta pentru existenţă
— Ai simţit-o, şi-o cunoşti, —
E-a minciunii evidenţă...
El? Va-fi şi „excelenţă"
Pe spinarea celor proşti!!!
PUFF

Dragă Puf,
Dacă crezi că e cuminte
Precum „domnul" meu a fost, —
Că vicleanul în cuvinte
E deştept, — de-aci 'nainte
Eu prefer să fiu un prost!
PIC

p. conf. CIUFULICI

Un concurs de frumuseţe pentru copii, la Cernăuţi

Lili Şorodoc, *fetiţa cunoscutului cofetar din Cernăuţi, a luat premiul I la un concurs pentru cei mai frumoşi copii, organizat de ziarul* „Czernowitzer Allgemeine Zeitung".
Jos: *Annemarie Dabrowska, a doua premiată.*

Guturaiul se poate vindeca prin aer încălzit electric

GUTURAIUL, oricât ar părea de inofensiv, e totuş o boală plicticoasă şi pentru mulţi destul de penibilă. Pe de altă parte, mucoasa nasală care suferă de pe urma lui, este inflamată în timpul cât durează guturaiul, şi astfel permite pătrunderea în organism a tot soiul de afecţiuni microbiene: anghină, amigdalită, laringită, bronchită, gripă, etc. Deaceea se cuvine să combatem orice guturai, cu toată energia posibilă.

E foarte curios însă că până acum, nu prea avem mijloace care să ne îngădue să ne vindecăm de un început de guturai. Medicamentele cu baze de narcotice sau desinfectante obicinuite, nu produc decât o uşurare iluzorie, ele nu pot opri nici curgerea nasului, nici propagarea inflamaţiei. Topicele care se introduc în nări irită încă mai mult mucoasa, fie că e vorba de uleiuri, de pomade sau de prafuri. Insfârşit, chiar inhalaţiunile cu vapori de apă cal dă, împreună cu produse balsamice, nu sunt decât iritante ale mucoasei; iar pe de altă parte, căldura umedă favorizează mult desvoltarea bacteriilor.

Trebuia să se găsească un mijloc de a trece pe mucoase un curent de aer cald şi uscat, pentrucă întotdeauna guturaiul e provocat de aspiraţia unei atmosfere umede şi reci. Acesta e motivul pentru care guturaiurile sunt rare în timpul verii şi în climaturile uscate.

S'a realizat desideratul de mai sus, prin întrebuinţarea unui aparat uşor şi simplu, numit „Rinotherme", a cărui temperatură se poate aranja în aşa fel, încât să provoace — fără nici un pericol — decongestionarea ţesuturilor bolnave şi reconstituirea celulelor atinse. Se compune dintr'un recipient de aluminium, a cărui parte superioară e izolată, şi se aplică pe nas şi pe gură, iar baza conţine o rezistenţă care se încălzeşte în mod electric şi prin care trece aerul inspirat. Un mâner permite să ţinem comod şi fără oboseală acest aparat, chiar în timp cât citim.

Firul mlădios se poate pune la orice priză de curent, şi consumarea de electricitate e fără însemnătate. După ce am instalat la priză, aşteptăm cinci minute ca aparatul să se încălzească. Se apucă mânerul şi aplicăm deschiderea lunguiaţă, pe faţă, cuprinzând pe de-a întregul nasul şi în parte gura. Respirăm în mod normal, pe nas, dacă e numai el atins şi prin gura întredeschisă, dacă şi gâtul e inflamat.

Se poate întrebuinţa, fie direct aerul astfel produs, dar — spre a activa efectul tratamentului — se poate aşeza pe placa perforată o bucată de tifon hidrophil, pe care s'au turnat câteva picături de o soluţie volatilă apropiată (rynothermol, sulfothermol, etc.) De fiecare dată aparatul trebue întrebuinţat cel puţin 10 minute.

Acţiunea calmantă e imediată şi însănătoşirea totală urmează repede.

Rynothermol se poate întrebuinţa şi în cazul de asthmă, de bronchită, etc.

Acest aparat a fost construit de un fabricant din Paris.

G. Z.

Un nou material de construcţie

DUPĂ ce s'au făcut în Franţa experienţe foarte satisfăcătoare cu noul material de construcţie *Salomit*, au început şi în Germania să construiască la fel.

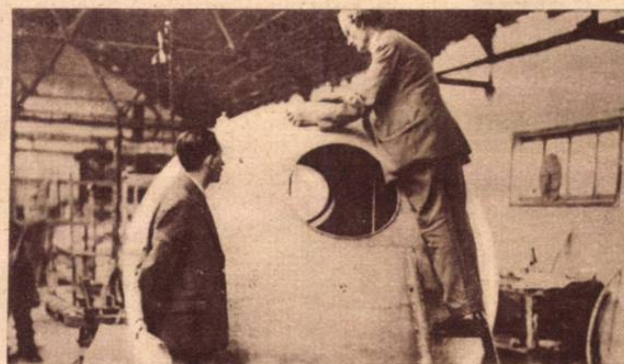
Salomitul este un material care se obţine din paie, presat cu maşini speciale. Salomitul nu se aprinde uşor, e tare ca piatra, impermiabil, nu lasă să pătrundă nici căldura, nici frigul şi nu se frânge, nici nu se îndoaie. Cărămizile, sau mai exact plăcile de Salomit au o mărime de patru metri şi se clădesc fără apă.

Salomitul este de trei ori mai ieftin decât cărămida. Un material de construcţie ideal pentru locuinţe, garaje, uzine şi depozite.

Actualită

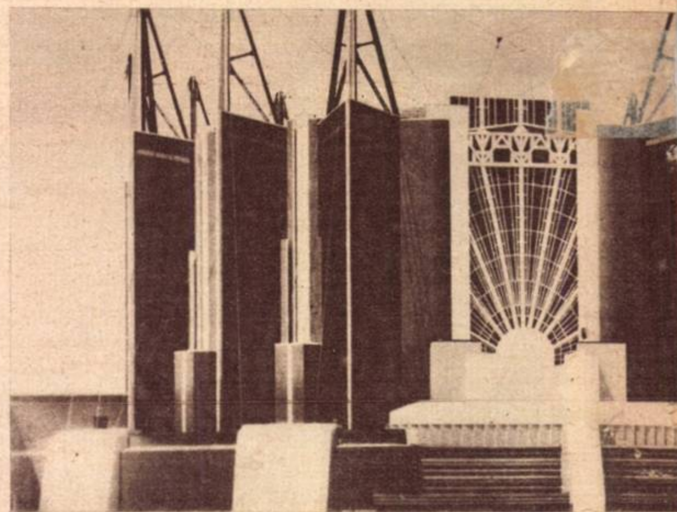

Sus: *D. Ramsay Macdonald, primul ministru britanic, a sosit la Paris cu avionul. D-sa va fi operat aci de un chirurg oculist. Jos: Tineretul social-democrat din Viena a organizat la 1 Mai o mare serbare sportivă, cu care ocazie s'au desfășurat figuri de gimnastică în massă.*

Sus: *Profesorul Piccard, care s'a urcat anul trecut în stratosferă, prepară o nouă ascensiune, pentru care scop și-a construit o nouă nacelă de aluminiu.* Dreapta și jos: *Fotografiile noastre reprezintă două aspecte ale sălilor marei expoziții internaționale din Chicago, care va fi inaugurată în anul 1933, cu ocaziunea împlinirii a 100 ani dela fondarea orașului.*

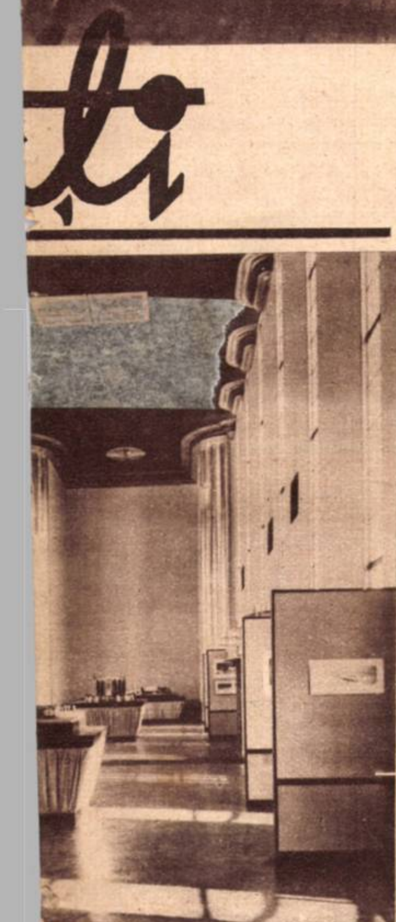
Sus: *Clișeul nostru reprezintă nouile banc-note ale statului liber al Irakului, în Asia.*

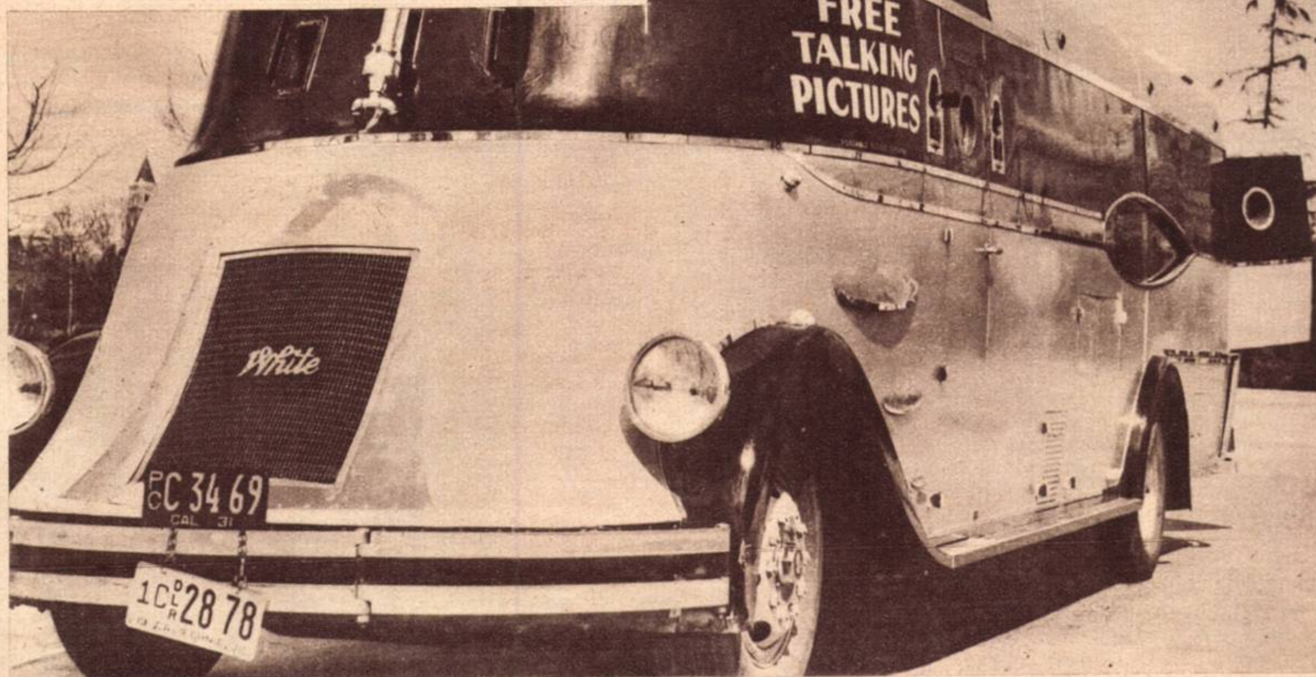
ți

In mijlocul paginei, sus: *Prezentăm aci o scenă impresionantă. Asociația invalizilor francezi a convocat o adunare a membrilor, în sala mare a primăriei din arrondismentul 6. După cum se vede, majoritatea asistenților au venit pe cărucioare.* Sus: *Unul din afișele electorale franceze, care au ornat zidurile și tablele de afișaj ale republicei, în ultimele alegeri.* Dreapta: *Un șofer berlinez își ia zilnic copilașul în curse, pentru a putea sta astfel cât mai mult la aer curat.* Jos: *O fabrică americană de automobile a lansat un nou model de autocinematograf, care dă reprezentații la toate fermele. Automobilul costă cu toată instalația, suma de 21.000 dolari (3.500.000 lei).*

SPORT

Matchurile internaţionale de Paşti ale echipelor române

Bocskay la Bucureşti

EXCELENTA echipă din Debreczin, a patra în clasamentul Ungariei, a jucat la Bucureşti în prima şi în a doua zi de Paşti două matchuri.

Duminică a învins cu mare greutate pe Venus cu 2—1. La repriză, negrii conduceau cu 1—0. In prima repriză venusiştii au jucat mult mai bine şi mai iute şi graţie goalului marcat de Colea Vâlcov au reuşit să ia avantajul. După repriză înaintarea negrilor complect obosită, n'a mai putut realiza nimic. Lăpuşneanu a avut foarte mult de lucru, şi a fost nevoit să scoată de două ori mingea din plasă.

A doua zi „Unirea Tricolor" a avut aceiaşi soartă. După ce a condus de departe prima repriză s'au lăsat dominaţi în a doua Spre sfârşit, Bocskay reuşeşte să marcheze unicul goal al partidei.

Bocskay e o echipă tehniciană prin excelenţă. Fac passe scurte şi din această cauză nu obosesc deoarece nu fug mai deloc. Au un goalkeaper excelent în Badai şi doui fundaşi de clasă în Kutti şi Remmer. Mijlocaşii au fost adevăraţii susţinători ai echipei, în speţă More şi Palotasz.

Inaintarea, din cauza jocului de passe laterale pe care-l practică, n'are acea pătrundere la care ne-am fi aşteptat din partea unei echipe ca Bocskay.

La echipele noastre am putut remarca doui goalkeaperi formidabili în Lăpuşneanu şi Szolössi, înaintarea Venusului şi apărarea Unirei Tricolor. Tandemul Govăt-Russeu a fost foarte bun şi Steinbach excelent numai o repriză.

Tripleta venusistă, plus Em. Dumitrescu a fost foarte iute în prima repriză dar a slăbit în a doua.

Din aceste două echipe s'ar putea forma o excelentă echipă a Capitalei.

* * *

Campioana amatoare a Budapestei B. Sz. K. R. T., a făcut la Cluj două partide excelente. A reuşit să învingă România cu 3—1 şi Universitatea cu 2—0. Performaneţele echipelor din Cluj sunt foarte slabe.

* * *

Kispest şi Budai „M" au jucat la Arad şi Timişoara. La Arad, Kispest a învins Gloria (F. R.) cu 4—0 şi Budai pe AMTE cu 2—0. La Timişoara C. A. T. a învins Budai „M" cu 3—2 şi Kispest a învins Electrica cu 5—1.

Sus: *O „passă" în matchul Bocskay-Venus;* st.: *In faţa porţii (Bocskay-Unirea-Tricolor).*

Performanţa clubului Atletic e demnă de toată lauda.

* * *

O altă performanţă excelentă a făcut Stăruinţa din Oradea, care a învins pe Nemzetti din Budapesta cu 2—0. Echipa orădeană e în plină formă.

* * *

Şi constănţenii şi-au avut matchurile lor internaţionale. Echipa Ticha din Bulgaria, clasată printre primele în ţara sa, a jucat Duminică şi Luni la Constanţa. In prima zi a terminat la egalitate cu Elpis: 3—3. A doua zi, Victoria, campioana Constanţei, întărită de Vogl, a învins pe bulgari cu 3—1. La pauză conduceau cu 2—1.

* * *

Echipa noastră profesionistă Ripensia a recoltat două victorii la Loron şi Lougain. Prima zi au învins cu 5—2 (2—1) iar în a doua zi cu 3—1 (3—0).

* * *

„Chinezul", bătrâna echipă dar compusă din elemente tinere, s'a deplasat la Vârşeţ unde a învins pe Duşan-Sibiu cu 3—1 (2—1).

St.: *Un „cap" în matchul „Bocskay-Un. Tricolor.* Jos: *Prezentarea drapelelor (Venus-Bocskay).*

Urmare în pag. 20

VANZATORI AMBULANTI ŞI CERŞETORI

NINGE de sus, din tării, joc măestrit de fulgi şi lumină. Mulţimea, care forfoteşte pe străzi, poartă vestminte groase îmblănite. Sub tălpile de cauciuc, paşii parcă se inmoae în vată. Şi oamenii cu aparenţă de fericire în priviri se opresc pe la vitrinele bogat împodobite, cercetând surprizele ultimelor noutăţi. Deodată un glas subţirel cu modulaţii plângătoare îţi distrage atenţia.

Dintr'un colţ a răsărit în preajma ta un copil de-o şchioapă acoperit de sdrenţe şi cu mâinile inroşite de ger iţi întinde o cutie, în care zac răvăşite câteva duzini de ace de siguranţă.

— Ce-i cu tine, piciule ?

Ochii mari ai copilului privesc fix, absent, înainte.

— Unde stai ?

— Pe Raion Gropi.

— Şi cum nimereşti acasă ?

— Vine „frate-meu" şi mă ia. El vinde şireturi pe strada ailaltă.

O doamnă s'a oprit, i-a cumpărat un mic şirag de ace şi dela moneda de cinci lei n'a mai vrut să primească nici un rest.

— Tu ai părinţi? Ce lucrează tatăl tău ?

— Tata a murit.

— Dar mama unde e ?

— Acasă. Face mâncare la copii.

— Câştigi ceva pe zi ?

— Un pol...

Dacă întâmplător ai avut prilejul să treci pe la orele zece din noapte îl mai găseşti încă dormitând prin vr'un gang din apropiere.

Cu revoltă, te întrebi atunci: cum o făptură plăpândă poate fi atât de neomenos speculată.

Dar „dedesubturile" nu întârzie în curând să se ivească. Asistenţa socială îşi are aici partea ei de merit.

O anchetatoare impresionată de martirajul copilului, silit să stea în frig, a încercat să-l ia cu sine hotărîtă să intervină pentru instalarea lui într'un orfelinat. Nici n'a făcut câţiva paşi şi din imediata apropiere a ţâşnit o femeie în vârstă, cu chipul tuciuriu şi ochii ca de smoală. Cum a văzut cum stau lucrurile a rostit câteva cuvinte în limba ei barbară şi cât ai clipi, danciul s'a făcut nevăzut. Doamna dela Asistenţă continuând cercetările a ajuns la descoperiri surprinzătoare. In preajma Galeriilor Lafayette, sub o scară de fier, bătrâna ţigancă închiriase un mic cotlon. Acolo un lighian mare cu jar ardea în permanenţă.

Copilul venia din când în când şi-şi deşerta câştigul, încălzindu-se în acelaş timp şi îmbucând câte ceva. Odată cu venirea primăverii genul acesta de speculă şi-a desfăcut larg terenul. Pe Lipscani şi străzile înconjurătoare întâlneşti la fiecare câţiva paşi mici vânzători ambulanţi. Din cutiile căptuşite cu vată ei îţi oferă timid inele, ace şi alte mici fleacuri. Iată-l pe băeţelul din colţul străzii Şelari. Poartă şapcă albastră şi hăinuţe cafenii, peticite în coate. Când îi vorbeşti coboară pleoapele, sau priveşte în altă parte. E o umbră pronunţată de jenă în toată atitudinea lui. Un bărbat scurt, gros, cu privirile străpungătoare îi tot dă târcoale. Semn caracteristic: un neg împodobit cu un smoc de păr într'o parte a bărbiei. După ce te-ai depărtat se apropie de copil şi-i trage o muştruluială, dacă i s'a părut că nu se comportă întocmai situaţiei. Il mută apoi într'un loc pe care-l socoteşte mai prielnic vânzării. Astfel în cursul unei dimineţi, sau după amiezi, îl vezi trecând dela o stradă la alta, supraveghind mişcările micilor vânzători. E starostele lor. Şomeur de meserie — cum se intitulează el — într'o dimineaţă i-a trecut prin creier o ideie salvatoare. A strâns câţiva copii mai deştepţi, de prin mahalaua lui şi după o scurtă struneală i-a lansat prin forfoteala mulţimii, pe scurta porţiune dintre Banca Naţională şi piaţa Sf. Gheorghe. Ochii languroşi ai copiilor, cu genele lungi arcuite, cerşesc milă, în timp ce mânuţele îţi întind cutia cu podoabe copilăreşti şi trecătorul dărueşte din toată inima un gologan, piticului vânzător, a cărei viaţă o bănueşte chinuitor de grea. Un spectacol oarecum asemănător începe odată cu ivirea serii. Genul vânzătorilor însă se schimbă. Vine rândul copiilor de sex femenin. Aici deobicei tatăl, invalid, cu învoirea stăpânului localului — aduce fetiţa de mână şi distribuindu-i cărţi postale ilustrate, sau plicuri, îi indică mesele la care trebue să se ducă să-şi ofere marfa. Sunt şi cazuri când fetiţa e un element rău, fugit de acasă şi atunci îşi exercită meseria singură, iar spre zori, când somnul a prididit-o se cocoloseşte în vreun colţ de pivniţă, unde şi-a aşezat de mai înainte un culcuş zdrenţăros şi lucrurile merg astfel până când poliţia îi prinde urma şi o întoarce la locuinţa părinţilor.

Este cazul recent al unui copil căzut de nenumărate ori în recidivă, pe care numai şcoala de corecţie speră să-i înfrâneze pornirile de vagabondaj nocturn.

Dar mila nu se revarsă numai asupra celor cari sunt scoşi să-şi câştige pâinea la o etate mult prematură. Pe străzile laturalnice ale centrului se postează deobicei schimbându-şi regulat locul un tânăr vânzător de şireturi. Cum se apropie persoane pe care ochiul lui expert le bănueşte generozitatea simulează un atac de cord.

Mănunchiul de şireturi zace in praf în timp ce degetele-i lungi, osoase, se cuibăresc în partea stângă a pieptului căznindu-se parcă să stăvilească bătăile furtunoase ale inimii.

Femeile se înduioşează şi dau cât pot. Dibaciul farsor face astfel afaceri bune, fără să fie silit să-şi câştige cu trudă pâinea.

Dar vânzătorii de note sau romane de prin cafenele a căror paloare cadaverică îţi vorbeşte răspicat despre mica tragedie lăuntrică ?! N-ai ce face cu „Crimele familiei Borgia", totuş cumperi cartea, ca să nu te obsedeze disperarea întipărită pe chipul celui care oferă marfa.

Prin localurile de noapte apar câteodată, sub masca vânzătorului ambulant, persoane a căror antecedente sunt încrustate în trăsăturile fine şi privirile serioase, îngrijorate. Le faci semn că nu-ţi este de trebuinţă flanela sau perechea de butoni oferită şi ei salută şi pleacă spre alte mese, dar cu fiecare pas povara vieţii apare tot mai apăsătoare, tot mai greu de suportat. Sunt intelectuali pe cari foamea îi împinge să facă orice. Cum însă la fiecare pas al vieţii trebue dibăcie şi perseverenţă, aceştia sunt singurii pe lângă care mulţimea trece plictisită, indiferentă. Ascuţişul de stilet al perspicacităţii îi este dăruit doar reporterului de gazetă, sau romancierului de senzaţie.

MARGARETA NICOLAU

„Realitatea sportivă"

(Urmarea din pag. 18-a)

Austria contra Unirea-Tricolor

Astăzi 10 Maiu, la ora 17 va avea loc matchul între echipa amatoare a Austriei şi excelenta echipă bucureşteană Unirea Tricolor.

Ca match de deschidere Universitatea din Bucureşti se va răfui cu cea din Polonia.

Matchul este menit să atragă multă lume, mai ales după partida bună pe care au furnisat-o austriacii la Bucureşti.

Campionatul regi nal

Ca match de deschidere la Bocskay-Unirea Tricolor, a avut loc matchul Voevodul Mihai-Olimpia. Roş-Verzii au reuşit să învingă pe alb-negri cu 4—1. Performanţa este surprinzătoare mai ales că Olimpia a făcut match nul cu C. F. R. E imposibil deci ca Sportul Studenţesc să mai scape de lanternă. După acest rezultat clasamentul se prezintă astfel:

1. Venus	12	8	2	2	35/11	18
2. Unirea Tricolor	12	8	2	3	28/19	18
3. C. F. R.	12	7	2	3	32/18	16
4. Juventus	13	6	2	5	29/25	11
5. Olympia	13	3	4	6	15/20	10
6. Macabi	13	4	2	7	12/18	10
7. Voevodul Mihaiu	13	2	3	7	21/35	9
8. Sp. Studenţesc	13	2	3	8	13/34	7

BOX

Moţi Spakow s'a înscris în competiţia deschisă de „I. B. U." pentru titlul Europei la categoria semi-grea. „I. B. U." a desemnat însă pe Martinez Alfara şi pe germanul Henser să lupte pentru acest titlu.

TENNIS

La 13, 14 şi 16 Maiu

Anglia-România

Echipa României a fost selecţionată. Mişu şi Poulieff vor reprezenta culorile noastre la matchul care se va disputa la Torquay. In timp ce primul e mai obosit ca oricând, Poulieff pare a fi foarte antrenat şi în formă excelentă. Victoria sa uşoară asupra lui Réti ne confirmă acest lucru.

Rustin, fiind bolnav, nu va juca pentru englezi şi urmează ca Pery să fie secondat de David, Hugler, Lee sau Oliff. Poulieff are şanse să smulgă unuia din aceştia vre-un sett. Totuşi, victoria Angliei cu 5—0 este iminentă.

* * *

In Zona americană, Statele Unite au reuşit să învingă Canada cu 5—0. Matchul a contat pentru primul tur al Cupei Davis.

M. SENI

Muntele-planetă sau un munte sburător

SE ŞTIE că muntele cel mai înalt depe glob e Himalaia, care atinge 8840 m. Inchipuiţi-vă acum un munte de aproape trei ori mai înalt decât Himalaia, parcurgând cu o iuţeală de bolid, vastele singurătăţi ale nesfârşitului ceresc.

Straniu, nu-i aşa?

Ei bine, acest *munte-planetă*, de 25 km. înălţime, există şi e botezat de astronomi cu numele de *„planeta Eros"*.

De obicei, când vorbim de o planetă, ne închipuim un corp ceresc de formă sferică şi care nu are lumina sa propie, cum e pământul nostru, cum e şi Marte, ca şi celelalte planete mai mari sau mai mici.

Eros face parte din categoria planetelor *telescopice*, adică a planetelor vizibile numai cu ajutorul acestor instrumente. Se deosebeşte de celelalte planete având forma unui bloc stâncos, — un munte — care străbate spaţiul, învârtindu-se cu repeziciune în jurul axei sale.

Ne putem face o mică idee de uriaşele dimensiuni ale cerului, dacă ţinem seamă că Eros a trecut prin vecinătatea pământului la 24 Ianuarie 1894 şi va mai trece în anul 1975!

Ce imensităţi nu străbate el în cursul acestui timp, de aproape un secol!

Din țară

Sus: *Duminică 1 Mai a. c. a avut loc în Capitală o mare întrunire a partidului social-democrat, la care au vorbit din balcon numeroşi oratori. Fotografia noastră reprezintă un aspect dela întrunire, prins de fotograful nostru.*

In dreapta paginei, sus: *In locul domnului profesor Victor Cădere fost secretar general al ministerului de interne — numit de curând ministru plenipotențiar la Varşovia — cu conducerea Siguranței Statului, a fost însărcinat domnul general Stângaciu, fostul comandant al cetății Bucureştilor. In fotografia noastră vedem pe domnul general Stângaciu în mijlocul funcționarilor superiori ai instituției, la instalarea dumisale.*

Sus: *Ca şi la Arad, puhoaiele de apă au distrus o bună parte a oraşului Bârlad. Foarte multe case s'au prăbuşit şi sinistrații au trebuit să petreacă nopți sub cerul liber, sau prin casele oamenilor miloşi.*

După ce a vizitat regiunea inundată de la Arad, unde a împărțit trei sute de mii de lei sinistraților, Regele Carol II a plecat la Bârlad, unde a continuat frumoasa operă de asistență, ajutând cu o sumă foarte importantă, opera de refacere a regiunei distruse.

Suveranul s'a interesat de aproape de lucrările de salvare în curs, şi a promis tot concursul pentru ca reclădirea locuințelor dărâmate să se înceapă cât mai curând, cu concursul guvernului.

In fotografia noastră vedem pe Regele Carol II, înmânând unui sinistrat o sumă de bani.

Stânga: *Regele Carol, Voevodul Mihai şi membrii guvernului, au asistat la serviciul religios oficiat la Patriarhie, în noaptea Invierii.*

In fotografia noastră îl vedem pe Suveran, înconjurat de înalții demnitari, în curtea Patriarhiei.

(Foto I. Berman-„Realitatea")

Maurice Level

O INTAMPLARE

BAPTISTE Malouin era un om cinstit.

La cincizeci de ani, mulţumit de soarta sa, neavând ambiţiuni mari, el apuca în fiecare zi, la aceeaş oră, acelaş drum, care-l ducea de aproape treizeci de ani, la acelaş birou.

Cunoştea toate casele, toate magherniţele; schimba un salut scurt cu gospodinele care se sculau mai de dimineaţă, şi-i plăcea, uneori, să povestească celor tineri viaţa şi schimbările ce se făcuseră cu străzile, prăvaliile, din ziua când, copilandru încă, trecuse pentru prima oară pragul casei Ferrou, Veillard şi C-ie, negustori în branşa tăbăcăriei.

Malouin, care nu se ducea la cafenea decât Duminecă şi nu cerea decât opt zile concediu în fiece an, spre a se duce să locuiască într'o căsuţă de-o poseda în partea de nord, avea reputaţia de om cumsecade, funcţionar scrupulos şi cinstit.

Dar, într'o seară, cea mai simplă, cea mai banală din întâmplări, produse în decurs de-o oră, atâta turburare, că toată viaţa i se schimbă. Coborînd scara, făcu un pas greşit alunecă, căzu şi ridicându-se, nu mai putu să calce. Ţinându-se cu mânile de zid, se târi, şchiopătând, până la poartă. In stradă trebui să se oprească, căci piciorul îl durea rău, când încerca să facă un pas. Se odihni un moment. Cinci sau şase oameni cari deobiceiu îl întâlniau cam la două sute de metri mai departe, îi şi luaseră înainte. Işi zise în sine, mai mult jignit decât nenorocit de întâmplare.

— E stupid, idiot!

Vru să meargă, dar nu putu. Noaptea era posomorîtă şi se lăsase frig; ploua cu picături mici, repezi şi liniştite, asfaltul era ud, zidurile umede, pe trotoar oamenii se grăbiau, cu gulerele pardisiilor ridicate, cu umbrelele aplecate, spre a se apăra împotriva vântului, se înghesuiau, se isbiau şi Malouin gândia:

— Nu pot să rămân aici până mâine. Am pierdut mai mult de-o oră, trebue, de altfel să mă duc, să mănânc! Nu văd altă soluţie, decât să iau o trăsură.

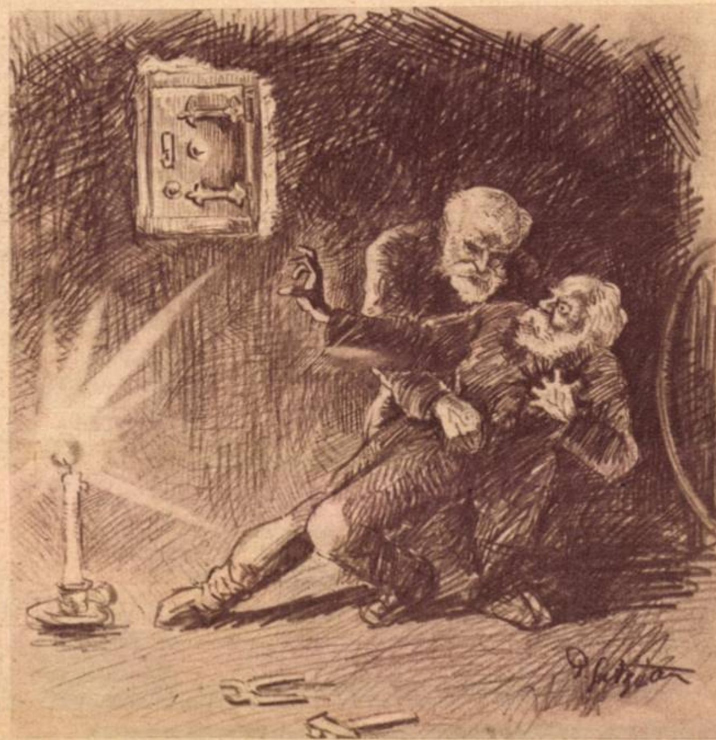
Simţia svâcnituri în picior, glesna îl durea, fluerul părea umflat şi pe departe suferinţa pe de alta aerul umed îi provocau tremurături, c'o nedefinită senzaţie de nelinişte şi desgust.

Opri un birjar, şi urcă în trăsura închisă, şi dădu adresa şi s'aşeză.

Acum, stând pe pernele trăsurii, simţia o plăcere nespusă, o bună stare şi-o moleşală nedefinită. Avea un oarecare sentiment de trufie căci se considera „un boer", un boer, care nu se sinchiseşte de cei doi franci, pe care trebue să-i plătească birjarului şi care-şi face toate plăcerile, îşi permite orice lux. Şi, puţin câte puţin, legănat de balansul trăsurii, amorţit într'o nouă toropeală, îşi uită de accidentul ce-l suferise şi începu să cugete:

— De fapt, oamenii bogaţi au noroc. Nu invidia pe nimeni — oh, desigur că nu! — însă, tot aşa i-ar fi plăcut şi lui, să se plimbe, sau să fie dus cu trăsura acasă, în loc să-şi târască picioarele, prin noroiu.

Apoi, când îmbătrâneşti, când eşti obosit, când eşti bolnav şi câte alte multe! Drumurile de patruzeci de minute pe jos sunt foarte sănătoase, când ai douăzeci de ani, însă, mai târziu...

Bătrânul fierar se clătină pe picioare. Celălalt îl prinse, dar era prea târziu. Meşterul îşi dete sufletul.

Oh! nu doria vreun lucru imposibil: doar un automobil, o caleaşcă sau măcar o birje, care să vină să-l ia în fiecare seară de la birou... Dar să nu-l ducă îndată acasă, ci să-l mai plimbe puţin în frumoasele amurguri de vară — prin Champs-Elysées şi Avenue du Bois!... Dacă eşti însă un biet funcţionar cu 250 de franci pe lună, nu poţi să te aştepţi la nimic şi nu poţi să te gândeşti barim la asemenea bucurii...

Şi cum trăsura parcursese — aproape jumătate din cale, îl cuprinse cu încetul mai întâiu nedeslușit, apoi, mai precis, o părere de rău,, un fel de revoltă de desmoştenit al soartei, un fel de mânie oarbă, împotriva acestor fiinţe nedefinite, „ceilalţi" cari aveau mai mult noroc. Acum înţelegea el deabia!.. Inţelegea... Ce?... n'ar fi ştiut să spună: Poate că era bucuria că va deveni bogat? Poate revolta că era sărac?... Poate şi una şi alta; era foarte nemulţumit, foarte posomorît în sufletul lui, însă, insfârşit, înţelegea...

O hurducătură mai puternică deplasându-i piciorul, îl făcu să scoată, de durere, un „au" şi se 'ntoarse puţin pe banchetă. In mişcarea aceasta, mâna în atinse, în treacăt ceva rece, un pachet care, la atingere, părea să fie un teanc de ziare. Il luă într'un mod maşinal şi-l privi. Inăuntrul trăsurii era întuneric. Aşteptă până ce trecu pe dinaintea unui felinar. Nu se 'nşelase, era un pachet, învelit în ziare şi legat c'o sfoară groasă. Il cântări în mână: nu era greu.

Desigur, nu erau decât hârtii, poate.... un manuscris? Poate scrisori de dragoste? Acest gând îl făcu să zâmbească. Işi zise: Il voi da birjarului, el îl va depune la comisariat; dacă acel care l-a pierdut ştie numărul trăsurii, se va duce să şi-l reclame" şi coborî geamul:

— Spune-mi, birjar, n'a uitat cineva ceva în trăsură?

Fără să se întoarcă, birjarul, care era puţin cam surd, răspunse:

— Nu pot să trec pe acolo, este barat.

Pentru ce nu-şi repetă întrebarea, aceasta n'ar fi putut-o spune, însă fu mulţumit că birjarul nu l-a înţeles. Ridică geamul şi s'aşeză. La urma unmelor, de ce să nu ştie? Erau acolo poate lucruri ce aveau o importanţă oarecare... o valoare. Dacă-l deschidea?... Era un om discret... fără îndoială, dar fie ce-o fi... era mai bine să ştie. Cu multă grijă desfăcu sfoara, despachetă ziarul şi privi. Tocmai trecea pe dinaintea unui magazin, puternic luminat. Scoase un ţipăt scurt: degetele-i răvăşiau nişte hârtii preţioase, prea preţioase încă, avea în faţa lui, avea... se aplecă, recunoscu o bancnotă şi citi „Una mie franci". Cu gâtlejul strâns de emoţiune, bolborosi:

— Ah! Doamne!... Doamne!... Aici e o avere... Este...

In acest moment, cu coada biciului, birjarul bătu în geam. Malouin cu un gest maşinal ascunse pachetul şi întrebă:

— Ce-i? Ce este?...

— Am ajuns în strada Stareţilor, unde mi-aţi spus....

Ajunsese, deci. Malouin luă pachetul şi zise, foarte repede:

— Mai departe... Mai departe. Ei! Opreşte! O să mă dau jos aici....

Plăti, auzi trăsura cum se depărta după colţ şi apoi plecă.

Piciorul nu-l mai durea, sau mai curând nu mai simţia că-l doare. Cu pachetul sub braţ, trecu pe dinaintea portarului, urcă cele cinci etaje, deschise uşa, o încuie de două ori pe dinăuntru, aprinse o lampă, puse binişor hârtiile pe masă şi s'aşeză pe un scaun. Le răvăşi lovindule cu degetul cel mare. Ele acoperiau toată faţa de masă şi la lumina de sub abat-jour aveau un aspect ce exalta pe Malouin...

El le contempla, zăpăcit, năuc de acest noroc, care dăduse peste el şi nu-i venia să creadă. Câte bancnote să fie? O sută? Două sute?

Incepu să le numere. Când fu pe la douăsute, văzu că mai erau îndoit decât numărase. Le rândui în pachetele de câte cincizeci şi la fiecare dată, când alinia un altul, bolborosia:

— Doamne! Doamne!

La a doua grămadă, văzu că masa era tot plină. Isprăvind de numărat o ameţială îl cuprinse. Avea acolo, înaintea lui, cinci cinci sute de mii de franci! Repetă:

— Cinci sute de mii de franci!

Când ochii şi mâinile-i se săturară de această avere, se gândi:

— Mâine, dis-de-dimineaţă, mă voi duce să dau pachetul la comisariat. Se ridică, însă abia puse piciorul jos şi avu un junghiu puternic:

— Mâine? Nu! Nu-l voi putea duce mâine, aşa cum sunt nu voi fi capabil să mă scol din pat. Atunci, ce? Nu pot să păstrez averea asta, la mine... Dacă proprietarul reclamă, îşi aminteşte de numărul trăsurii, birjarul o să spună unde m'a adus, vor veni la mine, vor perchiziţiona, şi degeaba voi tăgădui, mă vor aresta ca pe un om necistit... Nu, nu pot să-i păstrez nici două zeci şi patru de ore! şi nu pot măcar să mă scol... Cum să fac?. Se gândi, apoi găsi o soluţie:

— Nimic mai simplu! Am să scriu comisarului; am să-i spun

să vină la mine. Servitoarea o să puie scrisoarea la poştă, tot odată, voi ruga pe onorata casă Ferrou-Veillard să mă scuze. Aşa că, dacă în acest interval se reclamă, mă caută şi mă găseşte, eu sunt scos din cauză.

Scrise cele două scrisori, le puse pe bufet, trecu în camera de culcare, rândui bancnotele sub căpătâiul patului şi se'ntinse, cu gândul să doarmă. Insă, după ce stinse lampa, rămase nemişcat, apoi se suci şi se învârti în aşternut, dar nu-i era somn. Işi zicea :

—Blestematul de picior, m'a nenorocit !

In spre ziuă, aţipi. Se gândise atâta la banii găsiţi, încât îi visă. In vis, datoria sa, îi apăru mai uşoară de îndeplinit, de cum fusese în ajun. Aceşti cinci sute de mii de franci erau oarecum şi ai lui; în fiece moment, îi vedea în sertarul său...

Se deşteptă, cu capul greoiu, cu ideile încâlcite. Primul gest fu să ducă mâna sub căpătâiu. Pachetul era tot acolo. Se uită la ceas: orele nouă; cum dormise aşa de târziu?! Intins pe spate, recapitulă evenimentele din ajun: pasul greşit, locul unde se oprise sub ploaie, plimbarea în trăsură, descoperirea, minciuna ce-o spusese birjarului şi aci se opri.

Pentruce minţise ? Spusese destul de clar acestui om: strada Stareţilor, deoarece locuia acolo. Insă atunci, pentruce, da, pentruce, în mod spontan, fără să se fi gândit mult, spusese birjarului că nu locuia acolo?... Atunci, dacă pe birjar îl înşelase, cine-ar mai fi putut afla acum unde-şi dusese clientul? Chiar dacă s'ar reclama cei 500.000 franci, nimănui nu i-ar veni în minte să vină la el...

Privi iar la ceas: arăta orele nouă şi un sfert. De mult servitoarea trebuie să fi pus cele două scrisori la poştă. Peste câteva ore, va înapoia aceşti bani şi totul se va isprăvi. Doar nu era un hoţ... era om cinstit, un om cumsecade... şi apoi, odată ce scrisoarea fusese expediată!... Dar dacă, totuş...

Strigă deodată:

— Victorino!

Servitoarea intră:

— Cum? Sunteţi încă aici, conaşule?

— Da, mi-am scrântit piciorul şi nu pot să mă duc la birou. Stai, adăogă apoi cu glas nepăsător, lăsasem două scrisori pe bufet, dintre care una pentru birou ca să anunţ că nu viu; le-ai pus la cutie?

— Nu. Tocmai voiam să mă duc.

O roşaţă vie se urcă pe faţa lui Malouin şi c'o voce pe care se silia s'o facă perfect calmă, răspunse:

— Foarte bine! Aveam să adaog ceva, la una din ele, dă-le încoa.

După ce le primi, rupse în bucăţele pe acea adresată comisarului, apoi se trânti pe pernă şi scoase un „uf".

Când se hotărî să nu mai înapoeze banii, o problemă gravă se puse: Unde-i punea? Intr'o casetă la Banca Franţei? Nici nu se gândia! Să-i păstreze aici? Imposibil, un hoţ putea să-i fure! In casa bătrânească de la ţară? Era şi mai rău... Atunci i-ar trebui o casă de bani. Insă, o casă de bani, se poate sparge, se fură cu totul. Hoţii o încarcă într'o trăsură, o sparg cu lovituri de topor la câmp şi adio!... Nu, mai bine ar fi o ascunzătoare, o ascunzătoare sigură, inviolabilă, una din acele ascunzători despre care se vorbeşte în romanele de aventuri, cu un resort secret... Era bătrân, era singur pe lume, n'avea nevoe să cumpere valori. Va putea lua din zi în zi din comoara lui şi nimeni n'o să ştie niciodată. Insă, unde să găsească această ascunzătoare misterioasă? Işi aminti că'n satul unde-şi are casa, era un bătrân lăcătuş, unul din acei lucrători de demult, cari lucrau oţelul cu dragoste şi cari-şi transmiteau din tată'n fiu, adevărate taine.

Asta era omul de care avea nevoie. Când piciorul se vindecă, ceru un concediu şi plecă.

Explică bătrânului fierar, scopul vizitei sale:

— Am îmbătrânit; am ceva economii şi am venit să-mi trăesc ultimii ani la ţară. Insă ţăranii nu sunt mai breji ca orăşenii... Nu-i vorba de gologanii mei, i-aş ascunde eu, însă am hârtii în păstrare... hârtii... foarte importante... şi aş voi să le pun la adăpost, la un adăpost bun... Atunci m'am întrebat dacă' nu mi-ai putea lucra ceva, la mine acasă?... Insă ceva bun... trainic...

— Hai să vedem.

Căsuţa era foarte veche, mică, neagră, scundă, însă pietrele din care era clădită, îi dădeau o înfăţişare solidă, aproape veşnică. Intrară. Tot pipăind pereţii, bătrânul lăcătuş zicea:

— Se clădia bine înainte!

Inspectară cele patru încăperi, podul, nici-o treabă; nimic nu era potrivit.

— Nu-i aşa, spunea lăcătuşul, pereţii trebue să fie solizi; d-voastră voiţi să fiţi la adăpost atât dinăuntru, cât şi din afară.

— Desigur.

— Aveţi o pimniţă?

— Da.

Să mergem s'o vedem.

Coborîră o scară întunecată şi se opriră, sub o boltă lungă. Intr'un colţ erau câteva butoae, pământul era umed, însă piatra din părete era atât de tare, încât cu mare greutate o puteai scoate. Cu bastonul său, bătrânul lovia peretele. Deodată, se opri:

— Auziţi aici, cum sună a plin? Unde răspunde zidul?

— Ah! zise Malouin, îmi amintesc : pe când eram copil, bunica îmi povestia cât au avut de furcă părinţii mei, cu aceste temelii. Suntem exact lângă colină, exact la mijlocul stâncii.

— Ei bine! zise lăcătuşul, ăsta-i locul! Nu va pătrunde nici lama cuţitului, o să vedeţi!

Şi rezumă apoi planurile sale: subiectul lui, începu să descrie capo-d'opera ce şi-o închipuia; adâncătura săpată 'n mijlocul stâncii, balamalele invizibile, uşa de oţel, care să reziste toporului, focului, încheeturile aşa de strânse, încât o daltă orcât de ascuţită să nu poată pătrunde; încuetoarea aşa de bine apărată, că nici umezeala n'ar fi cutezat s'o atace.

Şi rezumă apoi planurile sale :

— Când va fi închisă, domnule, o să fie ţeapănă, ca şi fălcile unui mort!

Timp de opt zile, din zori până seara, Malouin adância piatra, cu lovituri de târnăcop, luminat numai de-o lumânare, ce era înfiptă'n gâtul unei sticle. Faţa îi era pişcată de ţăndările, ce săriau din piatră, mânile-i e-

rau sângerate, însă el lovia mereu, neodihnit şi nu simţia nici oboseală, nici durere. Lăcătuşul, el, lucra în atelierul mic, cu fereastra şi uşa închise. Nimeni nu pătrundea acolo şi chiar Malouin se opria 'n prag. Bătrânul lucrător, îi arătase numai uşa de oţel lucios, groasă ca o placă blindată, adăogând :

— Nu-i gata. Vedeţi numai o parte.

Intr'o zi, Malouin veni şi zise:

— Am ajuns la adâncimea şi la înălţimea ce mi-aţi indicat : am sfârşit.

— Şi eu la fel. Sunt douăsprezece nopţi de când nu m'am culcat, numai ca s'o termin!

— Atunci, mâine vom putea începe montarea?

— Da, mâine.

. . . .

Atent, mut, ţinând sculele, Malouin urmăria lucrul.

Indată ce uşa fu montată, lăcătuşul pofti pe Malouin să-i examineze tăria, balamalele şi Malouin se minuna, pipăia peretele, mângâia oţelul, cu bucuria unui colecţionar, care se laudă şi se bucură cu bibelourile sale.

— O păsărică ar închide-o, spunea lucrătorul. Insă ar trebui o lovitură de tun ca s'o deschidă.

Insfârşit se puse broasca. Trebui o zi întreagă. Pe măsură ce timpul se apropia, Malouin se enerva. Preocuparea stăruitoare a banilor, îl făcea fricos, supărăcios. Cel din urmă şurub sfârşi prin a fi învârtit, cea din urmă roată dinţată se imobiliză şi bătrânul, cu un aer de triumf, declară:

— S'a făcut!

Malouin îşi luă comoara şi o puse pe raft.

— Băgaţi de seamă, zise bătrânul. Una, două! Hop! Inchis. Loviţi! Isbiţi! Nu vă fie teamă! M'aţi văzut lucrând. Vă mai spun, băgaţi de seamă, într'o lună, într'un an, în zece ani, n'o să cunoaşteţi trucul dacă nu veţi băga de seamă. Una, două! Hop ... E deschis. Reînchideţi... tare, mai tare!

Fără să vrea, văzând portiţa închisă peste banii lui, Malouin fu cuprins de fiori.

— Inchideţi! Aşa! repeta bătrânul şi deschideţi acum! Ha! Ha! Căutaţi, scotociţi... Cu lovituri de pumni, cu lovituri de picioare! Luaţi târnăcopul! Aici trebue tunul, vă spun, tunul. Şi eu, una, două!... S'a deschis.

— Admirabil, zicea Malouin! Admirabil... şi este uşor?

— Cum, dacă e uşor? Un joc de copil! Să vedeţi... D-voastră închideţi, împingeţi, după cum vedeţi, tare sau mai tare, n'are importanţă. Incercaţi, acum e bine închis. Bun! Voiţi s'o deschideţi? Nu vă trebuie nici lanternă, nici vreo altă lumină. Cu un deget, noaptea — foarte simplu, dar trebue să vă gândiţi bine.... Ah! Domnule! oare ce am?... Mă'năbuş...

— Ce? ce ai?...

— Mă'năbuş... Mă'năb...

Deodată un gând teribil străbătu spiritul lui Malouin. In faţa acestui om, pe jumătate prăvălit pe un butoiu gol şi care se străduia să-şi smulgă cravata, o groază-l apucă. Il luă în braţe, îi ridică capul şi cu gura lângă urechea lui, bolborosia:

— La ce trebue să mă gândesc? La ce?

— Mă'năbuş... Mă'năbuş, horcăia bătrânul.

El urlă.

— La ce trebue să mă gândesc?

— Mă'năbuş...

Işi smulgea părul, suspina, bătea din picioare:

— Deschide-o întâi! Vezi bine că-i închisă! La ce trebue să mă gândesc?... Vorbeşte!...

— Mă'năb... Ah! horcăi bătrânul.

Şi recăzu.

Malouin se aruncă în genunchi, îi apucă umerii, îl scutură, chemându-l cu cuvinte prieteneşti, de mânie, de ameninţare...

Zadarnic. Bătrânul lăcătuş nu mai mişca, murise. Atunci, se năpusti asupra uşii, îşi sfâşie degetele, îşi plimbă mâinele pe ea; înhăţă târnăcopul şi cu lovituri puternice, încercă s'o dărâme. Insă nici gând s'o clintească. Celălalt spusese adevărat :

— Era ţeapănă ca fălcile unui mort.

Atunci, Malouin începu să plângă ca un copil, lângă acest corp nemişcat, lungit pe pământ, cu picioarele strâmbe şi bărbia ridicată.

In mirosul de mucigai şi'n întunecimea acestei pimniţe, unde lumânarea pe jumătate arsă producea jocuri de umbre; în faţa acelei comori pe care-o furase şi în faţa bucăţii de oţel misterios, ce-l despărţia de lumea din afară, el rămase nemişcat, cu părul sbârlit, cu ochii ieşiţi din orbite, repetând, fără să ştie ce spunea:

— Oare când se va deschide, căci este ţeapănă, ca şi fălcile unui mort!

MAURICE LEVEL

DE 10 MAI

PRINCIPELE CAROL si SOLDATUL (O anecdotă din timpul răsboiului)

BURNIŢA a ploaie, când A. S. R. Principele Carol, comandantul regimentului 2 de Vânători „Regina Elisabeta", cobora din postul de observaţie, instalat pe Dealul Mare, din ţinutul Vrancei, la o bătaie de puşcă duşmană, în Valea Pungei, unde era instalat bordeiul de comandă al regimentului de vânători. Socotind încă în minte poziţiile duşmane, ce nu le putuse ochi cu privirea, vlăstarul Domnesc, se trezi pe treptele de pământ ale postului de comandă, în faţa unui soldat de sentinelă, un vlăşcean tuciuriu, cu fălcile late, mărunt, drept ca o lumânare şi turnat parcă în bronz. Trezit din socoteli, moştenitorul Coroanei, se uită ţintă la soldat şi rămase câtva timp cu privirea fixă, căutându-şi în minte numele voinicului. Se îndreptă spre bordei zâmbind.

Ăsta e Stan Ion al II-lea... sau e Stan Ion I ?

Gânditor se aşeză la masă şi-şi perindă în amintiri timpurile, când simplu comandant de pluton, cunoştea numele soldaţilor pe care-i instruia. Ii atrăseseră atenţiunea doi soldaţi, doi vlăşceni : unul potrivit la stat şi altul mărunt şi fălcos, cari răspundeau amândoi la numele de Stan Ion, şi cari, spre a fi deosebiţi, fuseseră mai târziu botezaţi cu adaosul de Stan Ion I-ul şi Stan Ion al II-lea. Işi aduse aminte de soldatul de sentinelă şi un zâmbet îi flutură pe buze.

E Stan Ion II, sau e Stan Ion I?... Ba e al II-lea, că e mărunt şi fălcos!

Curând însă buna dispoziţie şi însufleţire a ofiţerilor, mai toţi vechi camarazi de regiment, îl depărtară dela gândul lui Stan Ion, pe care-l uită câtva timp.

Dar după o mică pauză, Stan Ion I şi Stan Ion II, îl puseră iar pe gânduri. Văzând că nu poate să dea de capătul firului, ieşi afară în burniţă, cu capul gol, şi se duse drept la soldat.

— „Camarade, dumneata nu eşti soldatul Stan Ion al II-lea?"

— „O fi!... Dar nu! Nu se poate! Ăsta este soldatul Stan Ion al II-lea!"

Se aşeză din nou la masă, ascultă câtva timp anecdotele camarazilor, mai fumă o pipă de tutun, mai luă o înghiţitură de vin, se mai sbătu pe scaun, căutând să-şi alunge gândul, dar degeaba: cei doi Stan Ion, îl frământau. Ieşi iar afară şi che-

Soldatul se înţepeni, strânse arma de pat şi răspunse voiniceşte:

— „Să trăiţi Alteţă Regală, sunt soldatul Stan Ion I, din regimentul 2 Vânători „Regina Elisabeta", batalionul I, compania I, plutonul I, sentinela schimbul I..."

Coconul domnesc intră înapoi în bordei şi mai îngândurat.

mă sergentul, şeful de post.

— „Camarade! Cum îi zice soldatului dela postul No. 1?"

— „Să trăiţi Alteţă Regală, soldatul dela postul No. 1, se numeşte Stan Ion I."

Principele plecă convins de data aceasta că soldatul de sentinelă, dela postul No. 1, este Stan Ion I. Deschise uşa să intre în bordei, dar din tocul uşei se mai uită încă odată la sentinelă:

Ăsta e Stan Ion al II-lea şi basta!

Chemă pe adjutantul regimentului şi-l rugă să-i spună numele soldatului dela postul No. 1. Adjutantul, crezând că soldatul nu s'a prezentat bine, aleargă într'un suflet la el şi-l ia de scurt :

— „Bine mă, ce te-a întrebat Alteţa Sa şi tu n'ai ştiut?"

— „Ba să trăiţi domnule locotenent, am spus tot raportul şi compania şi batalionul şi regimentul şi cum mă cheamă."

— „Ei! Şi cum îţi zice?"

— „Stan Ion I, să trăiţi!"

Adjutantul raportă Alteţei Sale numele soldatului.

— „Nu se poate!... Nu se poate! Te rog telefonează pe front în linia I-a, la companie."

Adjutantul primi răspunsul că soldatul din gardă este Stan Ion al II-lea.

Actualul rege, satisfăcut de memoria Lui, se duse la sentinelă, râzând cu hohote:

— „Bine camarade, dar tu eşti Stan Ion al II-lea, nu Stan Ion I, cum spui!"

Vlăşceanu nici nu clipi şi răspunse hotărît:

— „Păi... să trăiţi Alteţă Regală, am fost soldatul Stan Ion al II-lea, până la Mărăşti. Acolo s'a răpus Stan Ion I şi eu n'am mai vrut să fiu Stan Ion II-lea, ca să fiu şi eu odată Stan Ion I!..."

In seara aceea, soldatul Stan Ion al II-lea, primi o cutie de ţigări englezeşti în dar, dela Alteţa Sa şi totodată învoirea de-a se numi Stan Ion I; iar Principele Carol desluşi ţăria unui popor.

LOCOT. PAUL EPUREANU

PROBLEMA TOALETELOR la HOLLYWOOD

AM mai arătat într'unul din numerele trecute ale „Realităţii Ilustrate", că puţine sunt vedetele care posedă o frumuseţe impecabilă şi că nu ajung să dea această iluzie, decât subliniând, cu ajutorul fardului, trăsăturile ce le avantajează şi estompând astfel punctele slabe.

Principiile acestea le călăuzesc şi atunci când se ridică problema toaletelor. Experţii sunt toţi de acord că la Hollywood, singură Dolores del Rio posedă un corp perfect. Celelalte staruri au fie coapsele prea mari, umerii aduşi, sau sânii plaţi, unele sunt prea înalte, altele prea mărunte, ori au anumite părţi ale corpului predispuse la o supradesvoltare, întocmai ca multe alte femei, de pe suprafaţa globului.

Publicul n'a remarcat însă nimic din toate acestea, pentru că femeile Hollywoodului au învăţat să disimuleze, prin abile artificii de îmbrăcăminte defectele pe care nu le-au putut înlătura cu ajutorul exerciţiilor, al regimurilor alimentare şi al hirurgiei plastice.

Fără a avea însuşiri excepţionale, puteţi deveni tot atât de fascinantă ca oricare dintre sirenele pe care le admiraţi pe ecran, dacă veţi lua obiceiul de-a vă studia mereu şi cu luare aminte „linia".

„Linia", în interpretarea ce i se dă în cetatea filmului nu înseamnă numai conturul corpului. Adrian, primul modelist al M. G. M-ului ne spune că o femee, îmbrăcându-se nu va avea în vedere forma sa fizică, ci tipul feminin pe care-l întrupează.

Mai înainte de-a lua o decizie în această direcţie, vă veţi pune la curent cu ultimile expresii ale modei, fără a pierde cel mai mic detaliu şi apoi veţi căuta să vedeţi ce anume convine genului dvs. şi ce interpretare trebue să ia.

Femeile ecranului au înţeles de mult şi au desvoltat arta de a-şi realiza o personalitate prin bogăţia de mijloace a machiajului şi a îmbrăcămintei.

Gloria Swanson e o provocare superbă, pentru oricare dintre dvs. Era la început o fetiţă mărunţică cu nasul obrasnic şi dinţii laţi; în total, un aspect înclinând mult spre grotesc. Imensa-i ambiţie şi o voinţă de fier, făcură însă din ea una din cele mai proeminente figuri cinematografice. Ei bine, doamnelor, această prodigioasă ascensiune, se datoreşte într'o mare, foarte mare măsură, abilităţii cu care actriţa a ştiut să se îmbrace.

Din momentul în care Cecile De Mille a descoperit că fetiţa din trupa lui Sennett putea purta cu distincţie orice toaletă, oricât de grandioasă, Hollywoodul a devenit o seră de personalităţi exotice. Nu trece o zi fără ca înapoia uşilor ferecate, ce închid garderoabele marilor studiouri, să nu se producă miraculoase transformări.

Greta Garbo e una din cele mai recente şi mai remarcabile metamorfoze. Când a apărut pentru prima dată la Hollywood, era o fiinţă osoasă, greoaie, cu gâtul niţel prea lung şi mişcările stângace. Astăzi, e cel mai senzaţional şi mai seducător vamp al ecranului. Cazul, acesta îşi dublează interesul, când ne gândit că actriţa a avut asupra modei o influenţă fără precedent.

„Greta poartă în ea neprevăzutul, surpriza" ne explică Adrian, creatorul toaletelor, în care actriţa ne apare atât de seducătoare. Şi tocmai neprevăzutul e cel care dă naştere modei, radiând influenţe.

„Când am văzut-o pentru prima oară, Greta arăta cu zece ani mai bătrână decât pare astăzi. Avea rochii cu umeri înguşti şi gulere înalte, ca pe vremea reginei Elisabeta, ce accentuau laturea cinematografică a tipului său. Îşi disimula astfel tinereţea, adevărata-i personalitate.

„Lumea venia s'o vadă, ca pe o ciudăţenie şi rezultatul era că actriţa devenia artificială, creându-şi un tip ireal.

„In filmul *„A Woman of Affairs"* i-am făcut nişte

Joan Crawford

Kay Francis

Dreapta: *Gloria Swanson*

punct de contact cu viaţa pe care o duce femeea clasei de mijloc. Cu toate acestea, nu se împlinise nici o lună de când acest film începuse să ruleze şi toaletele ei erau în mare parte copiate.

„Jean Crawford, venind la Hollywood, se făcu cunoscută printr'un gen cu totul propriu de „ştrengăriţă svăpăiată" şi se încăpăţâna să ignoreze moda. Dacă s'ar fi menţinut în această atitudine, steaua ei ar fi apus curând", spune Adrian. „Când încercam să-i dau ceva ce nu era o fustă strâmtă, începea să plângă, nu preţuia câtuş de puţin eleganţa şi ţinea să rămâie la tipul de adolescentă, cu care se afirmase.

„In cursul idilei pe care a avut-o cu Douglas Fairbanks jr. şi al căsătoriei ce i-a urmat, actriţa a început să se schimbe. A venit un moment când problema toaletelor i-a trezit curiozitatea, pentruca mai apoi s'o preocupe într'o mare măsură. Curând a început să primească complimente pentru noua sa înfăţişare şi să simtă că îmbrăcămintea e un capitol de mare importanţă, în viaţa unei femei. Ajungând la această convingere, ascensiunea i-a fost fantastică. Astăzi, Joan Crawford e pur şi simplu uimitoare. S'ar putea spune că are un adevărat „flair" pentru eleganţă.

Dar staţi, mai înainte de a vă apropia rafinamentul ce se desprinde acum din întreaga-i înfăţişare, aveţi nevoie de liniile-i svelte şi fine, sugerând parcă o energie reţinută, un elan latent. Actriţa aceasta şi-a redus greutatea dela 63 de kilograme la 50. Circomferinţa bustului e egală cu cea a şoldurilor, măsurând 92 de cm. iar talia are 60 cm.

Norma Shearer e una din puţinele femei care şi-a „creat" frumuseţea.

In 1922, când a intrat în cinema, graţia felină şi spirituală a fiinţei pe care a admirăm astăzi, era încheiată într'un mănunchi de disproporţii. Şoldurile şi bustul erau prea mari, picioarele prea scurte, iar dinţii cam avansaţi; ani la rând a fost nevoită să poarte un fel de bandaj pentru corectarea acestui defect. Ochii albaştri erau plasaţi în fundul capului, iar umerii cam căzuţi. Avea într'un cuvânt aproape toate handicapurile fizice. Norma aducea însă cu ea o voinţă fermă!

Priviţi senina şi clasica actriţă de astăzi! Numai felul în care îşi ţine capul ar putea fi o lecţie pentru oricare dintre dvs.

Se îmbracă cu multă distincţie şi simplicitate şi se mişcă pe picioare mult mai

Stânga: *Norma Shearer;* Sus: *Joan Crawford;* dreapta jos: *Greta Garbo*

rochii sport, cu toate violentele proteste ale regisorului, care se temea că apropiind-o de pământ avea să-şi piardă tot farmecul. Personalitatea ei e însă atât de puternică, atât de bine conturată, încât s'a văzut, în urma, că în sweater rămânea tot atât de interesantă, pe cât păruse în pitoreştile-i toalete dela început. Am creat apoi pentru ea umerii largi, cari fac siluea zilei. Umerii largi, reduc şoldurile, dând un aer de *tinereţe şi independenţă,* trăsături profund caracteristice în personalitatea acestei actriţe.

„Greta e un exemplar unic, rar. Nu cunoaşte ambiguitatea şi nu e superficială. A adoptat fără şovăire clasica simplicitate, ce face baza adevăratei eleganţe.

De altfel linia pură e preferată de toate femeile, care ştiu să se îmbrace cu gust. Inzorzonata modă a toamnei trecute a căzut repede, tocmai pentrucă distona într'un mod atât de ridicul cu practicul vieţii noastre.

Priviţi clasicele coloane ale vechilor clădiri elene — sculptaţi-le şi veţi realiza un edificiu ornat, căruia îi veţi fi răpit însă mult din eleganţă. Acelaş lucru se întâmplă şi cu îmbrăcămintea.

Toaletele Gretei se menţin la acea simplicitate de linii ce poartă amprenta originalităţii. Nu ţin niciodată seama de moda momentului, atunci când îi creez costumele. Eu însumi un modern, sunt mereu în căutarea noutăţii şi ţinta mea e realizarea unei note de individualitate în armonia modei ce predomină.

„Dacă în toaletele pe care le arborează, apare ceva interesant pentru marea masă a publicului, trăsătura e imediat remarcată, devenind un nucleu pentru creaţiile sezonului următor.

„In Mata Hari, Greta a întruchipat tipul unei femei extrem de excentrică, ducând o viaţă ce nu poate avea absolut nici un

subţiri, dar care au rămas încă prea scurte, faţă de restul trupului. A ajuns să disimuleze totuşi această disproporţie, ridicând talia şi lungind poalele rochiilor.

După Adrian, Norma e un tip conservativ, dotat cu gustul pentru original. Atitudinea ei e foarte înţeleaptă şi ar putea fi adoptată de toate celelalte femei, întrucât pe această cale eviţi mai uşor gafele şi ajungi mai curând şi mai sigur la a te îmbrăca cu şic. Actriţa câştigă mult la costume sport sau tailleururi şi fiecare toaletă e încercată de nenumărate ori, mai înainte de-a apărea în faţa obiectivului.

Kay Francis, tipul femeei distinse, e cea mai înaltă stea a ecranului, având 1.84 m. Statura sa îi permite să facă un uz mai larg de accesorii. In limbajul modeliştilor săi e o „persoană decorativă". „Dacă aveţi tipul ei" spune unul din aceştia, anume Banton, „puţin importă faptul că vă îmbrăcaţi pentru bal, sau pentru bordul unui vas. Chiar pijamalele dvs. pot avea un motiv decorativ.

„Exemplul lui Kay Francis e foarte uşor de urmat; pentru ea creez costume nepretenţioase, ce împrumută ceva din majestoasa-i graţie, elegante rochi de seară, cu trenă şi tailleururi ce-i evidenţiază svelteţa şi voiciunea mişcărilor".

Ruth Chatterton, o idee prea plinuţă, pentru statura sa, rezolvă problema printr'o eleganţă simplicitate. Preferă costumele tailleur cât mai sobre, din stofe de lână şi combinaţii de tweed, însoţite de pălării şi accesorii asortate atât prin culoare, cât şi prin severitate. In toaletele ei n'au ce căuta liniile neîntrerupe, peplumurile, draparile, micile podoabe de dantelă, sau benţile orizontale, ce ar face-o să pară mai scurtă de cât e în realitate. Pentru seară face uz de trenă — efect ce accentuează liniile lungi ale toaletei. Având umerii şi spatele de o linie perfectă caută să evidenţieze aceste părţi.

Spatele Constancei Bennett e prea slab, iar umerii sunt cam aduşi. Publicul nu vede însă aceste defecte, pentrucă marea majoritate a toaletelor sale de seară au în spate un drapaj bogat, sau un mic şal aruncat cu neglijenţă, în jurul gâtului.

„Seducţie" e cuvântul ce sintetizează însuşirile fizice ale Constancei Bennett. Dacă reprezentaţi tipul ei, dacă aveţi părul blond, ca vechiul aur roman, ochi enigmatici şi un aer puţin decepţionat, toaletele feminine şi nuanţele pastelului nu sunt pentru dvs. Veţi căuta să prindeţi subtila notă de „femee de lume", ce se desprinde din mica Marchiză de la Falaise. Rochiile dvs., vor fi bogate, dar nu ornate, spune Gwen Wakeling, care creea costumele acestei actriţe, când lucra la Pathe, îndrăzneţe şi respirând totuş simplicitatea. Veţi evita tweedurile bărbăteşti, întrebuinţând, pentru tailleururi şi costume sport, cele mai moi stofe de lână, iar seara veţi opta pentru misterul catifelei negre, şi fluiditatea broche-urilor.

Dolores del Rio e Madona brună a cinematografului. Picanta-i frumuseţe latină reflectă crezul simplicităţii. N'ai să vezi niciodată vre-o podoabă în părul său, ce pare lăcuit şi se fereşte a-şi ascunde minunile trupului cu şaluri spaniole.

Tipul lui Sidney Fox, cu cei 155 cm. ai săi înălţime, ochii căprii deschis, tenul măsliniu şi nasul uşor ridicat în sus, prezintă câteva inconveniente. Pentru a nu părea lipsită de svelteţă, primul lucru pe care trebue să-l aibe în vedere e lungimea liniilor. Toaletele sale ridică o interesantă problemă de proporţii.

Imprimeurile mari, gulerele bogate de blană, jachetele scurte, fustele strâmbe, pălăriile cu borduri largi şi ţesăturile grele, sau satinurile strălucitoare, au un efect dezastruos, în silueta acestei actriţe.

Seara, Sidney Fox poartă toalete de crep alb sau orice altă ţesătură mată şi suplă, cu talie sus şi jupa foarte lungă şi sfătueşte pe orice femee de statura ei să poarte întotdeauna pantofi în culoarea rochiei, pentru a nu pierde din înălţime, să se ferească de bijuterii, în special de cercei şi să întreţinteze genţi mici. Mai departe, recomandă pijamalele pentru zi, întrucât „sunt lungi şi te fac să pari mai înaltă", rochii de stradă foarte simple şi pălării mici asortate.

Urmând cu stricteţă această linie de conduită, femeile de tipul lui Sidney Fox nu vor mai avea a se plânge de silueta lor, ajungând să personifice, întocmai ca această stea, fragilitatea şi farmecul feminin.

Femeile mai pline vor evita decolteurile rotunde. Corsagele lor vor fi întotdeauna tăiate la gât în „V". Pentru persoanele prea opulente însă ecranul n'are criterii.

JAMES GRAY

Tragerea loteriei Statului

Sâmbătă 23 Aprilie a avut loc la Fundaţia Carol, tragerea primei clase a Loteriei Statului, cu care ocazie au eşit la sorţi peste 3.000 de câştiguri, însumând un total de câteva milioane. Fotografia noastră, reprezintă un instantaneu prins de fotograful nostru, în timpul tragerei.

Căutăm pe regina vedetelor!!

Pe actualele timpuri de criză, aveţi posibilitatea să încheiaţi un contract strălucit! — Un concurs la care poate participa oricine! — Stagiunea de operetă şi revistă a Teatrului „Rio".

La începutul lunei Iunie, teatrul „Rio" deschide stagiunea de operetă şi revistă. Teatrul „Rio" este unul dintre cele mai elegante teatre ale Capitalei. Pentru stagiunea sa doreşte să lanseze un element feminin tânăr, talentat, care n'a avut încă prilejul să se manifesteze pe scenă. In consecinţă, s'a adresat revistei noastre şi „Realitatea Ilustrată" organizează un concurs pentru alegerea

REGINEI VEDETELOR

Oricare dintre doamne sau domnişoare socoate că are vocaţiune scenică, e drăgălaşe, ştie să cânte şi să danseze cu graţie, poate participa la concursul nostru.

Nu se cer diplome de conservator şi nici certificate. Am stabilit însă o limită de vârstă: de 25 ani.

In seara zilei de Sâmbătă 21 Mai, un juriu de artişti şi de critici teatrali, vor alege dintre candidatele invitate să se prezinte pe scena teatrului „Rio", pe aceea care întruneşte cele mai multe calităţi şi aceasta va fi proclamată

„REGINA VEDETELOR"

„Regina Vedetelor" va iscăli imediat un contract cu teatrul „Rio", pe timp de un an, cu un salariu important. Ea are totodată şansa extraordinară de a deveni imediat cea mai populară şi mai cunoscută vedetă, fiind lansată de revista noastră. Angajamentul cu teatrul „Rio" începe imediat, vedeta intrând de îndată în repetiţie.

Suntem încredinţaţi că în acest mod, vom isbuti să găsim talente reale, care din lipsa unei conjuncturi fericite au rămas nedescoperite.

Tăiaţi cuponul din această pagină şi trimiteţi-l — însoţit de o fotografie şi de câteva date personale — la adresa revistei noastre.

CUPON „Regina Vedetelor"

Numele ....

Vârsta ....

Adresa ....

(Anexaţi o fotografie şi câteva date personale relative la fizi ul, vocea şi aptitudinile dv. coreografice)

RĂTĂCIT prin UNIVERS

ROMAN FANTASTIC DE RUDYARD MULLTON

— Pe când dormiam, am simțit ca o respirație de foc asupra figurii mele. Dorm cu para butonului luminei electrice, lângă mâna mea, pentru orice eventualitate. Am deschis ochii, apăsând pe buton. In lumina bruscă ce s'a făcut, am văzut, aplecat asupra mea, un monstru, de mărimea unui om uriaș, dar cu înfățișarea verzue, translucidă, cu capul acela fioros de animal și insectă, cu ochii bulbucați, cum au meganonele... In spatele lui, se aflau alții... Fratele meu introdusese în odaia mea, câțiva din monștrii creeați de el, ca să mă ucidă...

— Și cum ați scăpat de ei? întrebă inspectorul. Nu v'au mușcat, nu v'a rănit?...

— Nu; m'am ales numai cu o spaimă grozavă. Inmărmurisem, glasul mi se stinsese. Am vrut să țip, dar nici un sunet nu eși din gura mea. Monștrii, fioroasele meganone străvezii, îmi înconjuraseră patul și mă priveau cu ochii lor fosforescenți. Cel mare se afla aplecat asupra mea, se aplecă mai mult, ca să mă privească de aproape. Intinse un braț lung spre mine, mă atinse pe față; am avut o desgustătoare senzație de gelatină rece, de ceva vâscos — Dumnezeule, cum de n'am înebunit în clipa aceea? Și unde am găsit oare puterea și curajul să mă ridic, să fug printre ei, să-i încui, în urma mea, în odae, să-mi pui rochia aceasta și să cobor în stradă?...

— Dar ei v'au lăsat să fugiți? Cum de nu v'au făcut nici un rău?

— Cred că meganonele sunt vegetariane!...

— ?!...

* * *

A doua zi, Tompson Brook, se plânsese poliției de dispariția sorei sale, atinsă de alienație mintală, care fugise în noaptea trecută de acasă. Cu asentimentul poliției, Copelia Brook fu internată într'un sanatoriu.

Deși Tompson Brook declară că tot ce povestise Copelia, despre micro și meganone, este invenția imaginației ei bolnave, totuș faimoasele meganone obsedară pe inspectorul Osborne, care începu să dea târcoale laboratorului.

Și nu mică i-a fost mirarea, când, reușind să pătrundă, ca electrician, într'o cameră din laborator, văzu acolo o planșă, pe care era desenat unul din monștrii, despre care-i vorbise Copelia Brook!...

CAPITOLUL IV

ALBUMUL CU TREI FILE RUPTE

Ascuns după ușa întredeschisă a camerii sale, Clayton pândia...

Spre seară, zări pe vecinul său Fritz Homberg, eșind din odae, traversând coridorul și coborând în stradă. După plecarea lui, Clayton se strecură în coridor, ascultă dacă nu cumva vine cineva, apoi descuie cu cheia falșe ușa lui Homberg și intră în camera acestuia.

Inăuntru, era aproape întuneric.

Clayton se roti, în toate direcțiile, țeapăn, cu tot trupul, ca să privească în jurul său, și, când ochii săi se obicinuiră cu penumbra, o formă ciudată îi atrase privirile într'un colț. Se apropie cu teamă. Era o formă albă, ca de om uriaș: era un schelet, dar nu de om, ci de un animal cu coadă, cu capul mic și fioros, ce stă în două labe. Un fior străbătu trupul negustorului de vechituri metalice.

Lângă acest schelet, se aflau alte schelete de animale montruoase, din era secundară și terțiară. Cranii de monștri antideluviani, erau montate pe mici plăci de lemn negru. In fine, colecții de pietricele și scoici, — colecția de fosile a paleontologului Fritz Homberg.

Toate acele schelete bizare, păreau că rânjesc la Clayton, care-și pierdu mult din sângele rece, cu care intrase în camera tânărului savant.

Totuși, Clayton rămase înăuntru multă vreme, palpitând de teamă, căutând însă să nu răscolească lucrurile; voia desigur să găsească un anumit obiect. Cercetă îndelung hârtiile de pe masa lui Homberg, sertarele. Dar probabil că nu găsi ce căuta, fiindcă o înjurătură îi țâșni printre dinții cariați și înegriți de tutun.

Pe birou, în fața lui, se afla un fel de mic album, ca de fotografii. Clayton îl deschise, automatic. Și deodată, ochii săi bizar de negri se măriră, fața i se crispă. Se aplecă, să citească cu aviditate.

In aceiaș clipă însă, un sgomot se auzi la ușa dela intrare. Clayton, cu inima bătându-i puternic, ascultă o clipă; apoi se strecură afară, după ce avu timpul să închidă albumul și să-l pună la locul lui. Dar, ajuns în coridor, nu avu vreme să încue la loc și ușa camerei lui Homberg, deoarece o persoană își făcuse apariția în capătul coridorului.

Clayton se furișă prin umbră în odaia sa, în timp ce noul sosit se apropie bănuitor. Era un om înalt și vânjos, cu fața osoasă dar roșie, ca o carne crudă, cu nasul subțire, adus brusc, în unghiu drept. Veni până la ușa lui Homberg, o deschise, privi clanța cu un aer de profundă mirare, scoase cheea falșe pe care Clayton o lăsase în broască, o analiză minuțios. Se duse apoi până la ușa lui Clayton și puse urechea. De partea cealaltă a ușii, Clayton aștepta cu urechea lipită de ușe... Cei doi indivizi se aflau astfel foarte aproape unul de altul, despărțiți numai de tăblia de lemn a ușii... Clayton devenise mai palid, iar inima lui voia parcă să-i sară afară din piept.

Individul cu fața roșie și nasul coroiat ca de condor voi să ducă mâna spre clanța ușii, dar se răsgândi, se depărtă, și intră în odaia lui Homberg.

Constată că albumul nu fusese furat. Il deschise, rupse câteva file, le puse cu grijă în portfeuille-ul său și aprinse o țigare...

* * *

Clayton ar fi vrut poate să reînceapă a doua zi explorarea din ajun, dar Homberg observând desigur că cineva scotocise odaia, puse la ușe un lacăt secret, a cărui combinație de litere, Clayton nu o putu găsi.

Atunci, un plan îndrăzneț se înfiripă în mintea negustorului clandestin. El era convins că Homberg și Brook au inventat ceva senzațional sau că dețin un secret extraordinar, menit a-i face într'o zi milionari. Și Clayton se gândi cum să facă, pentru a pune mâna pe taina aceasta și a trage tot profitul pentru el. Negăsind poate în odaia lor nici un indiciu despre ceeace voiau să facă cei doui băeți, sinistrul negustor de lanțuri, sextante și binocluri furate, se hotărî să-i urmărească pas cu pas. De aceea, când auzi dela Tempesta Burton că tinerii s'au hotărît să-și fixeze plecarea peste puțin timp, în misterioasa lor expediție, Clayton începu să-și lichideze meschinul său negoț, să-și scoată banii strânși dela bănci și să se pregătească el însuși, pentru o lungă călătorie.

Deși făcea toate aceste pregătiri în mare taină, totuș el era bănuit de cei doui tineri, încă de când observasră că cineva a scotocit prin lucrurile lui Homberg.

Văzând că nu mai poate repeta această percheziție, Clayton se interesă de adresa celuilalt explorator, a lui Tompson Brook. Dar domiciliul acestuia, un chimist care conducea un important trust de laboratoare și farmacii din Boston, nu-i era de loc accesibil. In orice caz, Clayton nu îndrăzni să se aventureze în locuința lui Brook iar de câtva timp laboratorul principal, acolo unde lucra personal inventatorul, fusese închis și ușile lui ferecate, păreau sigiliile uriașe, ce pecetluiau pentru vecie o mare taină...

CAPITOLUL V

DUEL

Șeful poliției new-yorkeze, Sir Wiliam Halkett, era de două ceasuri în conferință cu inspectorul de poliție Marton.

Vastă sală ce servia de birou lui Sir Halkett, era atât de înaltă, plafonul ei era atât de sus, încât mobilierul părea de jucărie. La spatele biroului, o fereastră îngustă și foarte înaltă, distila o lumină difuză și aurie, ca o aureolă unghiulară, în jurul șefului, când acesta se afla așezat la biroul său. Dar Sir Halkett era agitat: Buzele sale subțiri, păreau, pe figura rasă, crispate, în mijlocul trăsăturilor împietrite. Era o figură osoasă, care nu lăsa să se reflecteze pe ea nici un gând, nici o emoție interioară. Toată agitația lui Sir William, consta în faptul că, în loc să stea în fotoliul dela biroul său, se plimba prin vasta cameră, se așeza pe colțul biroului, se opria în fața inspectorului Marton ca să răsfoiască pentru a suta oară, dosarul pe care acêsta îl ținea în mână.

Pe coperta dosarului verde sta scris: *„Afacerea Wicombe"*.

— Și totuș, urmă Sir William conversația de mult începută, nu putem precipita lucrurile.

— Dar avem două plângeri la dosar, susținea inspectorul Marton. Dacă nu perchiziționăm imediat *Agenția de Brevete* și locuința lui Salvator Wicombe, riscăm să nu mai putem pune mâna niciodată pe vreo probă contra lui.

— Dar tocmai aceste probe ne lipsesc, replică șeful poliției new-yorkeze, ca să putem trece la măsuri drastice. Pe ce bază vrei să arestăm pe Sir Salvator Wicombe?

— Dar e treaba justiției, pe ce motive va face arestarea. Totul e ca noi să putem furniza justiției, proba necesară unei arestări. Și aceasta nu o putem avea, decât...

— ...decât arestând pe Sir Wicombe... Suntem într'un cerc vicios, dragă Marton, zise șeful. Cel mai bun lucru e să începem cercetări și o supraveghere discretă a individului...

— Dar Wicombe, spuse Marton, a aflat cu siguranță că suntem în posesia a două plângeri contra lui. Cel puțin ar trebui să-l chemăm, ca să-l interogăm.

— Și crezi că Wicombe se va divulga?... Nu-l cunoști, în cazul acesta. E mult mai tare decât bănuești.

— Dar tocmai pentru că e un bandit, și încă atât de tare, trebue să facem ceva, și chiar să procedăm repede, susținu Marton.

— Repede, dar nu riscat. Contra acestui individ, e necesară o prudență deosebită. Wicombe mi-a mai scăpat odată printre degete...

— Ați mai avut de aface cu el, Sir? întrebă Marton.

— O, da, de mult... Eram tineri, și el, și eu. Eram pe atunci un simplu agent secret. Wicombe se ocupa cu șantajul sentimental. Se ținea de capul fetelor de bună familie, pânăce afla secrete de familie, dela ele.

(Va urma)

Bon No. 7

pentru premiile de 50.000 lei

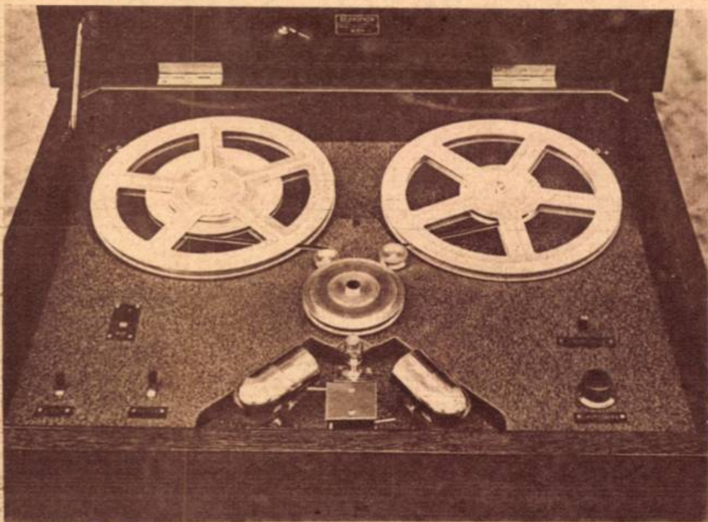
Numele ....

Adresa ....

....

Tăiați și păstrați acest bon spre a-l trimite împreună celelalte ce vor mai apărea, la sfârșitul concursului.

Filmul sonor va înlocui plăcile de gramofon

Invențiunile cele mai interesante sunt totodată cele mai simple. Li se pot aplica anecdota oului lui Columb.

Apariția filmului sonor trebuia să sugereze inventatorilor ideea aplicațiunei bandei sonorizate, la gramofon, în locul plăcilor.

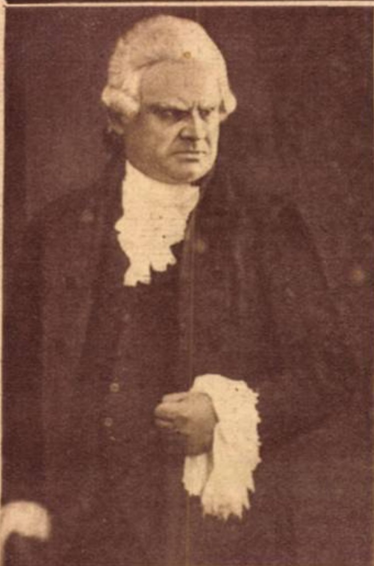
Principiul filmului sonor e următorul: se transformă vibrațiunile sonore în vibrațiuni electromagnetice, așa cum se face și la microfonul telefonului și aceste vibrațiuni se înscriu apoi pe o bandă, sub formă de liniuțe mai lungi sau mai scurte, mai negre sau mai palide, sincronizându-se fotografiile filmului, cu banda de liniuțe.

Când vrem să transformăm din nou imaginile acestea ale sunetului, în vibrațiuni sonore, le proectăm în fața unei celule foto-electrice. Imaginile luminoase se transformă cu ajutorul acestei celule, care este sensibilă la lumină, în vibrațiuni electro-magnetice, și acestea se prefac apoi în vibrațiuni sonore, cu ajutorul unei membrane sau a unui electromagnet, tot așa cum se întâmplă în receptorul telefonic.

Se înțelege că dacă vom construi un aparat, în care să avem o celulă foto-electrică, prin fața căreia să se desfășoare numai banda de semne a filmului sonor, luminată de un reflector mic, vom putea transforma semnele de pe bandă în unde electro-magnetice și apoi în sunete, tot așa cum în mod mecanic, gramofonul transformă în sunete șanțurile fine depe placa brăzdată.

Gramofonul cu bandă prezintă avantagii față de cel pe care-l cunoaștem până acum. Prețul aparatului fiind acelaș, banda e mult mai eftină, și durează un timp mult mai îndelungat, fără să se strice. Pe lângă aceasta se pot reproduce bucăți lungi, care să dureze zece, douăzeci sau chiar patruzeci de minute, fără întrerupere.

Este incontestabil că noul gramofon va înlocui curând pe cel vechi.

FOTOGRAFIA *noastră reprezintă pe baritonul* Costescu-Duca *unul din cei mai valoroși și mai talentați actori ai Operei Române.*

Publicul bucureștean a avut de curând ocaziunea să-l admire în rolul dificil al baronului Scarpia, din „Tosca" de Puccini. Jocul d-sale concentrat și admirabila-i dispoziție muzicală, au făcut din spectacole, adevărate regale de muzică.

PREZENTAM *mai sus cititorilor noștri fotografia d-lui* I. Anastasiad, *excelentul actor al Teatrului Național, care ne-a obicinuit în ultima vreme cu o serie de creațiuni desăvârșite.*

TIPURI DIN OLANDA

Clișeele noastre de mai sus ne-au fost trimise de o cititoare a noastră, d-na Gina Burillianu. *Ele reprezintă două aspecte pe care le-a prins d-sa, în obiectivul aparatului fotografic, în cursul unei recente călătorii în Olanda.*

La ora 3 dimineața..

— Ce cauți aci, omule, ai pierdut ceva?
— Da. Am pierdut o chee...

— Ești sigur c'ai pierdut-o aci?
— Nu... Pe trotuarul cellalt...

— Ești nebun, atunci!... De ce nu te duci s'o cauți acolo?
— Pentrucă, acolo, nu e lumină...

HAZURI

O șansă relativă

Bloch, un evreu sărac dar cinstit, găsi într'o zi o brățară de mare valoare, pe stradă.

A doua zi el citi într'un ziar că femeia unui bogat fabricant de pălării, a pierdut această prețioasă bijuterie; se duse la fabricant, fără nici o ezitare pentru a restitui ceeace găsise, sigur fiind că va fi răsplătit foarte bine.

Bogatul negustor îl bătu prietenos pe umeri și îi zise:

— „Ascultă, prietene, pentru că ești atât de cinstit, țin să te recompensez. Du-te în fabrica mea și alege-ți orice pălărie vei voi.

Bloch făcu o mișcare de nemulțumire. Celălalt observă și zise:

— „Nu sunteți mulțumit cu darul meu?"

— „Din contră; răspunse Bloch, căci în loc de a da peste un negustor de pălării, puteam da peste un fabricant de pietre funerare".

Intre financiari

Un financiar pe care conștiința elastică și manoperile sale nu l-au împiedicat să dea faliment, se plângea altuia:

— „Calea mea a fost semănată cu spini".

— „Poate de-aceea a eșit reputația d-tale atât de sfâșiată", spuse celălalt.

„Realitatea Ilustrată"

Revistă pentru toți!

Apare săptămânal cu fotografii de actualitate, reportagii, sport, modă, articole de știință popularizată, humor, cinematograf, articole sociale, jocuri distractive.

Cel mai mare tiraj. Imprimat la foto-rotogravură. De vânzare la toate chioșcurile de ziare. 32 pagini. Prețul 10 lei.

Abonament pe un an: 400 lei
pe 6 luni: 200 lei
pe 3 luni: 100 lei

Jocurile realităţii

NOUL NOSTRU CONCURS

PREMII: 1000 lei numerar.
Două aparate de radio cu galenă

Problema I (Cuvinte încrucişate)

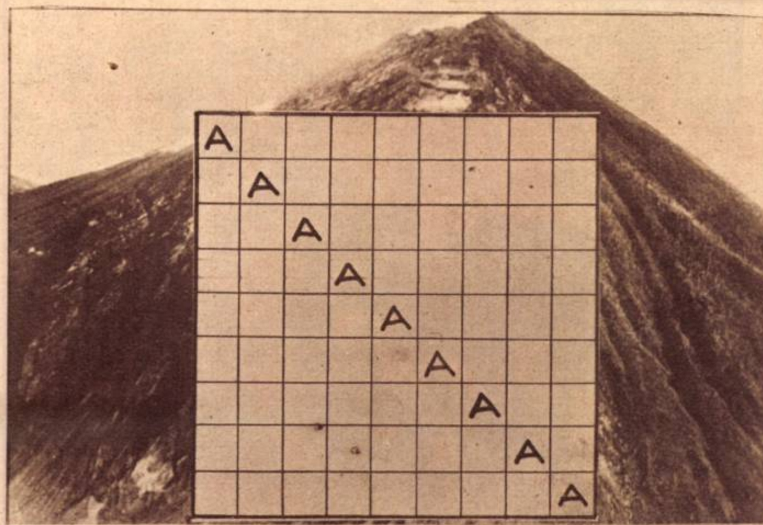

ORIZONTAL: 3) Din ce instrument muzical introdus în Europa de cruciaţi îi cântă „el" câteodată? 5) Din scoarţa cărei plante e făcută lingeria Dumneaiei ? 7) Casă mare şi frumoasă la care el nu e din nefericire decât un servitor. 9) Când el o plictiseşte câteodată, cum îl califică ea ? 12) Patria zarzavaturilor! 13) Cum ar putea fi intitulat acest joc ? 14) Oraş în Ungaria. 15) A vorbi pe nas (2 litere). 16) Locuitorul unei foste capitale a Moldovei. (—i). 17) 365 de zile. 18) Locaş încântător în care i se pare lui că se află, când vorbeşte cu ea. 20) Calitate (fig.). 21) Dacă el ar fi poet, ce poezie i-ar închina ei ? 22) Desluşit. 23) A închide ochii pe jumătate (+c). 25) Curele ferecate cu plumb. 28) Privirea ei este pentru el o atracţie la figurativ. 30) Alt nume dat fluviului Sindu. 32) De cât timp are ea nevoie să se gândească, când el o cere în căsătorie ? 33) Ce răspuns (interj.) primeşte el, când îi spune că s'ar omorî pentru ea ? 34) Când el face prea mult sgomot, prin ce interjecţie îl opreşte ea ? 35) Nu întrebuinţai cu folos (fig.). 37) Ce îi spune câteodată: .... iubesc ! 38) Divinitate egipteană la care el ar fi în stare să se 'nchină dacă Dumneaiei i-ar cere-o. 39) Cracă lungă şi subţire (e=i), căreia i se mai spune şi... Sf. Nicolae. 41) Caut să disting (fig.). 43) Ce-i cântă el câteodată sub ferestre. 46) Nume femenin. 48) Ea e prudentă, căci se teme ca el să nu fie un.... 51) Prin ce adverb l-ar face ea fericit, când el o cere în căsătorie. 53) Posed. 54) Astăzi. 57) Strig necontenit, defăimând (fig.) 58) Infinitivul unei acţiuni pe care el o săvârşeşte acum. 59) Strâng la un loc. 60) Sau (-i). 61) Au înclinaţii unul pentru altul. 62) Surâdea. 63) Pronume.

VERTICAL: 1) Dant. 2) Cine.. groapa altuia. 3) Ursita lui la figurativ. 4) De coloare bălaie (Tr.. 5) Cum vi se pare că este Dumnealui în gesturi? 6) Fu.... întins de ape? (plural) 8) Conj. 9) Posezi. 10) In ce o ridică el câteodată? 11) Cinci litere dintr'un joc de cărţi. 15) Numele grec al soţiei lui Uranus. 26) Numai el nu are aerul unui... (2 cuv.)! 27) Ce pare că are gestul lui? 19) Fii (6 an). 20) Omuleţ purtat contra unei boale date de o strigoaie, numită şi Aripa satanei. 24) Cum *nu* pare ea să fie? 28) Infinitivul unei acţiuni pe care el ar dori s'o săvârşească cât mai repede, dacă ar vrea şi ea. 29) Ce face el, când ea nu-i dă atenţie? 31) Cu ce ar putea el s'o facă mai blândă? 32) Avânturile sufletului (fig.) 36) Conjuncţie. 42) Stări sufleteşti (fig.) 40) El sondează la figurativ gândurile ei. 41) In ce mod îl respinge ea câteodată? 44) Ce-l împinge pe el la toate acestea? 47) Numele unui învăţat profesor român, la moartea căruia Eminescu a scris prima sa poezie. 49) Munţi în Europa 50) Ocazia de a o găsi singură e pentru el destul de.... 51) Palat. 52) Amândoi. 55) Spus. 56) Previn pe neaşteptate. 58) Alifie cu care ea dă pe faţă ca să fie mai frumoasă. 59) Noroiu (Tr.)

de SONIA CAMERMAN

Problema II (Joc în diagonală)

Puneţi pe fiecare rând câte un cuvânt, respectând literele înscrise de noi. Greutatea este însă aceasta: să se înscrie cât mai multe urări de nunţi. După numărul lor se vor acorda şi punctele pentru acest joc.

Jucaţi pocker?

Dacă sunteţi amatori de pocker şi vreţi să aflaţi cum puteţi fi furaţi la acest joc atât de răspândit citiţi capitolele privitoare la taverna Chineză, din „Kimonoul înstelat".

In acest roman, care obţine un mare succes de librărie autorul, d. Victor Eftimiu are câteva pagini în care e descris felul ingenios al unor aventurieri internaţionali de a trişa la cărţi fără ca cel mai abil jucător să remarce.

Cupon pentru jocuri
No. 276

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul" S. A.

Spakow învinge pe Tobeck

Sâmbătă seara Spakow şi-a luat o revanşă binemeritată asupra lui Tobeck. A reuşit să-şi ia avantajul în primele două reprize şi knock-outul din repriza treia părea inevitabil. Performanţa lui „Moţi" e demnă de toată lauda.

Un match splendid a fost acela dintre Nelu Oprescu şi Gheorghe Stamate, terminat la egalitate. Până'n ultima repriză Stamate avea avantajul. In a zecea repriză Nelu Oprescu sonează complet pe campionul naţional. Decizia a fost justă.

Campionul naţional la toate categoriile, Dumitru Pavelescu, a învins prin knock-out pe Marcel Florescu, în repriza opta. Celelalte rezultate au fost : Oscar Wexu-Vasile Stoian. Aurel Climan invinge prin knock-out pe Nahornea.

România - Austria 4-1 (3-1)

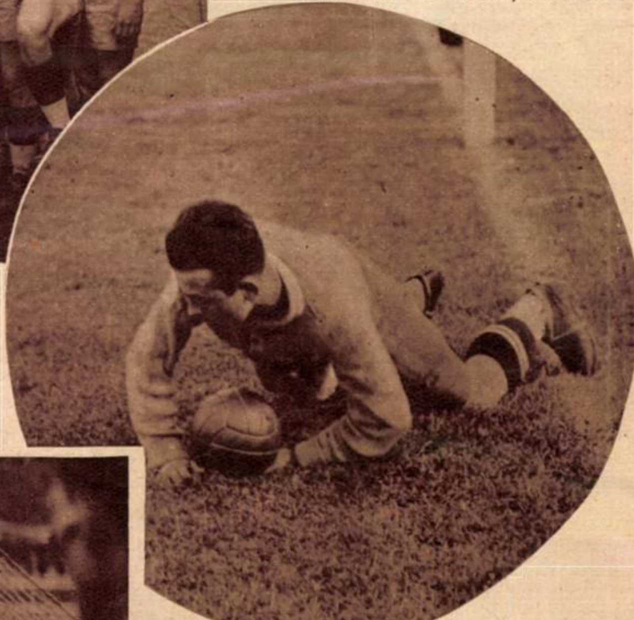
Matchul acesta, contând pentru Cupa Europei Centrale a amatorilor, a întrunit peste 15.000 de spectatori. Redăm mai jos fazele principale ale matchului, urmând ca in numărul viitor să apară comentariile.

Minutul 2: Extrema dreaptă austriacă trage. Lăpuşneanu apără. *Min. 4:* Sepi deschide pe Cocis, care trage cu capul, portarul prinde. *Min. 5:* Două cornere succesive la poarta României, fără rezultat. *Min. 9:* Bodola shootează afară, de la 10 metri. *Min. 11:* Covaci e faultat, Steinbach bate afară. *Min. 12 :* Sepi bate afară, dela 16 metri. *Min. 16:* Interul dreapta austriac trage dela 20 m. Lăpuşneanu lasă să intre goal spre stupefacţia generală. *Min. 16:* Steinbach trage frumos, portarul apără. *Min. 29:* Sepi bate afară, dela 16 m. *Min. 30:* Corner pentru România, Glanczmann bate afară. *Min. 32:* Cociş trage splendid, dar portarul austriac blochează. *Min. 34:* Cociş centrează şi Covaci egalează imparabil, dela 10 m. *Min. 35:* Bodola passează lui Cociş care marchează 2-1. *Min. 41:* Lăpuşneanu blochează un goal sigur. *Min. 45:* Glanczmann centrează, Bodola marchează cu capul 3-1.

REPRIZA II-a: *Minutul 1:* Sepi trage la 1 m. de bară. *Min. 3:* Fault la 16 m. pentru România, fără rezultat. *Min. 6:* Cociş bate, portarul apără. *Min. 10:* Cociş trage afară dela 5 m. *Min. 13:* Corner pentru România, fără rezultat. *Min. 14:* Sepi trage dela 16 m. Portarul apără greu. *Min. 18:* Vogel se evidenţiază. *Min. 19:* Sepi bate în bară. *Min. 22:* Bodola trage fulgerător, portarul e bine plasat. *Min. 29:* Lăpuşneanu apără frumos. *Min. 32:* Cociş trage af[illegible], dela 6 m. *Min. 35:* Invălmăşeală la poarta Austriei, fără rezultat. *Min. 37:* Corner pentru Austria, Lăpuşneanu prinde. *Min. 39:* Glanczmann singur bate afară. *Min. 42:* Corner la poarta României, fără rezultat. *Min. 44:* Cociş bate afară dela 10 m. *Min. 45:* Invălmăşeală fără rezultat la poarta Austriei.

M. S.

In dreapta paginei, sus: *Moţi Spakow, învingătorul de Sâmbătă seara, fotografiat înainte de match, cu adversarul său, Tobeck.* Sus: *Prezentarea drapelelor echipelor România-Austria, înainte de matchul care a avut loc Duminică.* In medalion: *Lăpuşneanu, portarul României, „salvând" un goal.* Jos: *...şi totuş au marcat şi austriacii un punct, iar fotograful consternat, a uitat să mai „tragă".*

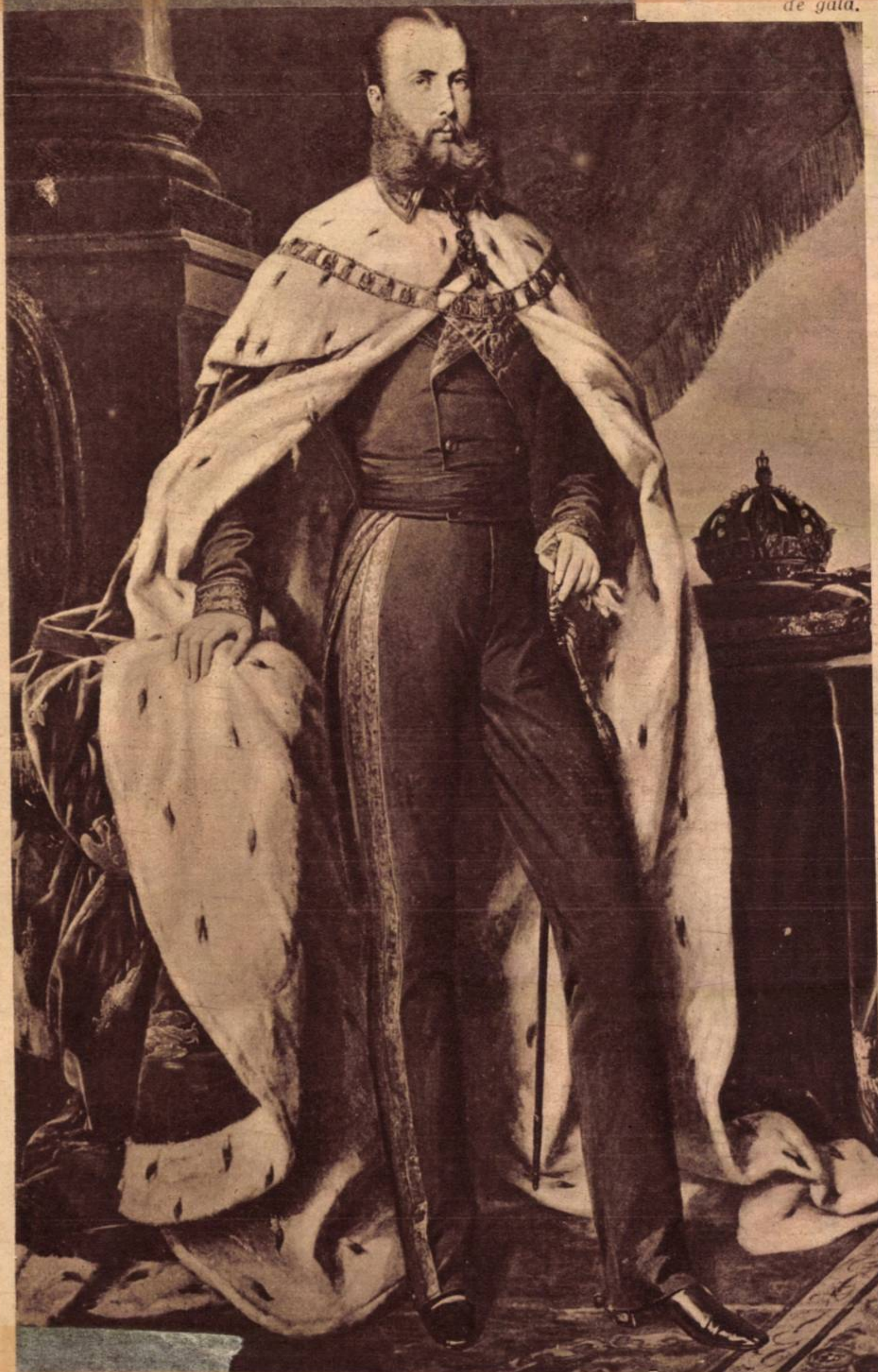
REALITATEA ilustrată

LEI 10

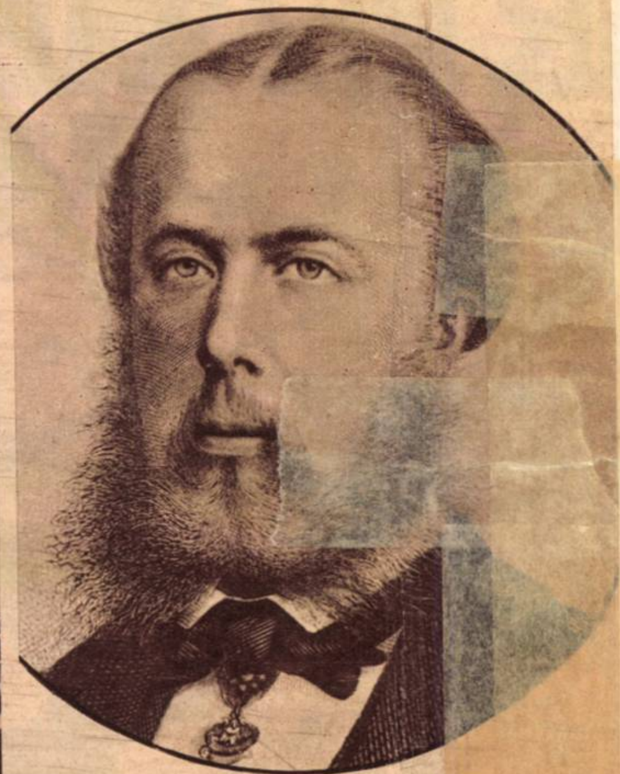
ANUL VI. NR. 277
19 MAI 1932

Au înflorit gutuiul și măceșul,
S'a 'mpodobit și teiul și cireșul
Și 'n soarele ce scaldă 'n aur firea,
A înflorit — precoce — și iubirea

(Foto Keystone)

Impăratul Maximilian in ţinută de gală.

Un portret al împăratului Maximilian de Mexico ce se află în colecţia de portrete a bibliotecii naţionale din Viena.

CENTENARUL MORŢII LUI MAXIMILIAN IMPARATUL MEXICULUI

Puţine existenţe omeneşti au fost sguduite de mai mari şi mai aprige dureri sufleteşti, ca aceia a penultimului împărat habsburg, Franz-Josef! Ursitorile par să-i fi destinat lui ispăşirea tuturor păcatelor unui neam întreg.

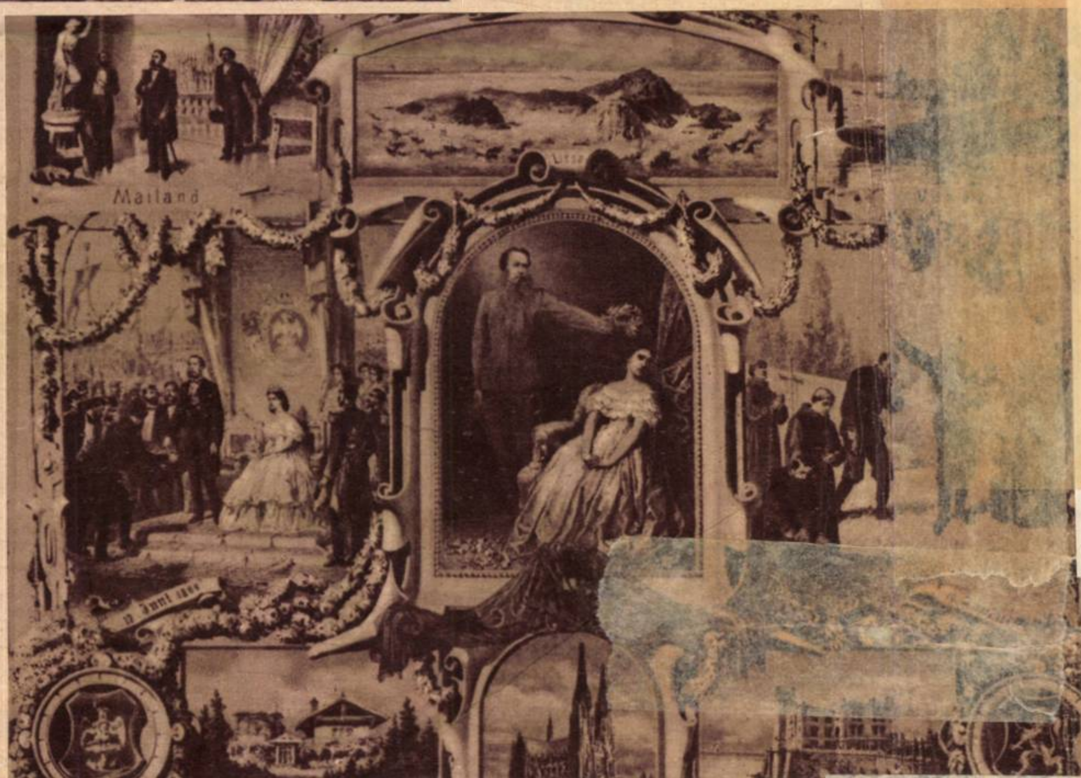
Frate, soţie şi fiu unic, omorâţi! Impărăteasa, frumoasa şi neurastenica Elisabeta de Bavaria, cade victima pumnalului lui Lucheni, fiul îi moare în misterioase împrejurări la Mayerling, iar fratele cel mai scump îşi lasă viaţa la Queretaro (Mexic).

Viaţa lui Ferdinand Maximilian Joseph, începe sub cele mai frumoase auspicii.

Se naşte la Viena, la 6 Iulie 1832, ca fiu al arhiducelui Franz Karl şi al arhiducesei Sophie.

Fire, cu profunde înclinaţii spre romantism, isbuteşte să-şi hotărască părinţii de a-l dedica marinei. Ii place în acelaş timp muzica şi poezia. Adoră marea.

In adâncul sufletului ascunde însă şi ambiţii, năzuinţe nu prea potrivite cu un frate de împărat. Işi publică impresiile, adunate în lungile călătorii pe mare. Rând pe rând, escadra, din care face parte, vizitează Grecia, Asia-Mică, Spania, Portugalia, Madera, Tanger, Algeria. Iar după ce se însoară, la 27 Iulie 1857 cu Charlotta, fiica regelui Leopold I al Belgiei, pornesc amândoi, — după vreo doi ani petrecuţi la Veneţia, ca guvernator general al Lombardiei (până la 1859, Italia de Nord, se afla în stăpânirea imperiului habsburgic),

Un tablet pictat ce se referă la diverse evenimente din viaţa împăratului Maximilian de Mexico.

Dreapta: *Soţia împăratului Maximilian, care a murit abia în anul 1926. Fotografia de faţă reprezintă portretul său de pe vremea când era încă arhiducesă de Austria.*

Stânga: *Portretul împăratului Maximilian făcut, în tinereţe când era încă arhiduce le Max Ferdinand de Austria.*

in lungi călătorii, în jurul lumii. Fire identică cu aceea a soţului sau arhiducesa Charlotta era pe cât de romanţioasă, pe atât de ambiţioasă. Doriau amândoi să domnească. Setea de domnie nu le dă nici o clipă pace. Frumoasele terase ale castelului Miramare dela Triest, de câte ori vor fi văzut arhiducala pereche, cufundată în visuri de mărire!

Purpura imperială era miraj continu. Ocazia se ivi. Napoleon III convinse uşor pe Maximilian să accepte coroana Mexicului, în urma expediţiei franceze în acea ţară.

Maximilian şi Charlotta, primiră mai întâi binecuvântarea papală, la Roma, iar pe la sfârşitul lui Mai 1864, debarcară la Veracruz, pentru a-şi face intrarea triumfală la 12 Iulie, acelaş an, în capitala Mexicului.

Trei ani numai le-au fost hărăzit să-şi zică Majestăţi imperiale.

Romanticul arhiduce nu fusese crescut pentru a domni şi nici nu-şi putu apropia niciodată firea sau cel puţin energia, necesară unui domnitor. Indrăgostit de fastul şi partea superficială a purpurei, se pomeni, fără să-şi dea seama cum, prins în mrejele unei teribile camarile de intriganţi. Urît ca străin de puternicul partid naţionalist al *ultramontanilor,* făcând jocul generalului francez Bazaine, — care îşi avea şi el planurile sale... — Maximilian nu mai putu să conteze nici pe sprijinul lui Napoleon al III-lea, din ziua când statele de sud ale Statelor-Unite, fură învinse.

Lupta cea mare se da acum pe faţă, între ei şi preşedintele Juarez.

Puţinii prieteni, cari-i mai avea, îl conjurară să abdice şi să se inapoeze în Europa. Zadarnică încercare, căci dacă Maximilian şovăi o clipă, împărăteasa Charlotta era hotărită. Ea îl sfătui să rămână.

Soarta îi fu pecetluită din momentul acela. La 15 Mai 1867, cade — prin trădare — în mâinile generalului republican Escebedo, iar la 19 Iunie e condamnat la moarte şi executat, împreună cu credincioşii săi generali Miramon şi Mejia.

Acestea se petreceau în orăşelul Queretaro.

Iar în Ianuarie 1868, un vasamiral austriac, aducea în patrie un mort şi o nebună. Impărăteasa Charlotta îşi pierduse minţile din ziua tragică de 19 Iunie.

Cadavrul nefericitului arhiduce odihneşte în celebra criptă a Capuţinilor, din Viena.

Aproape cincizeci de ani, eximpărăteasa îşi duse viaţa de moartă între vii, la castelul Bonchoutte, din apropiere de Bruxelles.

Sunt doar vreo câţiva ani de când s'a milostivit şi de ea moartea cea adevărată, odihnind un suflet şi un trup chinuit de toate durerile şi încercările lumii...

Nenumărate sunt scrierile literare sau dramatice, vrând să eternizeze una din cele mai tragice existenţe ale timpurilor moderne.

OTILIA GHIBU-SILVIU

La 6 Iulie se împlinesc o sută de ani dela naşterea nefericitului Arhiduce Ferdinand Max de Austria care deveni împăratul Mexicului în anul 1864 şi fu împuşcat la Queretaro, în anul 1867.

Fotografia noastră reprezintă portretele împăratului Maximilian şi împărătesei Charlotte de Mexico înconjurate de portretele diferitelor personagii ce formau această curte. In primul rând dela stânga spre dreapta: Almeple, La Bastida, Elion, Castillo. In al doilea rând: Contele Thun, Gutiepez, Miramon, Bazene. Al treilea rând: Iglesan, Forey, Vidaum, Mejia, Ramirez, Mendez, Lopez trădătorul; al patrulea rând: Escebedo, Doblado, Zaragoza, Juarez, Osman Bey, Ortega, Sante Anna, Alatore. Acest tablou se află în colecţia de portrete a bibliotecei naţionale din Viena.

TOŢI OAMENII au momente de stupiditate

BIBLIA ne previne că *„Cel care va spune: „Tu eşti nebun", va intra în focul Gheenei"*. Dar cu tot acest tabu, profesorul Walter B. Pitkin, dela Universitatea din Columbia, deseamnează cu acest nume întreaga rasă umană, spunându-i nu Homo Sapiens, ci Homo Stultus şi culmea, merge cu cruzimea până la a ne-o dovedi, într'o voluminoasă şi remarcabilă lucrare, apărută sub titlul: *O scurtă introducere la istoria stupidităţii omeneşti"*.

Autorul găseşte că prostia oamenilor e cea mai mare problemă din lume, e cheea tuturor celorlalte probleme, la a căror soluţionae se opune.

Unii oameni lasă puncte luminoase în istorie, prin realizări de geniu, ridicându-se dintr'un salt deasupra celor mulţi. Totuş, în afară de aceste izolate sclipiri, în direcţia specialităţii sale, geniul — după prof. Pitkin — se dovedeşte, în viaţa de toate zilele, tot atât de stupid ca şi semenii săi, Acţiunile idioate ale unui individ pot fi determinate de prostia propriu zisă, de un egoism intens, de o lipsă totală de tact, de încăpăţânare, de vanitate, de dorinţă de linguşire, de lipsă prezenţei de spirit şi alte lipsuri ale intelectului .

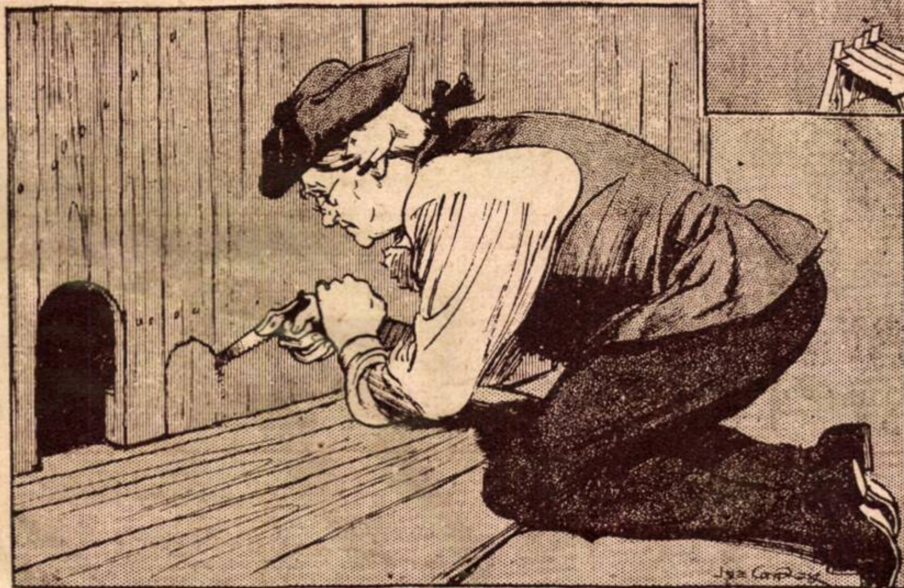
PILDE DE PROSTIA OAMENILOR GENIALI

Winston Churchill ,omul care se prenumără printre cele mai strălucite personagii ale Angliei şi în care naţiunea şi-a găsit un sprijin puternic, în cursul marelui răsbou, a făcut de curând o vizită în Statele Unite, pentru a radia din lumina geniului său asupra poporului american, printr'o serie de conferinţe. Dar mai înainte de-a ajunge să-şi difuzeze mesagiul, marele om, s'a pomenit într'un spital, din cauza unui accident de automobil. In Anglia, circulaţia se face pe stânga, pe când în America se face pe dreapta. Churchill o ştia prea bine şi aci stă stupiditatea întâmplării.

Uitarea unor lucruri atât de importante e un păcat atât de frecvent, încât cititorul cu greu va admite că e o formă de stupiditate. Dar să vă dau acum un exemplu mai convingător. Benjamin Franklin a fost poate cel mai mare geniu, din câte au produs Statele Unite. Omul acesta, de-o prodigioasă mutilateralitate, excelând în politică, ştiinţă, literatură, în comerţ şi chiar ca bucătar îşi dădu într'o zi seama c'ar fi un mare bine pentru pisica lui dacă ar practica o gaură, în peretele de scândură al hambarului ,pentruca animalul să poată intra şi atunci când nu era nimeni prin apropiere, ca să-i deschidă uşa. Tăind din scândură tocmai atât cât era nevoie ca să permită pisicei să se strecoare, îşi aminti că aceasta avea un pui. Ei bine, Franklin tăiae alături de gaura făcută, încă o intrare, mai mică, pentru pisoiul pisicei celei mari...

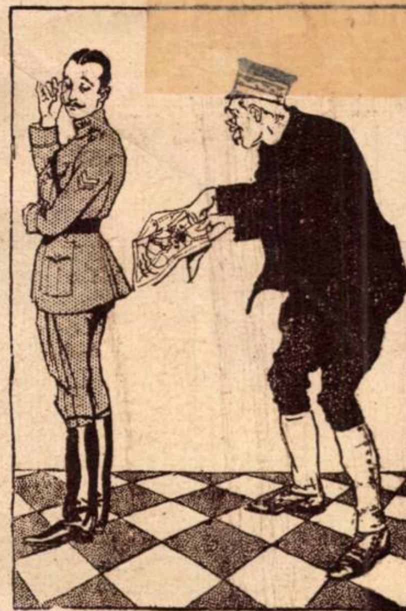
Lordul Talbot e un nobil irlandez, care descinde din marele Boswell faimosul biograf al lui Samuel Johnson. Intro' zi doctorul A. S. W. Rosenbach, cunoscutul colecţionar de cărţi şi manuscripte rare i-a trimis o cablogramă, prin care-i oferia 250.000 de dolari, pentru hârtiile lui Boswell ,ce se aflau atunci în posesiunea lordului. Nobilul nostru dădu atunci buzna în biroul consulatului american, ţinând cablograma „cum ai ţine o batistă murdară" şi întrebă:

Jos: *Benjamin Franklin practicând două găuri, în uşa hambarului, pentru pisicile sale.*

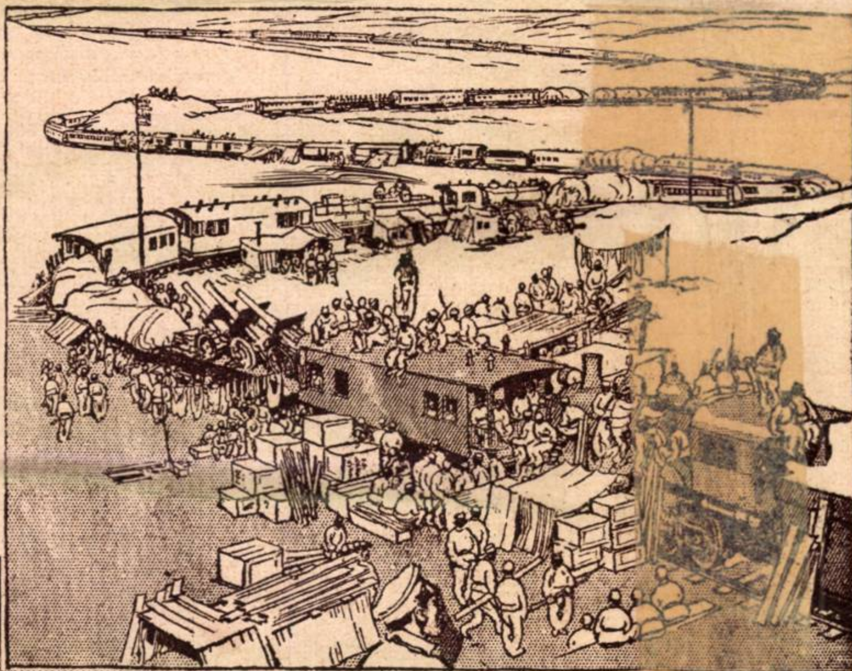
„Cine e acest domn?" Iar când consulul îi satisfăcu curiozitatea, lordul spuse: „Vă rog comunicaţi-i că nu pot trata cu el — nu mi-a fost prezentat!"

Cei mai stupizi oameni, deşi ocupă poziţii de extremă importanţă în societatea, americană, sunt — după profesorul Pitkin — bancherii şi marii „leaderi industriali". La isbucnirea răsboiului mondial au început să tremure şi să-şi frângă mâinile, să-şi retragă banii din întreprinderi, îngrămădindu-i în tezaure, întrucât nu mai vedeau pe orizontul finanţelor, altceva decât dazastru. După câte s'a văzut, nici unul din ei n'a avut inteligenţa de a-şi da seama că această încăerare generală a naţiunilor europene, ce retrăgeau din industrii milioane de oameni, avea să determine o cerere gigantică de hrană, muniţiuni, vestminte şi alte aprovizionări. Şi cum Statele Unite erau singura ţară în măsură a satisface aceste necesităţi, se găsiră la un

Jos: *Blocarea liniei ferate chineze.*

Dr.: *Ofiţerii englezi au refuzat proectul unui francez, pentrucă nu le plăcuse înfăţişarea acestuia*

moment dat în faţa unei cereri care avea să pornească în fabricile lor o activitate febrilă de zi şi noapte, asigurând o eră de prosperitate fără precedent. Astfel bancherii acestei ţări, lipsiţi cu desăvârşire de logică tremură de groază, fără să vadă ceeace trebuiau să vadă, până la venirea cablogramelor din toate colţurile pământului, oferind preţuri fabuloase pentru echipamente şi provizii alimentare.

Cu două zile înaintea marelui crah din 1929 al bursei americane, preşedintele Hoover ,ar fi declarat — ne spune doctorul Pitkin — că: „principalele operaţiuni comerciale ale acestei ţări — adică producţia şi distribuţia mărfurilor — se află pe baze sănătoase şi prospere".

Stupiditatea autorităţilor superioare militare ale Angliei s'a manifestat în prima epocă a răsboiului mondial. Când trupele germane ajunsese aproape de porţile Parisului, Gallieni, guvernatorul militar al

Parisului, înțelese situația, între văzând posibilitatea de-a lovi în flancul drept al trupelor germane, printr'o mișcare rapidă. Alergă atunci la statul major englez din Melun, cu propunerea sa. Dar ofițerii superiori priviră pe străin, care avea o înfățișare foarte puțin militară, cum era cu ochelari, cam neîngrijit îmbrăcat, cu mustața sbârlită, ghete negre cu nasturi și jambiere galbene. Și în loc să-l asculte, să caute a-și da seama de ceeace ofițerul francez venia să le propue, se lăsară influențați de aparența sa și refuzară să discute. O extraordinară șansă a făcut cu ingeniosul francez să reușească a-l convinge pe generalul Joffre o zi sau două mai târziu, dar încă la timp pentru a câștiga bătălia dela Marna.

Philip al II-lea, regele Spaniei, dând unui om cu totul neexperimentat, comanda uriașei sale Armade.

Cel mai mare general chinez al timpurilor moderne, Wu Pei-Fu, avea o armată de o jumătate de milion. Plănui în 1924 să întreprindă o campanie pentru înfrângerea căpeteniei de bandiți Chang Tso-Lin, care deținea Mandciuria. Totul pleda pentru isbânda întreprinderii. Wu Pei-Fu dispunea de toate liniile ferate chineze, astfel că adună locomotive și vagoane pe care le încărcă cu trupe, alimente și echipamente, trimițându-le spre Nord, pe o linie unică în multe locuri și pe mari distanțe. Acest geniu militar continuă să trimită trenuri după trenuri, în această secțiune, până când întreaga linie deveni o massă solidă de locomotive, vagoane și soldați perplexi. Nimic nu mai putea fi mișcat între marele perete al Chinei și Tientsin. Trupele rămaseră blocate din toamna anului 1924 până târziu în 1926. Timp de aproape doi ani, această armată trăi în vagoane și cum nu li-se putea trimite provizii, se încălziau, arzând partea lemnoasă a trenurilor și mâncau ce găsiau prin ținuturile înconjurătoare.

Puternicul împărat al Spaniei Filip al II-lea a pierdut, printr'una din cele mai mari gafe politice, dominația mărilor, ridicând Anglia la poziția de primă putere navală. Stăpânit de o nefastă inspirație, se încăpățână să numească amiral al flotei sale pe ducele de Medina-Sidonia un om cu totul lipsit de experiență, în materie de navigație și care declară împăratului, cu toată sinceritatea, că nu era câtuș de puțin indicat pentru această demnitate, recomandându-i pe altcineva cu adevărat capabil. Filip însă, în stupida sa încăpățânare puse totuș pe nobil în fruntea flotei sale. Credeți poate că atunci când s'a produs dezastrul marei armate, Filip și-a dat seama de greșala comisă? Nici de cum. Ridică pe Medina Sidonia la rangul de șef suprem armatei.

Prof. Pitkin arată că accesele de prostie nu cruță nici chiar pe cele mai mari genii ale omenirii. Pentru a deslega o problemă, ce se ridică deasupra înțelegerii mijlocii e nevoe de cercetări, de cântăriri și însfârșit de o enunțare bazată pe aprecierea unui mare număr de factori, ce se contrazic. Un geniu își concentrează eforturile în domeniul specialității sale. Napoleon rezolva probleme militare chiar la baluri și banchete, dar se comporta cum nu se poate mai stupid în dragoste și alte chestiuni de resort domestic. Geniul n'are vreme să se ocupe de sine și familia sa ,deaceea soția și copii îl prostesc și se întreabă adesea unde-i e inteligența despre care s'a dus faima.

Autorul constată că rasa omenească luptă neîncetat pentru a combate otrava prostiei, atât de nefastă în viața masselor și speră că dacă omul nu va reuși să facă ceva împotriva acestui rău, Natura îl va învinge.

In cercetările sale asupra prostiei, savantul nostru a constatat, spre marea sa uimire, că mai toată lumea evită să vorbească de acest mare defect omenesc. Enciclopedia Britanică nu cuprinde nimic despre stupiditate, iar în biblioteca centrală a New Yorkului a găsit, cu ajutorul unui număr mare de asistenți, și după zile întregi de căutare, câteva esseuri scurte, schițe și glume relative la acest subiect.

Intre mari generatori de doctrine, Budha singur a avut viziunea prostiei și curajul de-a o pune în rândul celor trei plăgi cardinale ale lumii. Se găsește totdeauna cineva să exclame un „Sst!" imperativ, ori decâteori se propune o investigație asupra stupidităţii.

Când ultimul răsboi a adus la lumină faptul că imense masse de adulți n'aveau mai multă capacitate de înțelegere decât niște copii mici, numeroși savanți au propus o cercetare de aproape a chestiunii. Spre marea lor uimire însă ,au răsărit moraliști din toate colțurile ridicând o furioasă opoziție. Prostia, după ei, era prea indecentă pentru a face obiectul unei discuții.

Pitkin susține însă că acest rău trebuie examinat cât mai de aproape, făcându-se totul pentru extirparea lui, întrucât un popor prost alege pe demagogi și pe excrocii politici care-l lingușesc, creeându-i cele mai dificile situații.

Nu încape nici o îndoială că nu se poate face mult pentru individul născut cu un creer defectuos și eugeniștii au spus de mult că un asemenea om n'ar trebui lăsat să se reproducă. Ca și ceilalți savanți, Pitkin crede că stupiditatea e în mare parte o chestie de geografie. In multe părți ale pământului ,unde climatul e cald și umed, s'au desvoltat rase stupide, incapabile de progres, iar imigrații inteli-

„Nu pot trata cu acest om, nu mi-a fost recomandat" a spus Lordul Talbot, primind telegrama prin care i se oferiau 250.000 dolari, pentru un document vechiu.

genți, cari au pătruns în aceste regiuni ,au căzut după câteva generații la nivelul băștinașilor.

Dar oamenii născuți cu creere normale și trăind într'un climat favorabil, pot cădea în cursa prostiei, din diferite alte cauze. Școlarii sunt proști, din cauza neatenției, care la rândul ei se datorește lipsei de interes. Copilul inteligent învață să fie atent la lucrurile pe care vrea să le înțeleagă. Prostul e neatent și rămâne cu creerul întunecat până la capătul zilelor sale. Dar chiar cei mai inteligenți indivizi își pierd adesea capacitatea de concentrare, prostindu-se în cea de-a doua copilărie.

Există numeroase boale ce pot voala complect o inteligență și medicina care vindecă boala, poate vindeca și prostia.

Din China și India valuri de boală au năvălit unele după altele în stepele Rusiei, afectând probabil inteligența raselor ce trăesc aci, de o ciudată nulitate spirituală. Profesorul Pitkin e însă de părere că numai climatul e cauza inimaginabilei prostii a țăranului rus pe care nu-l egalează decât spaniolul. Poporul acestor stepe, după ce că hibernează iarna, duce în cursul verei o viață de somnambul, ceace înseamnă că trăește tot timpul într'o stare de prostrație. Cităm pe autor:

„Intreaga familie petrece două zeci și două de ore pe zi în pat. Un vas imens de ceai fierbe întreaga iarnă, iar în jurul său se află bucăți mari de pâine neagră. Un minut sau două zilnic, fiecare membru se scoală pentru a bea ceai și a mesteca puțină pâine, întorcându-se apoi în ducea-i nirvană. Natural, dat

(Continuarea în pag. 7)

1.

2.

3.

4.

5.

1) Liceul de fete din Oradea Mare, care a defilat în fața Suveranului ,în ziua de 10 Mai, în cadrul serbărilor organizate de „Tinerimea Română”. 2) Defilarea unui grup de membri ai „Tinerimei Române”. 3) Pe vaporul „România” al S. M. R.-ului, s'a oficiat un parastas pentru pomenirea comandorului Popovăț, fostul director general al întreprinderii ,care s'a sinucis la Constantinopol, aruncându-se în mare. (Foto Păsculescu-Constanța). *4) La defilarea din ziua de 10 Mai, s'a remarcat în mod deosebit regimentul 4 Roșiori „Regina Maria”. 5) Manifestația tineretului venit în București la serbările „Tinerimei Române” în fața statuei lui Mihai Viteazul.*

Toţi oameni au momente de stupiditate

(Urmare din pag. 5-a)

fiind că nu se munceşte de loc şi că toţi dorm pe imensul cuptor orizontal de zid, se pierde puţină energie şi deci mănâncă puţin. Când vine primăvara, toţi sunt bine odihniţi. Cum rămâne însă cu creerul? Acest organ a căzut intr'un fel de paralizie.

„Mujicul se află într'o permanentă stare de somnambulism şi când se strădueşte să cugete, o face ca un om trezit brusc din somn. Manifestând o dragoste simplă pentru pământ, rămâne unul din cei mai stupizi agricultori ai lumei. Posedând cea mai mare întindere de pământ arabil, de pe suprafaţa globului, slavul îl lucrează de zece mii de ani, fără să fi adus cea mai mică perfecţionare, în vre-una din ramurile agriculturei. N'a inventat nici o unealtă şi nici o maşină nouă, n'a căutat să cultive plante străine, cu un cuvânt, e un fel de falit, în unica sa specialitate.

Stupiditatea bătrâneţii e foarte primejdioasă, atunci când nimeni n'o semnalează. Cine va avea curajul să pună un băiat de 14 ani în fruntea unei armate? Totuş în genere, un bărbat de 60 de ani nu judecă şi nu vede mai clar decât atunci când avea 14 ani iar la 80 de ani, n'are mai multă minte decât când avea la şase ani. Octogenarul mai poate fi totuş de folos întreprinderii în care lucrează, înlocuind lipsa perceperei cu bogata experienţă a unei activităţi anterioare.

Dar dacă în situaţia generală ar interveni o schimbare radicală, omul acesta ar fi mai periculos decât un copil, care-ar avea cel puţin avantajul că e accesibil ideilor noui, intrând în ritmul momentului, fără nici o dificultate, ceeace pentru bătrân nu mai e cu putinţă.

Aceasta a fost, după prof. Pitkin, unul din motivele care a făcut ca răsboiul mondial să fie o interminabilă serie de hărţueli şi stupidităţi. Capii ambelor tabere erau în marea majoritate oameni bătrâni. La începutul răsboiului Clemenceau avea 73 de ani, Hindenburg 66, Moltke 65, Kitchener 64, Foch 63, Jofre 62, Asquith 62, iar Woodrow Wilson 58. In această grupă de moşnegi, Ludendorff în vârstă de 49 de ani şi Winston Churchill, care are 40, par nişte copilandri.

Kitchener, după mulţi, a fost cel mai stupid om, din câţi au devenit vre-odată celebri şi cu greu s'ar putea combate această aserţiune. Omul acesta pierduse orice contact cu viaţa trăind într'o eră moartă. Când Germanii pătrunseseră în Belgia, Kitchener stăpânit încă de amintirile răsboaielor cu Burii, se încăpăţână a întrebuinţa şrapnele, o muniţie cu desăvârşire neputincioasă în luptele moderne. Deşi i s'a vorbit în repetate rânduri de inutilitatea lor precum şi de nevoia unor bombe explosive, ce le-ar fi putut croi drumul prin tranşeele inamice. Kitchener se menţinu însă la întrebuinţarea învechitelor arme, care nu făcură decât să sgârie fortificaţiile germane. Intr'o singură serie de bătălii, dealungul anului 1915, germanii secerară, graţie armamentelor moderne, mii de englezi, cu pierderi minime de partea lor.

Dar aceste senile stupidităţi, ce făceau pe aliaţi să încerce imense pierderi, erau egalate de poznele ramoliţilor şefi ai puterilor centrale. Când războiul luă sfârşit, şi când generalii făcuseră tot răul pe care-l puteau face, politicienii adunaţi într'o conferinţă solemnă ridicară încurcătura lăsată de militari, la cele mai înalte culmi de stupiditate şi ceeace trecură ei cu vederea, complectară mai târziu bancherii şi marii industriaşi.

Autorul inchee spunând că pentru a combate această universală prostie, trebue să se înregistreze şi să se analizeze mai întâi aspectele boalei, aşa cum se face cu orice altă primejdie mondială. In afară de survenirea unei maladii ce lasă în urmă-i un beteşug al creerului, în afară de nefasta influenţă a climatului, sau a unei eredităţi nenorocite, prostia mai poate fi determinată de un regim prost ,sau de prejudecăţi fără sens ,înaintea cărora copilul e prea slab pentru a rezista. In primul rând însă, omul trebue să se elibereze de noţiunea că prostia ar fi o boală sacră, ce nu se poate studia, nici trata şi despre care nu se vorbetşe decât în şoaptă.

A.

Un aparat cu care orbii pot citi orice carte

DACĂ invenţiile a doi oameni, cari au orbit în cursul răsboiului mondial, vor reuşi să se comercializeze mii de persoane lipsite de binefacerea vederii, se vor putea educa, informa sau amuza ,citind cărţi cu tipăritura obicinuită, reviste magazine şi ziare.

Inventatorii sunt M. Thomas, un francez şi căpitanul Ian Fraser, membru al parlamentului britanic, cari au lucrat independent unul de altul dar aparatele lor sunt indentice, în principiu. Ambii au avut ideea să se servească de celula fotoelectrică, acel hiper-sensitiv „ochiu electric", ce face punctul esenţial al televiziunei moderne, imperfecte încă.

In maşina francezului, ca şi în cea demonstrată de englez, cartea, revista, magazinul sau ziarul sunt puse pe masă şi pe foaia tipărită se proectează o rază de lumină intensă. Mecanismul e astfel făcut, încât raza de lumină porneşte dela începutul primului rând din capul paginei şi se deplasează încet, dela stânga la dreapta, urmărind fiecare linie, până la parcurgerea întregei pagini.

Cititorul orb are înaintea sa o mică planşă, pusă în legătură, prin fire electrice, cu maşina în care s'a pus pagina tipărită. Cum raza de lumină descrie fiecare literă şi fiecare caracter în ordinea în care se succed, sensitivă celulă foto-electrică care înregistrează cele mai mici variaţiuni ale luminei reflectate ce cade pe ea, absoarbe diferitele impulsuri, determinate de diversele caractere şi le comunică plăcii aşezate înaintea persoanei oarbe.

Această placă e făcută în aşa fel încât literele alfabetului apar pe ea în relief. Cititorul pipăie fiecare literă şi caracter, cu vârfurile degetelor, pe măsură ce acestea se imprimă pe placă şi poate citi literă cu literă tot ceiace celula foto-electrică transmite de pe paginile cu tipăritură obicinuită, plasate în ceeace s'ar putea numi maşina de emisiune. Incercări preliminare au dovedit că o persoană oarbă, care s'a obicinuit cu acest mod de lectură, poate citi aproape tot atât de repede ,ca şi o persoană cu vederea normală.

LOGIC

— „Dece nu înveţi să înnoţi, unchiule ?"

— „Dar pentruce mă 'ntrebi?"

— „Pentrucă tata spunea că n'ai să te mai poţi ţinea mult deasupra apei"...

CONGRESUL MATEMATICIANILOR LA TURNU SEVERIN

La Turnu Severin s'a încheiat zilele trecute marele congres internațional al matematicianilor, care a durat mai bine de o săptămână. Fotografia noastră reprezintă un grup de congresiști în escursie pe Dunăre, la Cazane. Remarcăm în clișeu pe domnii Bratu, profesor universitar din Cluj, Danjoy, profesor universitar din Paris, Nistor, Primarul Severinului, Costescu, diectorul teatrului din Turnu Severin, Montel, cel mai mare matematician al lumii și în dreapta jos domnișoara dr. Elisabeta Molnar.

Procesul încercării de răpire a lui Agabekow

Săptămâna trecută a început la București, procesul indivizilor cari au încercat să răpească acum câtva timp pe Agabekow. Procesul se află în continuare. Fotograful nostru a surprins pe doi din principalii acuzați, Duminică, în curtea închisorii Văcărești. Stânga: Grișa Alexeici, teroristul rus. Dreapta: francezul Lecoq, de vorbă cu d-nul Boceanu, subdirectorul închisorii

BOX

Sâmbătă 21 Maiu are loc la „Arenele Romane", o mare gală de box. Cu ocazia acestei gale, Moți Spakow se va întâlni cu Hatkopp, care a făcut match nul cu Anderson. Lucian Popescu va avea un adversar dificil în Harry Stern, campionul Germaniei. Axioti va boxa cu Besley (negru american) iar Mielu Doculescu va fi opus unui boxeur de clasă din Germania.

Serbarea zilei de 10 Mai la Oradia

La Oradea s'a serbat cu o deosebită solemnitate, ziua de 10 Mai, Fotografiile noastre reprezintă câteva instantanee prinse de d. maior Leon Vasilescu, un excelent fotograf amator.

Un grup format din ofițerii regimentului 5 Roșiori, fotografiați înainte de defilare

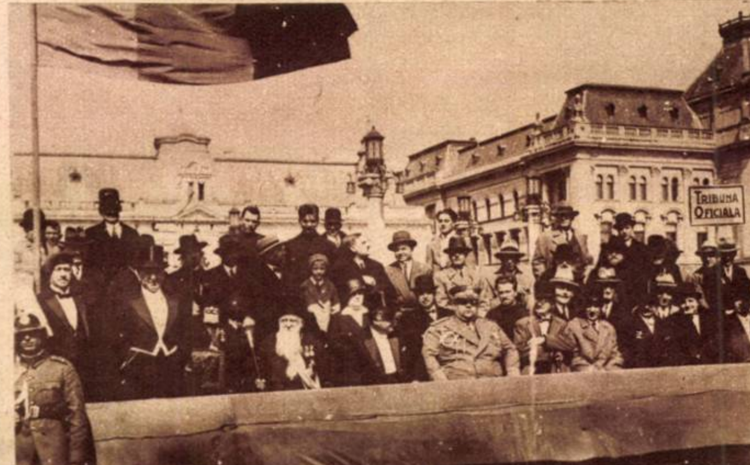
Defilarea ofițerilor de rezervă, în cadrul paradei militare care a avut loc la Oradea.

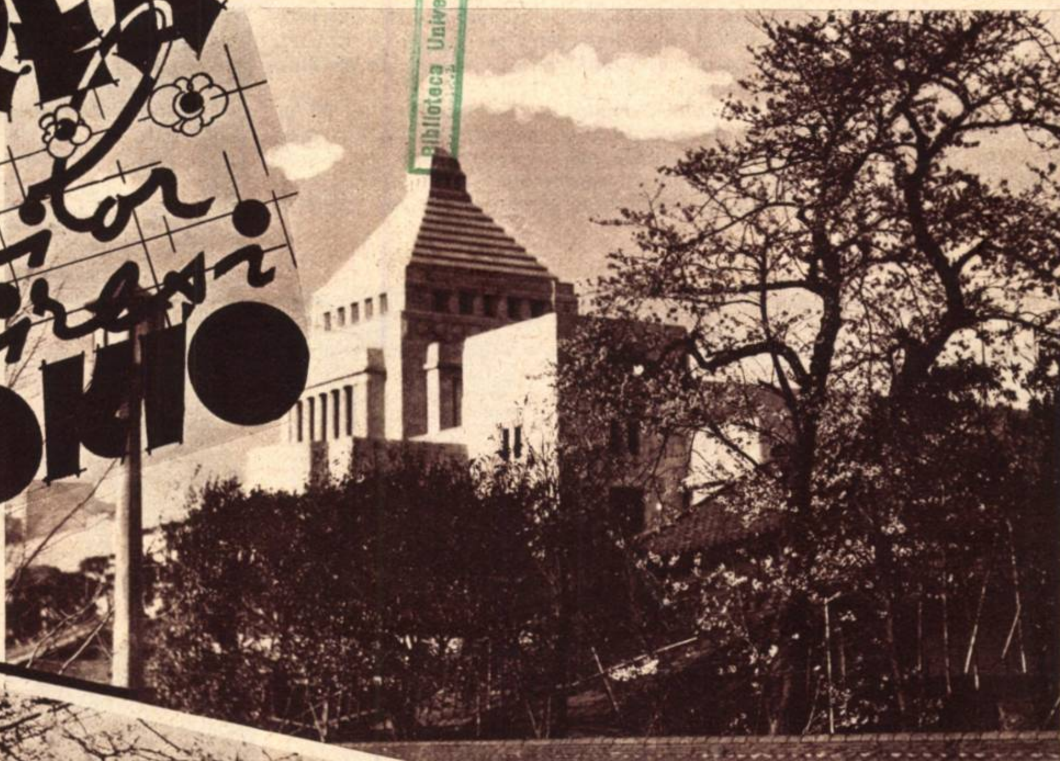
Un grup de ofițeri activi ai garnizoanei Oradea

Tribuna oficială la defilarea de 10 Mai

ŞERBAREA florilor de cireşi la TOKIO

In cinstea florilor de cireş se organizează în fiecare an mari serbări populare, la Tokio, unde în parcul Unyeda se oficiază slujbe religioase, geishele dansează pentru public, copiii iau parte la diferite concursuri, corurile ridică imnuri de slavă spre cer şi toată natura ia par'că parte la veselia generală.

Corespondentul nostru din Tokio ne trimite fotografiile pe care le publicăm aci.

Sus: *Noua clădire a Parlamentului japonez, fotografiată printre crengile înflorite ale unui cireş.*

Stânga: *Intrarea în parc.*

Jos: *Aspect dintr'un magazin cu jucării, la Tokio.*

PRIMĂVARA a înflorit grădinile, a înverzit copacii şi pajiştile. Natura a renăscut fragedă, sub mângâerile calde ale soarelui de Mai.

„Flori în grădini şi flori pe plai", *a spus poetul. Dar nicăeri varietatea şi mulţimea florilor nu încântă mai mult ochiul, ca în Japonia, patria chrisantemelor şi a cutremurelor periodice.*

In afară de chrisanteme, florile de cireş se bucură de o favoare specială, din partea populaţiei imperiului nippon.

La Tokio se află o „grădină sfântă", Unyeda, care după credinţa japonezilor, a fost binecuvântată de zei şi se bucură de patronajul lor.

Această credinţă se datoreşte faptului, că în această grădină se găsesc numai cireşi, cari nu fac decât floare, fără a da însă rod.

ZIUA de 10 Mai a fost serbată în Capitală cu un deosebit fast, asistând Suveranul, Marele Voevod Mihai, membrii familiei regale şi înaltele autorităţi militare şi civile. După serviciul religios oficiat la Patriarhie a urmat defilarea, pe şoseaua Jianu.

Regele Carol a primit defilarea călare, asistat de marele Voevod Mihai şi înconjurat de inspectorii generali de armată şi de ataşaţii militari străini.

Fotografiile pe care le publicăm în aceste pagini reprezintă: 1) Regele Carol şi Marele Voevod [illegible] îndreptându-se călări spre locul defilării. 2) Regele Carol, Marele Voevod Mihai şi Patriarhul Miron părăsind clădirea,

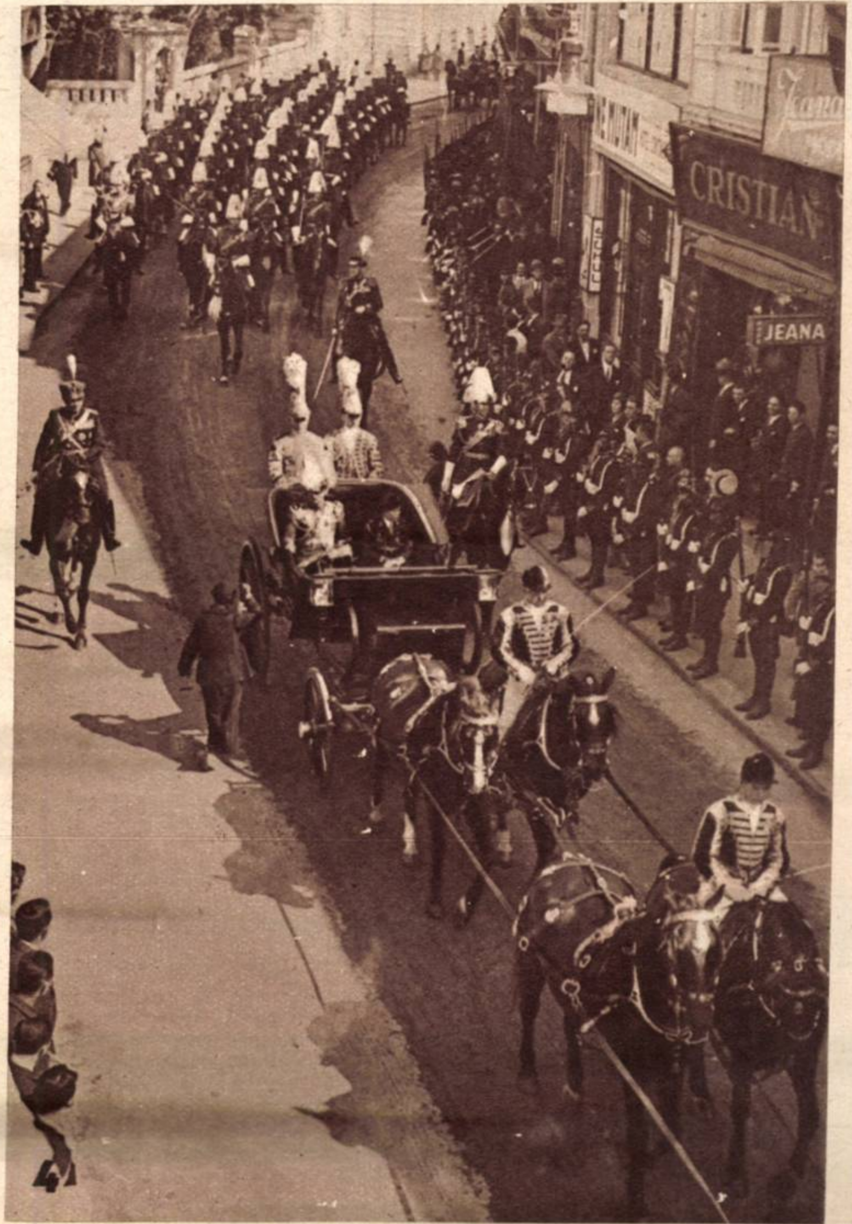

Patriarhiei spre a trece în revistă compania de onoare. 3) Scenă prinsă în timpul decorării drapelelor, în curtea Patriarhiei. 4) In timp ce cortegiul regal se îndrepta spre Patriarhie, o femee s'a apropiat de lando-ul regal, inmânând Suveranului o petiţie. 5) Preşedinţii adunărilor legiuitoare şi membrii guvernului şi ai corpului diplomatic, cu doamnele, în tribuna oficială. 6) Defilarea unui regiment de grăniceri cu nouile căşti şi utilaj modern. 7) Două detaşamente „anti-gaz" ale Prefecturii Poliţiei Capitalei. 8) Defilarea regimentului de gardă Nr. 6 Mihai Viteazul.

(Foto-Berman-Realitatea)

10 MAI

Ştiinţa a descoperit semne exterioare în diagnoza boalelor interne

S'A spus că „domnii preferă blondele" şi dacă faptul se va dovedi adevărat, nu e cu neputinţă ca savanţii, să ajungă a ne explica ce anume face ca blondele, să atragă pe bărbaţi. Explicaţia ştiinţifică poate fi descoperită şi demonstrată, cu simplicitatea cu care profesorul de fizică arată elevilor de ce un ac magnetic e atras de Polul Nord.

Multe descoperiri surprinzătoare au fost făcute în ultima vreme asupra particularităţilor observate la bărbaţi, femei şi copii. Faptul că te-ai născut blond sau brun are o semnificaţie mult mai profundă decât culoarea părului, a pielei şi a ochilor, şi dacă unul din membrii familiei percepe prin văz, miros sau gust lucruri pentru dvs. inexistente, nu trebue să râdeţi de el, întrucât ştiinţa recunoaşte acum că unii oameni pot avea o construcţie sensorială cu totul diferită de a dvs.

Nimic n'a interesat mai mult lumea medicală, în ultimii câţiva ani, decât epidemiile de paralizie infantilă. Fiecare din fazele acestei diabolice boale a fost observată de aproape şi rapoartele ştiinţei ne revelează acum descoperiri cu adevărat extraordinare. Doctorul George Draper, profesorul de medicină clinică dela Universitatea din Columbia, declară că paralizia infantilă atacă mai ades copiii bruneţi, cu ochi mongolici, a căror piele e profund pigmentată, cari au feţele mari, ochii depărtaţi şi dinţii neregulaţi, suferind de insuficienţa unor glande.

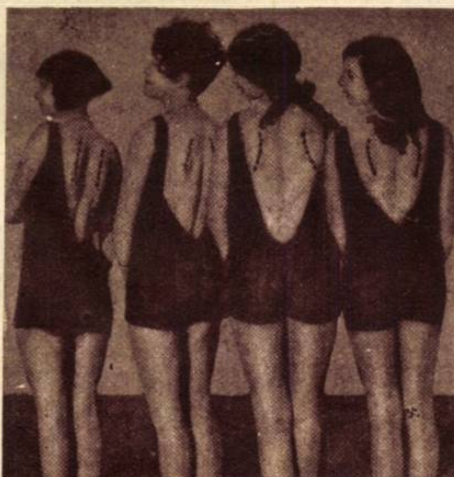
„In ce priveşte simptomele paralitice ale polyomielitei, copilul e mai important decât chiar virusul boalei", afirmă doctorul Draper. Descoperirea aceasta e desigur uimitoare. Cine şi-a fi închipuit vre-odată că un copil cu ochii albaştri, părul blond şi faţa de păpuşe, are mai multe şanse să scape cu piciorul, gâtul, sau braţul neparalizat, decât micul său camarad, cu figura rotundă, dinţii neregulaţi şi pielea neagră?

Savanţii au constatat, în ultima vreme, că se poate deduce receptivitatea trupului uman, studiindu-i înfăţişarea.

Doctorul Draper ne mai citează între altele ciudatul caz al celor trei indivizi, cari s'au întâlnit în salonul unui spital din New-York, suferind de aceeaş boală, un ulcer al stomacului, care spărsese, producând serioase turburări. Aceşti trei indivizi, raportează doctorul Draper, semănau atât de bine, încât ar fi putut purta aceleaşi vestminte şi, deghizându-se, să dea loc la confuzii. Chiar dimensiunile trupurilor lor, pe care doctorii le luaseră pentru determinarea raselor şi a tipurilor, erau aproape identice. Şi cu toate acestea, cei trei pacienţi nu numai că diferiau ca rasă, ca educaţie, nu se înrudiau, dar fuseseră crescuţi sub climate şi în medii cu totul deosebite. Se asemănau doar prin aceea că aveau aceeaş boală şi aceeaş conformaţie fizică, un fapt care după doctorul Draper, e de capitală importanţă, şi în punerea diagnozelor.

Stânga: *persoanele mărunte şi grase, fac parte din tipul „pyknic" (Maria Csarics dela opera din Budapesta).*

Jos: *Savanţii sunt de părere că persoanele care au omoplaţii la fel cu a treia fetiţă din stânga, trăesc mai mult.*

Persoanele înalte şi subţiri fac parte din tipul „asthenicilor". (Lucy Doraine).

Există, crede el, un gen de indivizi înalţi şi subţiri, de-o anormală susceptibilitate faţă de boala care afectase pe aceşti trei indivizi — şi anume ulcerul la stomac. Când o persoană de acest tip intră în cabinetul doctorului, cu simptome ce par să indice un ulcer, e foarte probabil că-l are. Dacă însă individul e scurt şi gros, sau de-o altă construcţie ce prezintă de obiceiu predispoziţii foarte reduse pentru această boală, se prea poate ca durerile şi celelalte simptome de care se plânge, să-şi găsească o altă explicaţie.

Doctorul Albert G. Hahn, dela sanatoriul de tuberculoşi Trudeau, situat pe lacul Saranac (New-York) a descoperit un alt semn exterior, indicând o stare maladivă. Astfel după el, victima tuberculosei are pe unghii mici depresiuni şi pete. Pentru a nu alarma însă pe acei cari se tem de această boală, dar n'o au, trebue să adăugăm însă că multe din aceste pete şi depresiuni ale unghiilor pot fi produse de micile afecţiuni ale unei manicurări nedibace. Doctorul Hahn crede totuş că anumite semne ale unghiilor pot însemna mult în ochii unui doctor experimentat, care va şti să recunoască aceste aspecte speciale ale unghiei, evaluând în acelaş timp şi celelalte simptome ale tuberculozei suspectate.

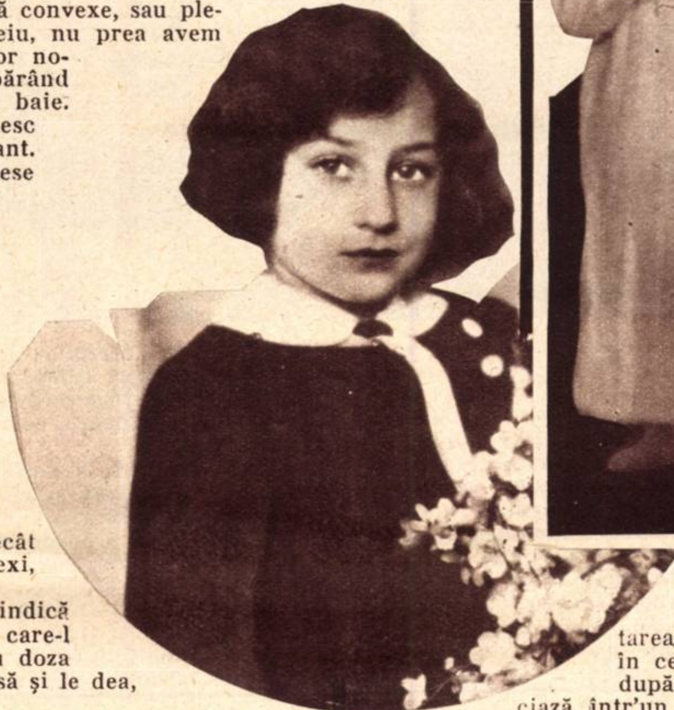
Intr'o anumită boală a oaselor, din care rezultă adesea

groaznice deformări ale trupului, unul din primele simptome e albăstrirea părţilor albe ale globului ocular. Intocmai ca bronzarea pielei care indică una din serioasele boli ale glandelor, sau învineţirea pielei şi a buzelor revelând o intoxicare cu plumb, această albăstrire a scleroticei trece, de mult, drept unul din cele mai sigure simptome ale turburării pe care o trădează.

Profesorul H. Pistor dela Universitatea din Yena (Germania) ne spune că unii şcolari cari obicinuiesc să ţie capul uşor înclinat spre unul din umeri, suferă de-o afecţiune a ochilor, prea adesea nebănuită de cei care-i înconjură. Se întâmplă ca un astfel de defect să fie mic, putându-se corecta, dacă e tratat din vreme, cu ajutorul ochelarilor. Inclinarea laterală a capului reclamă o imediată examinare a ochilor, de către un expert, care să determine răul şi să-l trateze, dacă e cu putinţă.

Remarcabilă e descoperirea pe care doctorul japonez Tamaoki din Tokio a comunicat-o Asociaţiei Medicale americane, cu privire la sănătatea copiilor. Astfel, genele lungi indică debilitate, un teren propice boalelor. Doctorul decretează că la vârsta de o lună genele unui copil japonez sănătos trebue să aibă cel mult trei milimetri lungime. In anul următor vor avea lungimea de şase milimetri. Dacă genele cresc, totuş, ajungând la nouă milimetri, sau mai mult, în cursul primului an, acesta e semnul de pericol al doctorului Tamaoki. Aceşti copii prezintă extraordinare susceptibilităţi pentru boală deşi nimei n'ar putea spune prin ce se explică faptul.

După d-rul William W. Graves, dela Universitatea din St. Louis, indicii preţioase asupra sănătăţii ne dă regiunea omoplaţilor. Aceste oase pot avea marginile interioare apropiate de şira spinării, formând o linie dreaptă, pot fi plecate în afară, adică convexe, sau plecate înăuntru — concave. De obiceiu, nu prea avem ocazia de-a vedea omoplaţii semenilor noştri, dar femeile şi-i expun uneori, apărând în toalete de seară, sau costume de baie. Pentru doctor, aceste oase constituesc un teren de studiu extrem de important.

Din statisticile doctorului Graves reese că tipul drept şi concav, adică prezentând o curbură interioară, e foarte frecvent în rândurile celor tineri, iar tipul convex — cu curbura în afară — se întâlneşte la persoanele mature. La început doctorul Graves şi asistenţii săi au crezut că forma omoplaţilor se schimbă, pe măsură ce omul îmbătrâneşte, dar s'au văzut curând nevoiţi să abandoneze ipoteza aceasta.

S'a ajuns, în cele din urmă, la o concluzie cu totul diferită şi anume că, persoanele cu linia omoplaţilor dreaptă sau concavă sunt mai susceptibile de-o moarte prematură, decât cele ale căror omoplaţi sunt convexi, adică înclinând în afară.

Observarea acestor caracteristici indică medicului gradul de gravitate pe care-l poate lua o boală, ce se declară, sau doza de îngrijiri pe care cineva trebue să şi le dea, spre a-şi păstra sănătatea.

Distinsul psicholog german, dr. Ernst Kretschmer, deduce după forma generală a corpului, structura intelectuală a unui individ.

Astfel, după el, omenirea se împarte în două mari categorii: tipul persoanelor mărunte, de-o desvoltare laterală, ca să spunem aşa, ce se numeşte „pyknic" şi tipul celor înalţi şi slabi numit „asthenic".

Aceste două tipuri diferă, nu numai în ceeace priveşte susceptibilitatea faţă de anumite boale, dar şi ca temperamente, ca structură spirituală.

Oamenii mărunţi şi spătoşi au în genere atenţia fixată asupra mediului în care trăiesc, pe când cel de-al doilea tip, prezintă tendinţa către o viaţă mai mult interioară.

Unii savanţi germani susţin chiar c'ar fi cu putinţă să se prezică numai după forma trupului, ce gen de nebunie pot desvolta indivizii acestor două categorii, în a căror maşinărie intelectuală s'ar ivi simptomele unui desechilibru.

Nu e nimic misterios sau nenatural în aceste relaţii, dintre intelect şi forma trupului. Găsim o explicaţie probabilă acestui fapt în cartea intitulată *„Types of Mind and Body"* a d-rului E. Miller, care ne spune că forma trupului, structura intelectuală şi probabil multe alte trăsături, ca susceptibilitatea la diverse boale, sunt determinate, în cursul anilor, de creşterea şi după aceea de modul în care funcţionează diferitele glande ale organismului.

Un alt savant german, doctorul E. Schlesinger din Muenchen, merge până la a susţine că persoanele mărunte sunt superioare fiziceşte, celor înalte. După el, indivizii acestei ultime categorii cad mai adesea victime desordinilor digestive — trăsătura ce corespunde concluziei doctorului Draper, cu privire la ulcerele stomacale — şi boalele îşi găsesc, în genere, un teren mult mai propice în rândurile lor, decât în ale celor scunzi şi spătoşi.

La Ospiciul Saint Elisabeth, din Washington, se lucrează tot la realizarea unei modalităţi de-a pune diagnostice asupra regiunilor interne ale trupului omenesc, după diverse simptome exterioare. S'au cinematografiat astfel, expresiile faciale şi mişcările nebunilor, apoi gesturile unor persoane bănuite pe cale de-a înebuni şi însfârşit persoane normale.

Prin studiul acestor înregistrări, susceptibile de reexaminare, chiar după ce starea individului observat s'a ameliorat sau agravat, savanţii speră să ajungă a descoperi simptomele nebuniei latente, în figura şi trupul pacientului, cu mult înainte de-a deveni perceptibilă unui ochiu profan. (Ceeace-ar da posibilitatea unui tratament preventiv).

Copiii bruni cu feţele rotunde sunt mai expuşi paraliziei infantile decât cei blonzi cu căpşoare de păpuşe.

In sfârşit, un doctor anume Albert F. Blakeslee, dela Carnegie Institution, a făcut acum câteva luni constatarea că oamenii pot diferi destul de mult în ceeace priveşte simţul gustului, tot aşa după cum, se ştie mai de mult, că unii apreciază într'un mod cu totul diferit de marea mulţime, culorile, iar alţii nu le văd de loc (daltonism).

Din care cauză unele persoane sunt cu totul lipsite de simţul gustului, n'ar putea spune nimeni şi nici nu se ştie care-ar fi relaţiile pe care această anomalie le poate avea, cu celelalte caracteristici ale fizicului.

In orice caz, e sigur că aceste diferenţieri exterioare, vor deveni cu vremea tot mai importante în ochii medicilor, şi e posibil ca într'o zi, doctorii, în loc de-a lua pulsul şi temperatura pacientului, să pună diagnosticul fotografiindu-i nasul, sau măsurându-i unghiurile omoplaţilor.

Dar mai important încă pentru omenire, e faptul că studiând caracteristicile aparente ale indivizilor, de diferite tipuri, doctorii vor putea să-i avertizeze asupra boalelor la care sunt predispuşi, precum şi care dintre acestea se pot dovedi fatale. R.

Cum văd Hollywood-ul

de Marlene Dietr'ch

Marlène Dietrich, bizara „femeie-vamp", care a repurtat un mare succes la noi cu „Shanghai-Express" ne dă aci câteva din imprsiile sale recente asupra Hollywood-ului și a renumitelor studiouri din capitala filmului.

Decând locuesc și lucrez în acest oraș, nu trece o zi măcar fără să nu mi se pună această întrebare :

— Ce părere aveți despre Hollywood ?

Răspunsul meu: „De care Hollywood îmi vorbiți?" uimește pe mulți dintre interlocutorii mei, cari nu înțeleg ceeace vreau să spun prin asta.

Hollywood-ul cu care m'am obicinuit, și după care mă pasionez, este Hollywood-ul care lucrează. Celălalt Hollywood mi-e cu totul necunoscut și nici nu țin să intru în sferele lui.

Studiourile sunt ceva imposibil de descris. Totul funcționează la comandă și disciplina, întocmai ca în armată, îngenunche totul sub legea ei. Dar în ciuda acestei discipline, tehnica artistică nu devine niciodată rutină, căci arta este potrivnică metodelor stricte și uniformității.

Hollywood-ul care muncește este ideal. Dar mai există ceva ce mă preocupă și mă neliniștește în acela știmp: e complexul social din cetatea filmului. Imi fac reproșuri că intru în domeniul criticei și încerc să mă conving că e din vina mea dacă există atâtea lucruri, ce nu sunt pe placul meu.

Fără voe observ în acest oraș, contraste din cele mai penibile, care mă consumă.

De o parte a stradei se ridică o clădire impozantă, feeric luminată pentru o recepție. Invitații sosesc în automobile pompoase, de mare lux; femeile care descind din ele arborează toalete pline de somptuozitate și bijuterii de mare preț.

De cealaltă parte a stradei, două fetițe, de aspecet cu desăvârșire mizerabil, zac bolnave în camera mizerabilă a unei case cu ziduri leproase. In imobilul vecin, un băețaș aplecat peste cadrul ferestrei ascultă muzica de radio ce evadează din vila apropiată. Două case mai departe, într'o mansardă, un bătrân gârbovit de ani și necazuri își încălzește la o mașinuță de spirt, o ceașcă cu ceai, care va constitui cina lui săracă.

Lux și sărăcie...

Bucurie și desnădejde...

Intâlnim așa ceva — e drept — pretutindeni, în fiecare țară, în fiecare oraș, căci chinurile în care se sbate omenirea n'are hotare. Nicăieri însă, contrastele nu se reliefează cu atâta brutalitate, ca în decorul Hollywood-ului.

Reporterii de-aci sunt oameni din cei mai ciudați. Ei vă pun întrebările pe care nici nu visați măcar:

— Ce mâncăruri preferați ?

— Ce culori de îmbrăcăminte vă plac ?

— Care artist încarnează, după dv., tipul ideal al îndrăgostitului ?

Dar acestea nu-s decât câteva exemple din întrebările caraghioase, cărora sunt obligată să răspund.

La început mă simțiam foarte descurajată de desinvoltura și indiscreția acestor interogatorii. Pe urmă, am înțeles, încetul cu încetul, că publicul se interesa, în mod real, de modestele mele opinii.

Când am încercat însă să explic unui reporter, că era greșit informat asupra gustului cititorilor lui și c'ar fi trebuit să înceapă prin a se informa ceva mai bine, pentru a afla ce poate interesa pe cetitor, călăul meu mi-a aruncat, de fiecare dată, o privire compătimitoare, ce voia parcă să spună:

„Se vede, cale de o poștă că ești tânără și străină și că nu cunoști oamenii, cum îi cunosc eu. Va veni însă repede ziua, când îmi vei da dreptate".

Evident, sunt o străină, dar am impresia că nu numai eu sunt în postura aceasta, ci că toți ceilalți din Hollywood sunt tot atât de străini, cași mine, deși ei locuesc de ani de zile.

Câtva timp mă simțiam foarte tristă de-a fi atât de înstrăinată aci, dar din clipa când am încetat de-a fi singură și de a avea pe fiică-mea lângă mine, lucrurile s'au schimbat...

Am apoi munca din studio, care îmi ocupă timpul și mă face fericită.

Hollywood-ul pe care-l cunosc, acela căruia m'am dedicat trup și suflet, are toată simpatia și prietenia mea....

MARLENE DIETRICH

Din toată lumea

La Berlin a avut loc o serbare militară, cu care ocazie un soldat a executat extraordinara acrobație, pe care o prezentăm mai jos. In orice caz performanța este excepțională mai ales că motocicleta a făcut o cursă cu foarte multe cotituri.

Sus: Betty Amm[illegible]n, cunoscuta actriță de cinematograf a murit acum câteva zile; St.: Miss Eleanor Nolte a fost încoronată regină a serbării la balul care s'a dat la 21 Aprilie, la San Antonio, pentru comemorarea bătăliei dela San Jacinta-Texas. Rochia pe care o poartă în fotografia noastră e lucrată dintr'o velură transparentă bleu-ciel, brodată cu strasuri. Jos: Dr. Sven Heddin, celebrul explorator și asistentul său în fața unei statui a lui Budha ce urmează a fi instalată în templul dela Jehol, aflat în reconstrucție.

Fotografiile pe care le prezentăm în această pagină reprezintă:

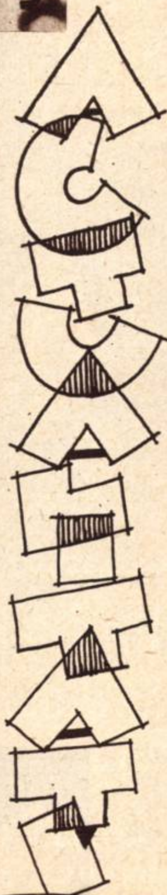
1) Conform unei vechi tradiții, care spune că Long Each, din California, pe țârmul Pacificului, a fost atacat după fondare de pirați și locuitorii luați ostateci, — orașul a fost luat și anul acesta cu asalt de aceste simpatice brigande ale oceanului. 2) Curtea de Casație din Chicago a respins recursul lui Al Capone, regele gangsterilor americani, contra condamnării lui la 11 ani închisoare, pentru sustragere dela plata dărilor către fisc. După cum se vede, celebrul bandit va fi nevoit, cu toată opoziția, să se odihnească pe aceste termen. 3) Regele Faisal al Hedjasului a sosit de curând la Paris și la dorința sa, s'a organizat pe platoul dela Sartory, lângă Paris, un simulacru de manevră. Vedem mai jos, în stânga, pe ilustrul oaspe coborînd din automobil, în compania generalului Leroy. 4 și 5) Miss Amy Johnson, celebra aviatoare, care a sburat singură din Anglia în Australia pe un monoplan de vânătoare, s'a logodit de curând cu aviatorul recordman Mollison care a stabilit cel mai bun timp, pentru raidul Londra-Capetown. După cum vedem, ca în vechea zicală... record la record trage. 6) Soția rusului Gorgulow, — atentatorul la viața președintelui Franței, Doumer, — a fost arestată la Monaco și adusă la Paris unde a fost interogată de judecătorul de instrucție. 7) Albert Thomas, directorul biroului internațional al Muncii din Geneva și un mare amic al României, a murit subit săptămâna trecută. 8) Dr. Karl Ritter din Berlin, însoțit de d-ra Dora Körwin, au fugit de civilizație, refugiindu-se într'una din insulele Galapagos. In fotografia noastră îi vedem sănătoși și mai viguroși decât înainte, prin viața în aer liber, pe care o duc acolo, de trei ani. 9) Mai jos vedem pe atentatorul Gorgulow, care a ucis la 6 Mai pe președintele Franței. După cum se poate constata, din clișeul nostru, dementul n'a scăpat chiar atât de ușor din mâinile mulțimii, înainte de a fi arestat.

Acest asasinat odios a stârnit o furtună de revoltă în lumea întreagă și nu există om civilizat, care să nu fi reprobat gestul criminal.

Atentatorul Gorgulow pare să fie nebun, sau simulează foarte bine dementa.

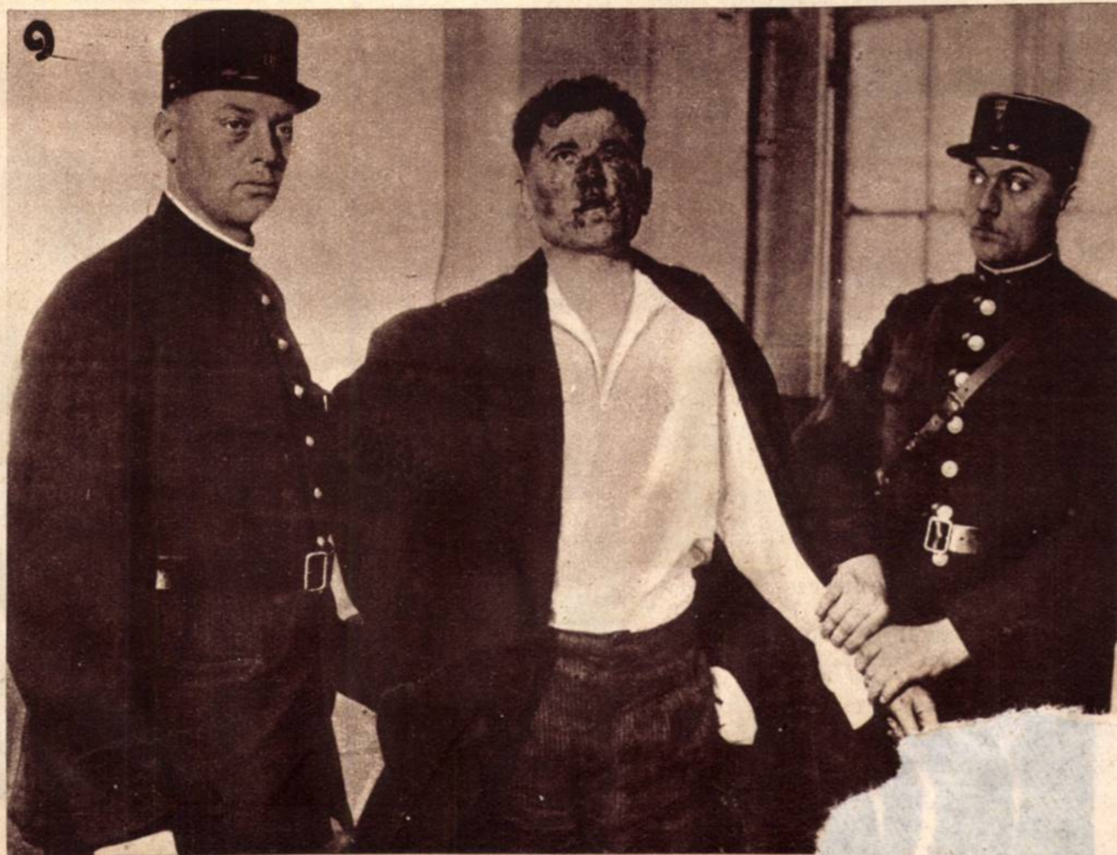

„garda verde”, criminalul afirmă că este proprietarul unei arme teribile, care va revoluţiona technica răsboiului. Dar până una-alta, gestul imund l-a comis cu un revolver comun, pentru o răsbunare fără rost, sau după cum afirmă el, pentru o idee smintită. Odată cu preşedintele Doumer, au fost răniţi şi d-nii Claude Farrére, celebrul scriitor şi Guichard, prefectul poliţiei parisiene, care a mai avut totuş puterea să desarmeze pe criminal.

Magazinele de haine ga[illegible] pe strada Patriei.

INTERLOCUTORUL meu mai sorbi odată din ceaşca de cafea răcită, bău o gură din paharul cu apă şi rosti cu năduf:

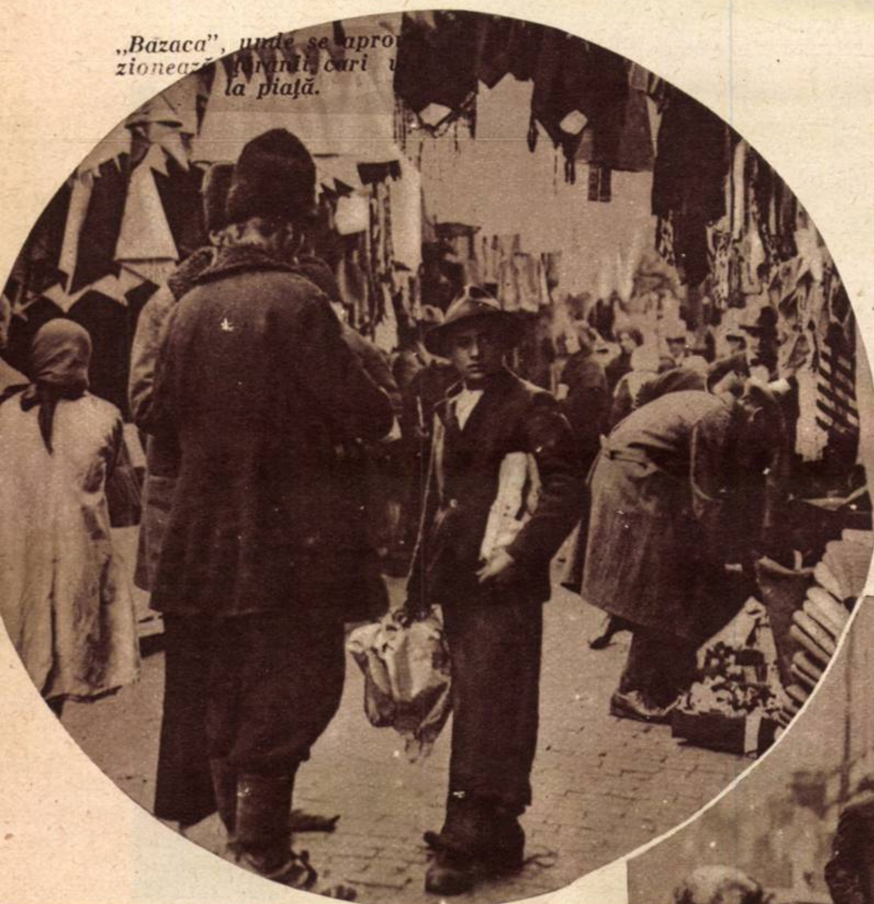
— „Greu, domnule; nu ştiu unde-o să ajungem cu criza asta. Clienţii fug de noi ca de ciumă, fiscul nu ne slăbeşte şi proprietarii nu vor să ştie de o reducere a chiriei".

Omul e negustor de 35 de ani şi a moştenit prăvălia cu vad cu tot, dela tatăl său.

— „Scuză-mă, te rog, un moment. O clientă".

Intregul personal, — redus de-altfel la doi vânzători, o vânzătoare şi casieriţa, — năvăliră ca un stol asupra bietei cucoane, care dealtfel nu-şi pierdu cumpătul şi ceru să vadă o bucată de voal imprimat.

Intregul raft se perindă prin faţa doamnei. Urmă apoi alt raft de crepe de Chine imprimat şi simplu. Nimic nu-i plăcu însă. Veniră la rând teancuri de „melitte", pikesoie", „soie cravatte" şi „peau d'ange".

„Bazaca", unde se apro[illegible] zionează [illegible] cari [illegible] la piaţă.

Doamna reveni la un muselin imprimat cu flori mari albastre. Intrebă de preţ, declară nervoasă că nu-i convine şi plecă, spre consternarea generală.

Negustorul privi îndurerat teancurile de mărfuri răvăşite, ochii i se umeziră şi-şi aruncă ochii spre mine.

Ce-l mai puteam întreba? Exemplul era prea plastic, spre a mai fi nevoe de explicaţii sau... regrete. I-am întins mâna şi

[illegible] chiriile şi cheltuelile [illegible] mari, criza se re-

simte mai mult ca oriunde. Faceţi o plimbare pe străzile centrale, dar înainte de a privi vitrinele, ridicaţi ochii spre firme.

„DIN CAUZA MUTĂRII, LICHIDĂM INTREGUL STOC".

„VINDEM INCĂLŢĂMINTEA, CU PREŢURI DE SACRIFICIU".

„AM RUPT PREŢUL DIN CAUZA CRIZEI".

„PREŢURI CA LA NOI, LA NIMENI".

„VÂNZAREA MĂRFURILOR DELA FALIMENTUL X".

Firmele iniţiale au fost acoperite de placarde de pânză, scrise cu litere mari şi cu vopsele violente, ca să atragă privirile trecătorilor.

AVANSĂM ORI CE SUMĂ DE BANI PE RECIPISELE MUNTELUI DE PIETATE ŞI OBIECTE DE VALOARE

Şi aceste firme au disparut, odată cu falimentul „Muntelui de Pietate".

DESFACE

Dar totul este zadarnic. Sunt multe magazine care închid la prânz şi seara, fără a face măcar „safteaua". Negustorii unii rezistă stoici, alţii preferă un moratoriu interminabil, şi câţiva mai dibaci se afundă în cloaca falimentului.

In provincie în schimb, când un comerciant face o vânzare de 1—2.000 lei, înseamnă că are noroc. Dar magazinele se desasortează, căci firmele importatoare şi fabricile din ţară au tăiat orice credite şi bani lichizi sunt cam greu de găsit.

Vă amintiţi de vremea când intraţi într'un magazin şi cereaţi un obiect oarecare, sau o bucată de ştofă? Pe mar-

„ambulant" a ieşit să vândă ciorapi, cu automobilul.

fă era afişată o etichetă, purtând o serie de litere sau cifre, cari pentru dumneata erau o problemă? Negustorul sau funcţionarul respectiv, examina câteva clipe bucăţica patrată de hârtie şi-ţi spunea preţul, care în cele mai dese cazuri era „fix".

Ştiţi ce însemnau hieroglifele pe care nu le înţelegeaţi? Fiecare magazin are un cifru. Se ia spre exemplu o formulă compusă din zece litere, care reprezintă cifrele dela unu la zero. Spre exemplu: HOTEL PARIS, are zece litere. Fiecare literă este succesiv echivalentul unei cifre, astfel că un obiect care costă 218 lei, este marcat la 435 (pentru a se putea lăsa din preţ) astfel:

OHR... ETL

Comercianţii sunt atât de familiarizaţi cu aceste cifruri, încât adună, scad, înmulţesc şi împart cu ele, de parc'ar uza de-o nouă formulă de aritmetică.

Astăzi voga cifruiui a mai scăzut şi nouii comercianţi nu mai uzează de el, ci de unul mai simplu.

Unui preţ de 1410 lei, i se adaugă spre exemplu, trei cifre în cap şi patru în coadă, astfel că vânzătorul vi-o prezintă:

31414106842

Aşa dar ca să se ştie preţul, vânzătorul suprimă primele trei şi ultimele patru cifre şi

Stânga: O firmă din Capitală; dreapta: boiangeriile fac treburile cele mai bune.

RE TOTALA

ţi-l spune după cum am arătat în exemplul de mai sus.

Aceste cifruri sunt adevărate secrete profesionale şi aşa cum serviciile de siguranţă internaţionale nu şi-ar comunica nici măcar cu titlul de informaţiune cifrul oficial, tot astfel şi negustorii se feresc de-a şi-l divulga reciproc.

Cea mai mare plagă a comerţului contemporan este concurenţa neleală şi anume:

Sunt unele magazine, ai căror proprietari odată declaraţi în stare de faliment, continuă vânzarea stocului rămas, sub controlul delegaţilor sindicului falimentelor, pentru acoperirea cheltuelilor de judecată şi pentru despăgubirea creditorilor.

Aceştia vând mărfurile într'adevăr la preţuri derizorii, căci creditorii sunt mulţumiţi să obţină o despăgubire cât de mică, iar statul să-şi incaseze taxele. Desigur că acestea sunt lovituri la adresa celorlalţi negustori, cari îşi văd astfel existenţa periclitată.

Vin apoi vânzătorii ambulanţi. Aceştia etalează în faţa magazinelor, — care plătesc taxe enorme către stat şi comună, chirii în cazurile cele mai dese, exorbitante, şi salarii funcţionarilor comerciali, — mărfurile cele mai variate, dela coliere până la bascuri de lână şi dela pantofi, pânăla stofe şi ţesături. Strigătele lor ameţesc pe trecători şi spectacolul pe care-l prezintă tocmeala, în plină stradă, este pur şi simplu degradant. Deaceea vedem în faţa multor magazine, oameni puşi special de patroni şi e deajuns să arunci o privire în vitrină, pentruca aceştia să te tragă cu forţa în prăvălie, chiar dac'ai făcut gestul numai din simplă curiozitate, fără să ai câtuş de puţin intenţia de-a cumpăra ceva.

Aceasta se face din teama ca eventualul cumpărător să nu cadă în mâinile concurenţei, sau a ambulanţilor.

Voi cita un caz, pe care-l cunosc din experienţa unui om, care a trecut prin ciur şi dârmon, pentru a ajunge astăzi la o situaţie bună. Respectivul n'avea nici o resursă de trai. Graţie unui unchiu al său, obţinu, printr'o scrisoare de garanţie, un stoc de douăsute perechi de ciorapi bărbăteşti, dela un comerciant de pe strada Şelari, la preţul de treizeci lei perechea, aşa cum erau expuşi în vitrină. Angajă un automobil şi porni prin oraş, cu trei ajutori, lihniţi de foame ca şi el şi cu un sgomot infernal lichidară într'o oră şi jumătate primul transport, la 40—45 perechea.

Al doilea şi al treilea transport fură vândute cam în acelaş fel, iar al patrulea automobil încărcat se opri la orele cinci şi jumătate, când activitatea comercială, era mai în toiu, tocmai în faţa magazinului de unde era cumpărată marfa.

Intr'o oră, comerciantul nostru improvizat vându cu 40—45 lei perechea din ciorapii creditorului, care îi expunea în vitrină la 30 de lei perechea. Omul se bătea cu pumnii în cap, dar n'avea ce face; publicul se îndesa în jurul automobilului, iar negustorii din cartier se adunaseră roată în jurul engrosistului, care nu mai termina cu blestemele la adesa „ambulantului", care-l făcea de râs sub ochii lui.

Zadarnic încerca el să atragă mulţimea spre vitrina lui, — scârbit desigur de astfel de procedee,—arătând preţurile din vitrină şi strigând în gura mare:

Nici, automatele nu mai fac treabă. Cetăţenii s'au întors la cârciume şi bodegi, cu lăutari. Şi în consecinţă, în „automate" au început să cânte orchestrele.

— „E aceiaş marfă, oameni buni, e doar cumpărată dela mine".

Răspunsurile erau invariabile:

— „Altora, nu nouă!"

— „D-ta n'auzi că-i marfă de la foc? Ce tot baţi capul?"

Intâmplarea de mai sus e semnificativă pentru raporturile între negustorii stabili şi cei am bulanţi.

O altă concurenţă neleală este aceea exercitată de-un grup de negustoraşi, cari cumpără dela vamă, mărfurile căzute la rebut şi scoase la licitaţie. Preţurile dela care începe licitaţia, sunt acele ce reprezintă sumele taxelor vamale de încasat şi printr'o înţelegere tacită, nimeni nu oferă mai mult. Astfel că un metru de stofă englezească, pe care într'un magazin din centru îl plăteşti între 1200—1300 lei, îl poţi cumpăra pe sub mână, la 500—600 lei. Favorizaţi la aceste licitaţii sunt însă un grup de mici intermediari, cari se ascund sub firma unei societăţi de binefacere foarte cunoscute. Oamenii vor să trăiască şi protestează împotriva acestui favoritism, care *„le ia pâinea dela gură"*.

In general comerţul românesc trece printr'o criză extraordinar de grea şi dacă cercurile conducătoare nu vor veni în ajutorul lui cu o serie de legi protecţioniste, crahul va fi general în foarte scurtă vreme.

Astăzi mai fac treabă doar magazinele de haine gata, de pe strada Patriei, unde un costum uzat se transformă în unul nou şi acele care fac o reclamă inteligentă şi bine susţinută.

Deasemenea, boiangeriile şi curăţătoriile chimice, n'au cunoscut niciodată o epocă mai înfloritoare decât acum. Intr'adevăr cetăţeanul de astăzi preferă să-şi spele de câte patru-cinci ori costumul, decât să-l schimbe cu unul nou. Banii sunt atât de rari, încât abia ajung pentru mâncare.

Şi criza îşi continuă fără milă ravagiile...

LIVIU MIRON

O plantă carnivoră

PRINTRE garoafele, rozele şi crinii grădinei botanice din San Antonio (Texas) se află patru flori ciudate, de culoarea purpurei, având aspectul unei cobre şi ceva din caracterele acestei primejdioase reptile.

Botaniştii numesc aceste plante Chreesphora Darlingtonia dar pentru public, sunt orchidee carnivore, culese din mlăştinile Oregonului şi transplantate în Texas, unde trăesc „în captivitate".

In patria sa de origină, această plantă atrage tot felul de insecte, cu ajutorul unei substanţe dulci şi lipicioase, având parfumul mierei. Insecta coboară în jos, pe gâtul plantei, oprindu-se acolo unde începe tulpina. Imediat ce victima a pătruns bine înăuntru, planta îşi închide gâtul, pentru a spune aşa, împreunând două membrane extrem de subţiri, ce formează un fel de barieră dinţată, prin care insecta nu mai poate trece. Victima e apoi digerată pe îndelete, în tulpina plantei ucigaşe.

Marele nostru concurs de vitrine

Din dorinţa de a stimula comerţul bucureştean, „Realitatea Ilustrată" institue un mare concurs de vitrine, pentru premierea celor mai frumoase aranjamente.

Concursul va avea loc între zilele de 29 Mai şi 6 Iunie iar cititorii „Realităţii Ilustrate" precum şi marele public vor fi invitaţi să examineze cu atenţiune vitrinele magazinelor care se vor înscrie la acest concurs.

„Realitatea Ilustrată" va publica fotografiile tuturor vitrinelor înscrise la concurs, astfel că cititorii din provincie vor putea vota pe baza acestor fotografii.

Atât votul cititorilor din Bucureşti, — cari vor merge să examineze în persoană vitrinele, — cât şi acel al cititorilor din provincie, se va face prin cuponul care va apărea în numărul nostru viitor.

Pentru acest concurs „Realitatea Ilustrată" institue trei premii şi cinci distincţiuni, care vor fi distribuite în conformitate cu indicaţiunile voturilor cititorilor noştri.

Inscrierile se primesc la redacţia „Realităţii Ilustrate" str. C. Mille 11, până la 21 Mai.

MARILE PREMII OFERITE DE „REALITATEA ILUSTRATĂ"

50.000 lei!

20.000 lei în numerar
30.000 lei în obiecte de valoare:

Aparate de radio, argintărie, stofe, patefoane, volume, etc.

Bon No. 8
pentru premiile de 50.000 lei

Numele ....

Adresa ....

....

Tăiaţi şi păstraţi acest bon spre a-l trimite împreună cu celelalte ce vor mai apărea, la sfârşitul concursului.

Nu lăsaţi să treacă norocul. Citiţi „Realitatea Ilustrată" şi strângeţi cupoanele pe care le publicăm.

Veţi participa la marele concurs pe care-l instituim. Desemnarea câştigătorului se va face în public, sub controlul autorităţilor.